EUGENIA RILEY

Fără vedere

ALCRIS

Capitolul 1

În sala de vânzări era așa de cald încât Naomi dorea s-o părăsească imediat ce rolul ei lua sfârșit. Un serviciu de masă cu margini aurite, format din nouăzeci de piese, o aștepta să-l ia, împreună cu un serviciu de desert Minton și o pereche de vaze Chamberlain's Worcester, toate la un preț care-l va încânta pe patronul ei de la Londra. Pentru asta se găsea la Cardiff, unde sume cu adevărat imense erau rezervate pentru porțelanurile de Swansea și Nantgarw, dar cumpărătorii londonezi cu greu puteau ține pasul cu colegii lor din Țara Galilor. O liniște mormântală s-a lăsat în sala de licitație când pentru ultimele obiecte licitate, sumele de vânzare atinseseră cifre uluitoare.

Până acum interesul lui Naomi fusese profesional și automat își notase prețul pentru fiecare obiect vândut, chiar dacă fusese însărcinată să liciteze sau nu. Ca de obicei își luase măsuri să treacă neobservată, blugi și pulovăr, și nedând de bănuit că dispune de mari sume de bani. Dar acum rolul ei luase sfârșit și sosise partea de care se temuse. Șeful licitației privi zâmbitor adunarea și anunță lista cu mici obiecte individuale, începând cu o piesă Derby reprezentând două personaje dansând. Naomi

aruncă o privire neliniștită în încăperea plină de lume, dar chipul pe care-l căuta nu era nicăieri. Și dacă ar fi fost, ar fi știut. Îl văzuse pe Bran Llewellyn doar o dată, dar fusese destul ca să-i rămână întipărit pentru totdeauna în memorie chipul lui.

Cu o lună în urmă fusese trimisă la Cardiff la o licitație asemănătoare. Spre necazul ei, fusese întrecută la fiecare obiect pe care și-l dorise patronul ei, iar după aceea mașina refuzase să pornească și nu s-a putut întoarce la Londra. Naomi găsise un garaj unde lăsase mașina pentru a fi reparată, apoi își sunase patronul ca să-i spună ce se întâmplase. La sfatul lui Rupert Sinclair, închiriase o cameră la Park Hotel, situat la o aruncătură de băț de New Theatre. Toată supărarea de peste zi a fost uitată când a descoperit că la Welsh National Opera se juca chiar în acea seară „Boema". Naomi a ignorat anunțul cu „Nu mai sunt bilete" și s-a grăbit să întrebe dacă cumva sunt bilete returnate în ultimul minut. Spre încântarea ei, i s-a oferit un loc la balcon. Mai târziu în acea seară s-a îndreptat spre Operă. Se simțea ca un copil care primise un cadou neașteptat și se bucura de el în timp ce urca scările largi și strălucitoare care porneau din foaierul operei spre balcon. Mulțumită că putea purta costumul elegant pe care-l adusese cu ea, se strecură prin mulțime spre locul ei, situat în rândul doi, se așeză și în timp ce orchestra își acorda instrumentele, începu să studieze programul. A fost surprinsă când a citit că regia era asigurată de un regizor tânăr și de viitor, iar decorurile aparțineau celebrului artist galez, Bran Llewellyn.

Naomi fu străbătută de un fior de anticipație când la sfârșitul uverturii, cortina începu să se ridice într-o furtună de aplauze, dezvăluind renumita mansardă transformată în atelier de pictură. Scenograful își imprimase propriul stil, expunând chiar și un tablou, portretul unui model seminud la care lucra Marcello, baritonul, singurul personaj de pe scenă. Toate necazurile de peste zi s-au topit și Naomi s-a lăsat purtată pe aripile muzicii. Duetul dintre Mimi și Rodolfo a încheiat actul întâi într-un ropot de aplauze. După lăsarea cortinei, Naomi s-a îndreptat visătoare

spre bar, cu muzica încă răsunându-i în urechi. Băuturile, pregătite dinainte, erau așezate pe măsuțe speciale și îi așteptau pe cei care le comandaseră. Ea se așează la coadă la cafea, nebănuind ce dezastru o aștepta. Pe când se întorcea de la bar cu ceașca în mână, un bărbat brunet și înalt îmbrăcat într-o haină de seară s-a ciocnit de ea făcând-o să-și piardă echilibrul.

Printr-un miracol Naomi a reușit să-și recapete echilibrul și să nu verse cafeaua, în timp ce bărbatul a prins-o de cot, pe chipul lui citindu-se groaza. S-a scuzat exagerat de mult, cu o voce gravă și melodioasă, s-a oferit să-i cumpere o altă cafea, o băutură, orice ar fi dorit ea, dar Naomi, roșie la față și fără grai, a refuzat clătinând din cap și a dispărut cât de repede a putut, copleșită de faptul că frumosul ei atacator nu era altul decât Bran Llewellyn în persoană. Naomi îl recunoscuse datorită fotografiei pe care o văzuse în program.

*
* *

Naomi tresări când realiză că vânzătorul trecuse aproape de jumătatea listei. Inima ei începu să bată cu putere când îl auzi anunțând o piesă deosebită, fină, din porțelan de culoarea fildeșului, un porțelan de Leeds.

– O piesă deosebită pentru un gust rafinat, rosti vânzătorul și continuă să ridice în slăvi superba supieră de culoarea fildeșului cu o ușoară nuanță castanie. Capacul era perforat manual. Supiera era dotată din ultima parte a secolului al optsprezecelea, toartele erau ornate cu flori și frunze de o finețe desăvârșită.

De data asta, Naomi s-a răsucit în scaun, întinzându-și gâtul în toate direcțiile, dar nu era nici urmă de chipul inconfundabil și sclipitor pe care sora ei era atât de sigură că îl va reîntâlni acolo. Și până la sfârșitul licitației nu a apărut deloc, doar dacă nu cumva Bran Llewellyn nu se deghizase într-un stativ de umbrele. Foarte ușurată, Naomi s-a liniștit și s-a concentrat asupra licitației, care a

fost scurtă și furioasă în final, culminând cu vânzarea supierei, la o sumă astronomică, unei persoane care a licitat prin telefon.

Având în vedere că era singura piesă care l-ar fi tentat pe faimosul artist, o mare greutate s-a ridicat de pe umerii lui Naomi. Perspectiva de a se vârî pe sub pielea artistului în favoarea surorii ei atârnase deasupra capului ei ca sabia lui Damocles.

După ce a completat din partea companiei cecul cu suma mare cheltuită la licitație, Naomi a trecut la dificila sarcină de a împacheta fiecare piesă din serviciul pe care-l achiziționase. Unuia dintre îngrijitorii de acolo i s-a făcut milă de fata micuță care se lupta cu acele cutii mari și s-a oferit să i le coboare pe scări. Naomi i-a mulțumit călduros și după câteva minute a reușit să lege o conversație cu el în legătură cu supiera din porțelan de Leeds.

– Spuneau că o pot cumpăra, îl minți ea, în timp ce învelea într-o hârtie specială un vas de Worcester. Bănuiesc că o să treacă oceanul.

Bărbatul clătină din cap și se aplecă spre ea.

– Nu ar trebui să-ți spun, știi, dar așa, pentru dumneata, rămâne aici... la Bran Llewellyn, pictorul.

Naomi înțepeni.

– Zău?

Îngrijitorul dădu din cap plin de importanță.

– El a cumpărat obiectul. Uite, dacă ai mașina în parcare, du-te și ia-o. Adu-o la ușă și eu o să-ți aduc cutiile. Sunt prea grele pentru o persoană așa de micuță ca dumneata.

Naomi s-a supus îndemnului cu iuțeală și în câteva minute a reușit să găsească un loc da parcare exact în fața clădirii. Când binevoitorul ei ajutor a terminat de aranjat cutiile în portbagaj, i-a zâmbit recunoscătoare.

– Ce amabil ai fost! Mulțumesc foarte mult. Apropo, sunt dezamăgită că nu l-am văzut pe Bran Llewellyn în persoană, adăugă ea cu un aer indiferent. Speram să obțin un autograf de la el.

El o aprobă din cap.

– De obicei vine. Dar săptămâna trecută a avut un accident în

timp ce se cățăra pe Carmarthen Vans. Cunosc un tip care-i livrează ulei acasă, lângă Llanthony.

Îngrijitorul se opri brusc și închise portbagajul cu zgomot.

– ... N-ar fi trebuit să-ți spun asta, drăguțo. Mă bucur mult că nu ești reporter!

Naomi tresări.

– N-o să scot nici un cuvințel, îl asigură ea și se urcă în mașină, apoi deschise fereastra. Dacă este pictor sper ca sărmanul să nu se fi lovit la mâini.

– Ai dreptate! Drum bun, îi mai ură el din prag.

*

* *

Naomi, care nici pe departe nu era un as al volanului, a fost nevoită să fie foarte atentă la drum urmărind semnele de ieșire din Cardiff și de intrare pe autostrada M4, motiv pentru care nici un minut nu s-a gândit la Bran Llewellyn. Abia când a ieșit pe autostrada ce ducea spre Severn Bridge și Londra, și drumul se întindea în fața ei, s-a putut gândi la informațiile primite.

Cum naiba aflase sora ei despre accidentul pictorului? se întrebă în sinea ei Naomi, total uluită. Era știut că Diana lucra la departamentul Editoriale la *Chronicle*, dar oricum cu greu putea să-i scape o astfel de știre. Naomi se încruntă, sperând că pictorul nu suferea prea tare de pe urma rănilor. În același timp era pe deplin mulțumită că din acest motiv nu fusese prezent la licitație. După ce auzise de ideea realizării unui articol despre el. Planul fusese ca Naomi să-i iasă în cale lui Bran Llewellyn, să-i reamintească de incidentul de la operă, apoi să-l convingă să-i acorde un interviu. Acest plan îi provocase coșmaruri lui Naomi. Nu numai că se opusese propunerii de a-l agăța pe Bran Llewellyn, dar îi spusese surorii ei că era un fapt cunoscut că acesta avea o părere oribilă despre ziariști, mai ales că aceștia îi făceau zile fripte în presă.

În orice caz, de când se ciocnise cu el la operă, Naomi era la fel de obsedată de renumitul pictor ca și sora ei, Diana. A făcut mici cercetări pe cont propriu și a aflat că Bran Llewellyn era considerat de unii cel mai mare pictor galez de la Augustus John, că avea destul succes și că era recunoscut ca foarte pretențios cu onorariile pe care le primea. Peisajele și portretele lui erau renumite, dar accepta să facă un portret numai dacă figura celui ce urma să fie pictat îl impresiona în mod deosebit. De asemenea erau foarte cunoscute schițele lui cu mâini noduroase de bătrâni, iar în ultimul timp chiar și cele mai simple desene ale lui atinseseră prețuri impresionante. Ca și cum extraordinarul lui talent nu era suficient, pictorul avea o înfățișare romantică și o personalitate pe măsură, cu un farmec ce atrăgea femeile ca mierea muștele, însă, el nu se căsătorise. Și deși femeile continuau să-l urmărească, probabil că nu se va căsători, își zise în gând Naomi, neplăcut impresionată de gelozia care o cuprinsese.

Când Naomi a ajuns la Kensington ca să raporteze succesul din ziua respectivă, Rupert Sinclair, un bărbat de peste cincizeci de ani, rafinat, leneș, dar un expert în domeniul ceramicii, o aștepta. Naomi învățase enorm de multe de la el, de când lucra la Sinclair Antiques. În schimb, pentru că Rupert nu putea suferi cifrele, ea preluase treptat și registrele contabile.

– Ce fată deșteaptă, spuse el tărăgănat, cercetând conținutul cutiilor. Tu singură ai împachetat serviciul ăsta?

– Cine altcineva? îi răspunse Naomi cu răceală. Deși un galez drăguț, îngrijitor acolo, m-a ajutat să le car la mașină.

Rupert, nerăbdător să ia cina cu nevastă-sa, în apartamentul lor situat deasupra magazinului, o mângâie pe Naomi pe cap.

– Ia un taxi până acasă, dragă. Meriți.

Telefonul suna când Naomi intră în apartamentul mic pe care-l împărțea cu o prietenă. Clare era plecată în vacanță, ceea ce însemna că n-o aștepta nimeni cu masa pusă. Apartamentul i se păru

foarte tăcut și Naomi oftă din greu în timp ce ridica receptorul.

– Naomi?

– Bună, Di.

– Nu trebuie să-mi spui. Știu că nu l-ai întâlnit. Nemernicul a avut un accident, așa că. la urma-urmei te-ai dus degeaba.

– Ba deloc. M-am dus la Cardiff ca să particip la o licitație pentru Rupert, sau ai uitat?

Diana, o persoană foarte hotărâtă când era vorba de slujba ei, i-o tăie scurt:

– Lasă-l pe Rupert. Nici prin minte nu-ți trece ce am aflat astăzi despre prietenul nostru! Crispin spune că Bran Llewellyn a fost plătit ca să-și scrie autobiografia.

– Și Crispin Dacre nu greșește niciodată!

– Deși îmi este prieten bun și credincios, Crispin este cel mai bun colaborator al rubricii mondene. Niciodată nu scapă vreo știre. Mi-a spus că Diadem l-a convins pe artistul nostru să-și scrie autobiografia. Crispin a fost coleg de școală cu unul dintre editorii de la Diadem, așa că a fost primul care a aflat că fermecătorul nostru galez a fost de acord.

– Aiureli, spuse Naomi căscând. Acum, dacă nu te superi, o să fac un duș, mă culc și voi visa că timp de trei săptămâni n-o să fac nimic. Niciodată vacanța n-a venit mai la timp.

– Ajung și la asta, spuse Diana. Ascultă, iubito, ce-ar fi să-mi faci cea mai grozavă favoare din viața ta?

Înainte de conversația cu Diana, Naomi fusese frântă de oboseală. După aceea a fost atât de încordată încât până la ora trei dimineața a avut un somn agitat, bântuit de vise în care o figură amenințătoare o urmărea neîncetat, amenințând-o cu o pensulă mare.

Diana Barry începuse să lucreze la Chronicle imediat după terminarea facultății. Drept arme avea o diplomă în limba engleză și o personalitate de luptător roman. Acum, după câțiva ani, era un respectat editor adjunct la secția Editoriale, singura ei slăbiciune fiind pasiunea ei pentru Craig Antony, șeful de la

Editoriale. Diana avea părul castaniu, ochi negri strălucitori, o siluetă înaltă cu forme generoase și trăia într-o permanentă stare de nemulțumire pentru că Craig părea imun la farmecele ei. Felul ei era să-i arate că nu era doar o jurnalistă bună, dorită, deșteaptă, ci și perechea ideală cu care el să-și împartă viața.

– Nu am nevoie decât de un articol *bombă*, ceva extraordinar care să-i smulgă ceața de pe ochii ăia albaștri superbi, îi tot repeta ea lui Naomi.

Și în sfârșit Diana simțise că a găsit exact ceea ce-i trebuia. Numai că avea nevoie de ajutorul surorii sale.

– Ai înnebunit? mârâi Naomi în receptor.

Diana era de neconvins, chiar după ce Naomi i-a trântit telefonul. Imediat a luat un taxi până la apartamentul surorii sale, s-a instalat confortabil într-un fotoliu și a început să-i explice totul de la capăt până când Naomi era gata să facă o criză.

Teoretic planul era simplu. Prin Crispin Dacre, Diana aflase că pictorul nu va lucra cu nici un biograf. Își va scrie propria poveste așa cum credea el, iar Diadem va face numai oficiul de lansare a cărții.

– Numai că eu bănuiesc că nu a spus „a lansa".

Naomi se strâmbă la sora ei.

– Nu-mi pasă ce a zis. Nu o fac.

– Diadem, continuase Diana fără să ia în seamă întreruperea, îi acceptă lui Bran Llewellyn o secretară ca să lucreze cu el în Țara Galilor pe o perioadă de două săptămâni.

Crispin îl convinsese pe amicul lui editorul s-o angajeze pe Diana pentru această treabă. Se părea că editorul avea puțin timp la dispoziție pentru acest proiect. Cartea urma să conțină planșe color cu lucrări din opera artistului, amănuntele biografice fiind destul de puține.

– Îmi vine să înnebunesc! spuse Diana sărind în picioare și începând să se fâțâie prin cameră. Numai gândește-te ce articol aș fi putut scrie, dacă aș fi stat în casa lui, dar nu pot, Naomi.

– De ce, nu?

– Știi ce luptă am dus până acum ca să reușesc. Iar în această perioadă nu îndrăznesc să plec de la *Chronicle*, deoarece adjunctul lui Craig pleacă la *Financial Times* și am șansa să primesc postul lui. Dacă reușesc să fac articolul ăsta, în mod sigur postul este al meu, îi zise și se strâmbă. În orice caz, Bran Llewellyn este renumit ca fiind capabil să descopere un ziarist de la o milă, adăugă ea.

Se întoarse spre Naomi cu un zâmbet lingușitor.

– Iar tu, scumpa mea, în mod clar nu ai nici o legătură cu presa, bați foarte bine la mașină și, ce-i mai important, ai trei săptămâni de concediu.

– Pe care nu intenționez să mi le petrec muncind pe rupte în Munții Negri din Gwent, i-o trânti Naomi.

– De unde știi unde locuiește? o încolți Diana.

– Mi-a spus îngrijitorul acela, la licitație. Nu că ar avea importanță unde locuiește tipul. Nici măcar n-o să mă apropii de locul ăla.

Diana o fixă cu ochi rugători.

– Nici chiar dacă mă ajută să-mi îndeplinesc cea mai tainică dorință?

– Nu mai spune tâmpenii!

– Este adevărat. Dacă scot interviul cu Bran Llewellyn, știu sigur că Craig va...

– Ce vrei să zici cu „tu scoți un interviu"? o întrebă Naomi cu aprindere. Eu aș face-o, dacă m-aș lua după tine, dar nu vreau. O să mă duc acasă pentru o săptămână de răsfăț în familie și apoi o să fac o mică excursie la Lacuri, la aer curat, singură... Se opri brusc. De ce te uiți așa la mine? o întrebă bănuitoare.

– Nu-mi place să recurg la asta, îi spuse Diana necăjită. Dar amintește-ți de perioada când Greg te-a părăsit. Cine te-a sprijinit și te-a încurajat?

– Tu, mormăi Naomi dezumflându-se ca un balon.

– Exact! Și am fost fericită să te ajut, deoarece ai avut nevoie de mine. Ochii Dianei deveniră rugători. Ei bine, surioară, acum

am eu nevoie de tine. Știu că este un șantaj sentimental, dar spune-mi că o faci pentru mine, Naomi. Te rog! Sunt numai două săptămâni. Fericirea mea... întregul meu viitor depinde de asta.

Naomi o privi disperată pe sora ei.

– Îmi doresc să nu-ți fi spus niciodată că m-am ciocnit de Bran Llewellyn în acea seară la Cardiff. De atunci ești obsedată de un interviu cu el, răbufni ea gemând și întorcându-se să nu mai vadă privirea rugătoare a Dianei. Da... sigur că o s-o fac. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, n-am încotro.

Diana se aruncă de gâtul lui Naomi și o îmbrățișă cu foc.

– Ești un înger... am știut că n-o să mă lași. Acum tot ce trebuie să faci este să înregistrezi C.V.– ul tău pe o casetă și s-o trimiți la Diadem. Miles Hay – amicul lui Crispin – o să i-o trimită lui Bran Llewellyn.

– O casetă? explodă Naomi, eliberându-se din îmbrățișare. Glumești?

Diana ridică din umeri.

– Nu este vina mea dacă nemernicul este țăcănit. Aparent pictorul nostru are ceva cu vocile – probabil pentru că este galez. Preferă o casetă în locul unei hârtii scrise. Nu te încrunta așa, adăugă ea oftând apoi o privi pe Naomi fix în ochi. Iubito, niciodată nu te-am rugat ceva până acum.

Era un adevăr incontestabil, așa că Naomi făcu înregistrarea a doua zi, simțindu-se ridicolă, apoi o trimise lui Miles Hay. În mod sigur lui Bran Llewellyn n-o să-i placă vocea ei. Dar trei zile mai târziu editorul îi scrisese că Mr. Llewellyn era încântat să-i confirme că o așteaptă și a menționat o sumă care a lăsat-o fără suflare. Va putea să se prezinte la Gwal-y-Draig, cel mai târziu miercurea viitoare?

– Lui Bran Llewellyn i-a plăcut vocea mea, îi spuse scurt la telefon Dianei.

Pentru moment, la telefon s-a așternut liniștea.

– Soarta, spuse sora ei părând îngrozită. Naomi, niciodată n-o să uit asta.

– Presupun că nici eu, i-o întoarse Naomi. Singura mea consolare este suma pe care o primesc, fantastică în comparație cu ceea ce-mi plătește Rupert. Vocea i se înmuie plină de afecțiune. Apoi, tu ai fost acolo când eu am avut nevoie. Dar îmi ești datoare cu o vacanță pentru asta.

– Dacă scăpăm, îți aranjez două săptămâni în Bahamas, îi promise repede Diana. Și obligă-l pe Rupert să-ți dea liber.

– După o perioadă în bârlogul dragonului sunt convinsă că o să am nevoie.

– Unde?

– Casa lui Bran Llewellyn. M-am interesat. Așa se numește casa lui – Gwal-y-Draig, Bârlogul Dragonului.

– Nu-mi place cum sună. Imediat ce ajungi acolo să-mi dai numărul de telefon, îi porunci Diana părând alarmată. Și fă în așa fel încât să-l ții la distanță.

– Nu fi prostuță! o apostrofă Naomi râzând. Probabil că nici nu va observa că sunt acolo.

– Nu fi tu prostuță. Mă întreb dacă-și mai amintește de tine.

– Mă îndoiesc foarte tare. Apropo, Craig nu știe că mă duc acolo?

– Doamne ferește! Tu ai spus cuiva?

– Nici o teamă. Rupert m-ar concedia pe loc. Și toți prietenii mei m-ar considera nebună.

*
* *

Gwal-y Draig, când în sfârșit a reușit să-l găsească, era situat la capătul unui drum îngust care șerpuia printr-o pădure de conifere. În clipa în care i-a răsărit în fața ochilor a avut senzația unui miraj, o oază cu grădini ascunsă după un versant al muntelui. Solidă, de formă pătrată, construită din piatră de râu cu nuanțe arămii, casa lui Bran Llewellyn i-a produs o puternică surpriză. Pentru început, era mult mai mică și mai puțin

impunătoare decât se așteptase ea, cu multe ferestre, ale căror geamuri erau împărțite în ochiuri mici, și cu o ușă solidă de stejar. Dar când coborî din mașină, văzu o altă clădire mai mare în spate, legată de clădirea principală printr-un pasaj de piatră. Ca și cum ar fi dorit să-i confirme că se afla în fața casei căutate, steagul de pe acoperiș flutură în vânt dezvăluind o replică a dragonului de pe steagul Țării Galilor.

La vederea casei lui Bran Llewellyn, Naomi simți cum îi îngheață picioarele, dar, zicându-și că plata era formidabilă, se îndreptă de spate hotărând că orice s-ar întâmpla, două săptămâni trec repede. Își luă valiza din mașină și o lăsă în fața ușii principale, apoi bătu cu ciocanul vechi de fier.

După o scurtă așteptare ușa s-a deschis larg, dar în prag nu apăru artistul în persoană, ci, spre marea ușurare a lui Naomi, o femeie slăbuță și prietenoasă îmbrăcată într-o rochie bleumarin simplă. Îi întinse mâna salutând-o și începu să flecărească imediat.

– Bun venit la Gwal-y-Draig. Trebuie să fii domnișoara Barry. Intră, intră, probabil că ești obosită după atâta drum. De la Londra, nu-i așa? Urmează-mă și te voi conduce în camera ta, apoi te vei întâlni cu Bran. În acest moment este în atelier, dar până te vei aranja îi voi spune că ai sosit și te va primi în seră...

Se opri brusc.

– ... Ah, ce uitucă sunt, nu m-am prezentat, Megan Griffiths, menajera.

– Îmi pare bine, spuse Naomi, înveselită de căldurosul bun-venit, în timp ce urca scările în urma menajerei grăbite.

Scările duceau spre un hol mic, pătrat.

Megan deschise o ușă și o introduse pe Naomi într-un dormitor însorit, cu un pat pentru o singură persoană. Ferestrele, cu perdele cu motive florale, dădeau spre grădină și spre valea de dedesubt.

– Sper că o să te simți bine, îi spuse în timp ce deschidea o altă ușă. Aici este baia și pe comodă este o tavă cu un ceainic

și o ceașcă. Poți să te servești cu ceai ori de câte ori dorești.

– Sunteți foarte amabilă. Camera este încântătoare, doamnă Griffiths.

Naomi îi zâmbi cu căldură.

– Megan, te rog. Și Tal o să-ți aducă valizele. Tal este soțul meu, îi explică Megan.

– Mulțumesc. Dacă mă lași câteva minute să mă aranjez, voi fi gata să-l întâlnesc pe domnul Llewellyn, îi spuse Naomi, cutremurându-se cu gândul la această întâlnire. Mă duc singură până la seră?

– Da, dacă dorești. O iei la dreapta de la intrarea principală.

Nu avea nici un rost să mai amâne întâlnirea cu diavolul, își spuse în gând Naomi când rămase singură. În baia mică și foarte frumos decorată, se spălă pe față, se pieptănă, apoi aplică o ușoară tentă de machiaj înainte de a se duce să-l întâlnească pe stăpânul de la Gwal-y-Draig.

Naomi coborî încet scările, mângâind ușor balustrada sculptată și se opri brusc la jumătate când privirea îi căzu pe superbul peisaj de pe peretele din față. Chiar și fără inițialele "L" din colț, recunoscu imediat tabloul ca aparținând pictorului. Naomi îl privi fix tremurând, dintr-o dată conștientă de enormitatea faptei pe care o comitea. Apoi coborî restul de scări și ciocăni la ușa care ducea spre seră.

Când vocea profundă și nerăbdătoare strigă „Intră!" Naomi deschise ușa și intră într-o cameră cu tavanul jos și puțin mobilată, care părea că era numită așa doar pentru că ușile de pe un perete se deschideau spre grădină. Ultimele raze ale soarelui pătrundeau în cameră, mângâind cu degete aurii covorul de la picioarele bărbatului nemișcat de lângă șemineu.

Prima întâlnire a lui Naomi cu Bran fusese foarte scurtă, nedându-i timp să observe amănuntele. Acum putea vedea că era înalt pentru un galez și cu un corp atletic. Stătea cu mâinile în buzunare, cu capul ușor lăsat pe spate, iar părul negru ca pana corbului era mai lung decât atunci când îl văzuse ultima oară. Era

îmbrăcat cu o cămașă verde-închis și pantaloni kaki, iar în picioare avea espadrile. Acum că era în prezența lui, realiză că de fapt chipul pe care-i fusese atât de greu să-l uite era mai degrabă impunător, decât frumos. Fruntea era bombată, iar sprâncenele groase se arcuiau deasupra ochilor cu pleoape grele. Avea un nas proeminent, însă pe chipul lui nu se putea citi nimic în afara unui început de zâmbet, ușor senzual, în colțul gurii mari, dar încordate. Când Naomi s-a apropiat de el a văzut că firele de la rana de pe obraz fuseseră scoase de curând, lăsând o cicatrice roșie.

Nervoasă își drese vocea și întinse mâna.

– Bună seara. Sunt Naomi Barry.

– Bine ai venit la Gwal-y-Draig, îi răspunse el ignorând mâna întinsă.

Necăjită, Naomi lăsă mâna să cadă pentru că în fundul sufletului ei sperase că el își va aminti de ea.

– Mulțumesc.

Bran Llewellyn se așeză într-un fotoliu cu spătar înalt situat lângă șemineu și-i făcu semn să ia loc pe celălalt.

– Vorbește-mi de tine.

– Ce a-ți vrea să știți, domnule Llewellyn?

– Începe cu începutul.

– Dar v-am trimis caseta pe care ați cerut-o...

– Desigur, o întrerupse el. Oricum, fiindcă ești aici, te rog să fii bună și să-mi împrospătezi memoria.

Naomi se forță să vorbească liniștit în timp ce-i repeta bărbatului nemișcat și atent că se născuse în Cheltenham, urmase liceul și universitatea la Londra, de unde obținuse o diplomă în limba și literatura engleză, apoi lucrase ca cercetător într-un colectiv la o firmă de consultanță, înainte de actualul serviciu.

– Ce te-a făcut să dorești să lucrezi într-un magazin? o întrebă el.

Naomi se încordă.

– Deoarece găsesc munca interesantă. Și mă descurc foarte bine la cifre, știu să bat la mașină și îmi place să lucrez cu pu-

blicul, toate fiind calități necesare pentru a obține o slujbă la Sinclair Antiques. Din când în când iau parte la licitații la Sotheby's, ceea ce găsesc că este stimulant...

Se opri brusc, privirea fiindu-i atrasă de un alcov de la celălalt capăt al camerei, unde o familiară supieră de culoarea fildeșului vechi constituia piesa centrală a unei magnifice colecții de porțelanuri și vase de ceramică.

– Ce s-a întâmplat? se auzi vocea profundă și întrebătoare.

– Priveam colecția de porțelanuri... în special pe cel de Leeds, de culoarea fildeșului vechi.

Naomi se întoarse spre el cu un zâmbet politicos.

– Ne place tuturor.

– Nu pot să-mi imaginez de ce nu. Personal ador această tentă de culoarea fildeșului vechi...

Se opri brusc, roșind.

– ... Scuze.

– Nu te scuza pentru entuziasmul tău! Zâmbi. Dacă vrei să știi, experiența ta în domeniul ceramicii m-a făcut să accept să lucrezi cu mine. Asta și felul în care vorbești. Principala mea cerere a fost o voce plăcută. Ridică din umeri. Am simțit că pot suporta vocea ta pentru toată perioada în care îmi voi scrie autobiografia.

– Sper să nu fie mai lungă de trei săptămâni, domnule Llewellyn, îi spuse ea repede.

– De ce?

– Deoarece exact atât durează concediul meu. Am explicat acest lucru pe casetă. Mi s-a spus că nu va dura mai mult, altfel n-aș fi acceptat.

– Sunt conștient de acest lucru, îi răspunse el nerăbdător. Am dictat cea mai mare parte a lucrării, așa că dacă va fi vreo întârziere, aceasta va fi din partea ta, nu din cauza mea.

Naomi încercă să nu izbucnească.

– Din această parte nu este nici o problemă, domnule Llewellyn...

– Bine. O primă schiță a autobiografiei, asta-i tot. Unul dintre editorii de la Diadem o va prelua în această fază.

– Atunci poate îmi veți spune care vă sunt dorințele, domnule Llewellyn.

– Prima mea dorință este să folosim prenumele, îi spuse ironic. Pentru amândoi...

Naomi înclină din cap.

– Cum doriți. Fără îndoială veți dori ca în fiecare seară să citiți ce am transcris peste zi...

– Nu! Îi spuse el cu atâta energie încât ea clipi luată prin surprindere.

– Îmi... îmi cer scuze!

– Lasă-mă să-ți explic „programul tău", continuă el. În fiecare dimineață vei începe la ora nouă, cu o pauză pentru cafea, prânz, etc. și vei continua să lucrezi până la ora cinci după-amiază.

– Desigur. Dar nu mă deranjează să lucrez mai mult, dacă nu termin, domnule... Bran.

– Nu domnule, pur și simplu Bran. Buzele i se destinseră într-un zâmbet ușor. Și nu-ți face probleme, Naomi Barry. Îți vei câștiga banii muncind din greu. Va trebui să lucrezi în fiecare seară... iată unde intervine vocea plăcută. Vei fi obligată să-mi citești ce ai scris peste zi, în fiecare seară, după cină.

Naomi rămase țeapănă, realizând dintr-o dată că nici o clipă Bran Llewellyn nu o privise direct și asta din clipa în care păși în cameră. Înghiți în sec, având o presimțire.

– Realizez în urma pauzei prelungite că ți-ai dat seama care este motivul, îi spuse el tăios. Ai auzit despre accidentul meu de la munte?

– Da. Își drese vocea nervoasă. S-a scris în ziare.

– Am lansat un zvon pentru presă în așa fel ca adevărata bombă să fie secretă pentru cât mai mult timp. Ridurile i se adâncină. Presupun că bănuiești ce urmează să-ți spun. Nenorocitul ăla de accident avut pe un traseu, pe care l-am făcut de o grămadă de ori înainte, mi-a lăsat o amintire, într-un fel foarte neplăcută pentru un pictor. Pe scurt, sunt orb.

Capitolul 2

Naomi se uită îngrozită la chipul amărât și încordat din fața ei, incapabilă să scoată vreun cuvânt.

– Ei bine? O întrebă el iritat. Ți-a mâncat pisica limba? Sigur că ai ceva de spus. Se încruntă. Nu-mi spune că ești o plângăcioasă!

– Sigur că nu, îi răspunse ea înțepată. Numai că vestea m-a șocat, asta-i tot. N-am știut...

– Afurisită treabă, se răsti el. Nu este ceva care să fie strigat în gura mare, așa că păstrează vestea pentru tine, te rog.

– Desigur. Pot să te întreb cine mai știe?

– Megan și Tal Griffiths, natural. Din fericire, acest lucru n-a fost descoperit imediat, așa că echipa de salvare n-a știut. Am fost dus la un spital particular, unde diagnosticul a fost de orbire temporară. Bran se întoarse până când Naomi avu impresia că o privește fix în ochi. După cum vezi, am fost norocos. Chipul meu nu a suferit nici o altă lovitură, în afară de tăietura care este ultima dintre grijile mele. Vanitatea nu-mi este caracteristică. Oculistul m-a asigurat că gradat, încetul cu încetul, o să văd din nou. Sper din tot sufletul că are dreptate.

Între timp, ca să evit să stau degeaba și să nu înnebunesc, am fost de acord să scriu această autobiografie. Zâmbi cu cinism. Nu numai ca să-mi alin plictiseala, desigur. Numai un idiot ar fi refuzat avansul pe care l-a oferit Diadem.

Năucă, Naomi privi în ochii lui profunzi, mărginiți de gene la fel de dese ca una din pensulele lui. Șocul creat de orbirea lui a fost uitat în momentul în care a văzut că în loc să fie negri așa cum presupusese, ochii lui Bran Llewellyn erau verzi cu o strălucire care făcea greu de crezut că era orb.

– Este clar că nu vorbești prea mult, îi spuse sec.

– Nu știu ce aș putea spune, îi răspunse Naomi cutremurându-se.

Orbirea în sine era groaznică. Dar pentru un pictor era un adevărat dezastru.

– Ești cinstită, trebuie să recunosc! zâmbi el strâmb. Handicapul meu ți-a mai domolit entuziasmul pentru muncă?

Având în vedere că de la început nu fusese deloc entuziasmată, Naomi nu simți nimic altceva decât vinovăție deoarece pătrunsese în casa lui Bran Llewellyn sub un pretext.

– Deloc! Voi fi foarte bucuroasă să te ajut, spuse ea neutru. Poate îmi spui unde o să lucrez...

– Nu este nevoie să începi imediat... Nu sunt chiar un exploatator.

– Cum dorești.

Naomi se ridică, întrebându-se ce să facă, și într-un fel a fost uimită când Bran, simțindu-i nehotărârea, i-a spus să facă ce vrea înainte de cină.

– Ai timp până la șapte și jumătate. În mod obișnuit mâncam mai târziu, dar m-am gândit că vom cina mai devreme ca să avem timp să-mi citești ce ai scris.

– Mulțumesc.

În sinea ei Naomi era dezamăgită. Spera să mănânce în cameră.

– Iar nu merge ceva, afirmă Bran. Ciudat, zău. Când puteam vedea, observam foarte rar reacțiile oamenilor. Acum pur și

simplu simt vibrațiile în aer. Sau poate funcționăm pe aceeași lungime de undă, Naomi Barry. Ești drăguță? Adăugă el, uimind-o din nou.

– Nu.

– Modestă! Atunci fă-ți portretul.

Își întoarse fața în direcția ei, iar pe buze îi jucă un zâmbet ironic.

Naomi se supuse fără tragere de inimă.

– Sunt mică de statură, părul și ochii castanii, piele măslinie.

– Cu ce ești îmbrăcată?

– Cămașă albă, pulovăr galben, blugi.

– Și în picioare?

Pe moment luată prin surprindere, Naomi își reaminti că el era pictor și că în viața lui culorile jucau un rol important.

– Șosete galbene, pantofi sport bleumarin cu talpă albă și șireturi albe.

– Bine. Ai înțeles nevoia mea de a vedea. Trase aer în nări. Și de asemenea miroși bine.

Naomi roși.

– Îmi pare bine.

El clătină nerăbdător din cap.

– Vreau să zic parfumul tău. Nu suport mirosurile grele de mosc. Parfumul tău are o aromă subtilă de flori.

– Cadou de Crăciun.

– Întotdeauna vorbești așa de puțin?

– Sunt nervoasă.

– Ce te face nervoasă... în afară de situația prezentă? O întrebă Bran făcând o scurtă pauză și ridicând ironic din sprânceană. Ești îngrijorată că o să iei masa cu mine?

– Nu... nu sunt îngrijorată. Pur și simplu am presupus că o să iau ceva în camera mea.

De data asta el zâmbi trist.

– Nu-ți fie teamă. Megan îmi servește întotdeauna mâncare cu care să mă pot descurca fără să mi-o pun pe piept.

Lui Naomi îi venea să-și dea palme.

– Niciodată nu mi-a trecut așa ceva prin minte... zău!

– Atunci ce naiba te deranjează?

Faptul că era acolo, asta o deranja, își zise în sinea ei necăjită. Detesta ideea de a se infiltra în refugiul privat al lui Bran Llewellyn atunci când îl considera sănătos tun. Acum se simțea ca cel din urmă infractor. Dar știind că mărturisirea ei l-ar fi făcut pe stăpânul de la Gway-y-Draig să o dea afară mai repede decât intrase. Naomi se gândi să explice cât mai plauzibil stânjeneala ei.

– Pur și simplu sper să fiu capabilă să lucrez eficient ca să fii mulțumit, asta-i tot, spuse ea ușor tremurat.

– Ceea ce sigur nu este adevăratul motiv, dar este evident singurul pe care trebuie să-l accept. Ridică din umeri. Poate consideri stilul meu prea direct pentru că abia ne-am cunoscut. Dacă este așa, nu da vina pe orbirea mea, Naomi. Așa sunt eu. Niciodată nu am fost adeptul pierderii de timp în ceea ce privește femeile.

– Așa am auzit, se trezi Naomi vorbind.

– Aha, ca de obicei, reputația mi-a luat-o înainte. În acest caz, sunt surprins că ai avut curajul să accepți această slujbă.

– La fel sunt și eu, se răsti ea, apoi roși puternic când el zâmbi din nou.

– Nu-ți fie teamă, Naomi. Vei fi în siguranță cu mine... dacă asta vrei, îi spuse el și întoarse capul când auzi pendula din hol bătând ora șase. Salvată de clopoțel. Du-te și fă o plimbare, sau o baie, sau întinde-te puțin, sau mă rog, fă ce vrei până la ora șapte. Ne vedem la șapte și jumătate.

– Pot să te rog ceva? îl întrebă ea țeapănă.

– Sigur.

– Pot să dau două telefoane? Părinții mei și sora mea trebuie să afle că am ajuns cu bine. Zâmbi strâmb uitând că el nu o poate vedea. Nu prea au încredere în talentul meu de șoferiță.

– Sună pe cine vrei, când vrei, Naomi. Cele mai multe camere de aici au telefon.

Naomi îi zâmbi politicos, apoi ieși și se duse să-i sune pe părinți ca să-i asigure că a ajuns cu bine. După aceea o sună pe Diana și-i lăsă un scurt mesaj pe robot. Apoi își turnă o ceașcă de ceai și își trecu în revistă mica ei garderobă.

Diana care avea mari mustrări de conștiință pe măsură ce ziua plecării surorii sale se apropia, o implorase să o lase să-i cumpere niște haine, dar Naomi nici nu vrusese să audă.

– Mă duc să lucrez, nu să mă distrez, îi spusese cu hotărâre. Poți să-mi împrumuți una din bluzele tale de mătase și poate un pulovăr, dar atât.

Prin urmare i-a luat foarte puțin timp ca să-și aleagă ceva potrivit pentru a purta în seara aceea. Nu că ar contat cum arăta, se gândi ea cu durere. Bran nu putea s-o vadă și habar nu avea că o mai întâlnise. O dată. Naomi zâmbi jalnic. Dacă tot timpul va dori o descriere a hainelor ei, foarte curând se va plictisi. După primele zile nu va mai avea nimic de povestit. Zâmbi larg la imaginea din oglindă în timp ce-și pieptăna părul ud, realizând că de data asta se va aranja cu mai multă grijă. Ceea ce dovedea cât de fermecător era acest bărbat, orb sau nu. Când s-a uitat cu adevărat în acei ochi verzi ca marea, a străbătut-o un fior ca un curent electric. Nu era de mirare că atrăgea femeile ca mierea! Nu, sigur că în ceea ce o privea nu exista nici cea mai mică posibilitate ca ea să se adauge pe listă. Dacă acei ochi verzi ar fi văzut-o, și-ar fi dat seama că ea nu era genul lui. Pe de altă parte, în acel moment lângă el nu era nici o altă persoană pe care să-și încerce farmecele, lucru pentru care trebuia să fie atentă. Bărbatul era exact așa cum și-l închipuise, își zise în gând necăjită Naomi. Puternicul lui sex-appeal era destul de periculos în mod obișnuit, dar straniu, neașteptata orbire, departe de a-l scădea îl făcea și mai periculos.

Un ciocănit în ușă o făcu pe Naomi să se grăbească să deschidă ușa. Megan stătea în prag.

– Arăți foarte bine, domnișoară Barry, îi spuse menajera, plină de admirație.

– Naomi, te rog.

– Ai dreptate, îi spuse Megan intrând în cameră. Sper că ai băut un ceai. Îmi cer scuze că nu ți-am servit un ceai când ai venit, dar Bran a vrut să te întâlnească imediat ce ai sosit și nu m-a lăsat să servesc ceai în seră. Oftă din greu. Nu voia să-l vezi răsturnând ceștile.

– Înțeleg, o asigură Naomi. Am băut o ceașcă de ceai aici și n-am putut să rezist să nu iau niște biscuiți din cutia aceea. Tu i-ai făcut?

– Da. Sunt preferații lui Bran. Cina este peste zece minute. Bran te așteaptă în sufragerie... prima ușă pe stânga după ce traversezi holul. Megan ezită privind-o neliniștită pe Naomi. Crezi că o să te descurci cu el?

– Poate că pentru el este mai mult o problemă de voință, spuse Naomi stânjenită, apoi zâmbi. O să fac tot ce pot.

Megan o privi gânditoare, apoi dădu din cap.

– Da. Sunt sigură de asta. Vezi, sunt îngrijorată în legătură cu el. Este groaznic ce s-a întâmplat, spuse ea oftând din greu. Acum, mai bine mă duc la bucătărie. Sper să-ți placă mâncarea.

– Și eu sper. Nu sunt o bucătăreasă prea bună, dar știu să apreciez o mâncare bună.

– Aici o să găsești din belșug, o asigură Megan și se grăbi să iasă.

Așteptând să treacă cele zece minute până la ora stabilită, Naomi se sprijini de fereastră și privi în jos la valea luminată de razele soarelui care apunea în spatele vârfurilor rotunjite ale munților. Când în sfârșit părăsi camera ca să se ducă în sufragerie, se simțea ca biblicul Daniel îndreptându-se spre grota leului.

Sera, de fapt o cameră ale cărei uși dădeau spre terasa, fusese mobilată cu o înclinație spre austeritate, scoasă ușor în evidență de ciudate pete de opulență. Însă sufrageria era exact opusul. Naomi se opri în prag făcând ochii mari la mobila de mahon, superb sculptată, și la draperiile grele de catifea, legate

cu frânghii de mătase, care foarte bine ar fi putut ține ancorat un transatlantic. Deasupra șemineului era o oglindă veche într-o ramă groasă, aurită, iar de o parte și de alta erau atârnate două picturi în ulei, asemănătoare. Pereții aveau nuanța pământului ars, la fel cu ghiveciul în care era un palmier mare. Covorul în nuanțe stinse de corai, bleu și de culoarea nisipului, întins pe parchetul lustruit, era atât de frumos încât Naomi nu se îndura să pășească pe el.

Bran Llewellyn era deja așezat în capul mesei. Lângă el stătea un bărbat scund și subțirel, care-i șopti ceva la ureche stăpânului, când văzu că Naomi ezită să intre.

– Intră, ordonă Bran.

Ridică din sprânceană când auzi zgomotul tocurilor pe parchetul lustruit, înainte ca ea să pășească pe covor.

– Fără pantofi sport în seara asta?

– Da, îi răspunse Naomi. Deși cred că ar fi fost mai potriviți pentru covorul ăsta, decât tocurile. Bună seara, îi spuse bărbatului de lângă Bran în timp ce-i întindea mâna. Bine v-am găsit. Sunt Naomi Barry.

– Iar el este Taliesin Griffiths, îi răspunse Bran în timp ce bărbatul tăcut și zâmbitor strângea mâna lui Naomi. În următoarea perioadă va lucra suplimentar. El va fi ochii mei, va conduce mașina și va supraveghea și grădina.

– Mă bucur că v-am cunoscut, domnișoară, spuse Tal și trase un scaun pentru Naomi înainte de a părăsi tăcut camera.

– Nu m-am ridicat în picioare când ai intrat, îi zise brusc. Nu mă descurc prea bine cu toate astea. Încă mai dărâm lucrurile.

Naomi privi aranjarea mesei și fu surprinsă că nu se făcuse nici o abatere de la regulă, în ciuda orbirii lui. Paharele de vin erau din cele cu picior, iar tacâmurile erau de argint.

– Ești foarte tăcută, comentă Bran.

– Tocmai mă întrebam dacă n-ar fi mai ușor pentru tine să fie mai puține pahare, tacâmuri etc.

– Sigur că ar fi, spuse el nerăbdător. Dar refuz categoric să

fac compromisuri. Mai toată viața am aspirat la lux și intenționez să mă bucur de el, orb sau nu. Găsești că este vulgar?

– Absolut deloc. Te admir.

– Nu caut admirație, i-o tăie el scurt. Tal mi-a spus că mai trebuie să așteptăm un minut sau două ca mâncarea să fie servită, așa că spune-mi cum ești îmbrăcată.

Gura lui deveni o linie subțire.

– Crezi că sunt bădăran. Dar fac același lucru cu Megan și Tal, până când Magan mi-a spus că în fiecare după-amiază îmbracă aceeași rochie bleumarin și că a obosit să mi-o descrie mereu. Numai că eu sunt blestemat să doresc să văd totul cu mintea mea.

Naomi simți simpatie pentru el și încercă să-și vadă hainele cu ochiul unui artist.

– Port o bluză galben închis din mătase și o fustă neagră scurtă de in, cu o curea de piele. Pantofii sunt tot din piele, cu tocuri, iar cerceii sunt din argint filigranat, cu topaze sintetice, și au formă de pară. Am găuri în urechi.

– Foarte bine. Mulțumesc, îi zise Bran ridicând capul cu un gest care deja îi devenise familiar. Vine cina.

Tal a servit primul fel. În mijlocul fiecărei farfurii de culoare verde era un mic bol de cristal conținând maioneză cu usturoi, cu picioare de crabi de Dublin, de un roz pal și foarte gustoși. Tal a despăturit un șervet și l-a pus pe genunchii lui Bran, a turnat vin auriu în pahare și apoi a părăsit camera.

– În acest moment nu este necesar să-mi faci o descriere, îi spuse Bran în timp ce înmuia cu grijă un picior de crab în sos. Știu exact cum servește Megan acest fel de mâncare, așa că pot să-mi închipui totul foarte clar, ceea ce-mi mărește apetitul. Apropo, maioneza lui Megan este destul de usturoiată, așa că dacă nu ești o iubitoare de usturoi, fii atentă, adăugă el luând o înghițitură.

– Îmi place mâncarea, îi răspunse Naomi cu gura plină. Mmm, minunat.

Privi cu inima bătând cum mâna cu degete lungi a lui Bran se întinse, luă paharul cu picior și-l duse la gură fără să verse un strop. Bău cu sete, puse paharul exact în același loc și continuă să mănânce în tăcere pentru un moment.

– Cum, fără aplauze? Nu se putu el abține să zică.

Naomi se înecă. Bău repede niște vin și fu mai puțin îndemânatică decât Bran, când puse paharul la loc.

– Aplauze? Întrebă ea încercând să câștige timp.

– Nu pretinde că n-ai fost uimită de performanța mea cu pahar de vin, Naomi!

– Foarte bine. Am fost profund impresionată! E suficient? îi răspunse sarcastic, apoi își mușcă buzele.

– Acum ce s-a mai întâmplat? O întrebă nemulțumit.

– Îmi pare rău...

– Pentru că sunt orb?

– Nu. Pentru lipsă de respect. În mod normal sunt mult mai politicoasă. Îmi cer scuze.

– Prin normal vrei să spui dacă n-aș fi orb?

Naomi se gândi un moment.

– Păi, da... da. Presupun că asta am vrut să spun.

– Nu te învinovăți, o sfătui Bran terminând de mâncat, apoi își șterse degetele de șervet și se întoarse cu fața spre ea. Naomi, hai să lămurim un lucru. Te plătesc să lucrezi pentru mine, dar nu doresc respect sau toleranță pentru handicapul meu. Vom fi mult timp împreună – decât dacă ne-am fi întâlnit în condiții normale – și de aceea mi s-a părut mai practic s-o luăm pe scurtătură. Gata cu predica. Își înălță capul. Felul doi sosește imediat. Nu numai că aud zgomotul farfuriilor, dar simt și aroma specifică a fripturii lui Megan.

– Mirosul tău este mai ascuțit acum? îl întrebă ea curioasă.

– Se pare că da. La fel și auzul. O să fie interesant de văzut, dacă vor rămâne la fel când o să văd din nou. Dacă o să se întâmple vreodată.

De data asta Megan îl însoțea pe Tal și se ocupă de servit în

timp ce soțul ei strângea farfuriile de la primul fel. Megan străluci de bucurie când Naomi începu să laude crabii cu maioneză.

– Mulțumesc. Sper să-și placă la fel de mult și friptura.

Cu îndemânare îl servi pe Bran cu legume fierte, morcovi și cartofi noi cu friptură de vacă fragedă și aromată, apoi puse platourile în fața lui Naomi ca să se servească singură. Tal umplu cu vin paharul lui Bran, îi dădu lui Naomi apă minerală, așa cum ceruse ea, se asigură că totul era perfect aranjat în fața stăpânului său, apoi își urmă nevasta la bucătărie.

Naomi luă o porție modestă, dar mâncă cu poftă.

– Dumnezeiesc, spuse ea extaziată.

Gura lui Bran se ridică la colțuri.

– Îți place mâncarea noastră.

– Prea mult, din nefericire. Dacă voi mânca în ritmul ăsta tot timpul, restul verii va trebui să țin cură de slăbire.

– Deci nu ești tipul care roade numai frunze de salată și se ferește de prăjituri ca de dracu'?

– Nici pe departe. Împart apartamentul cu un bucătar bun, răspunse Naomi suspinând.

– Bărbat sau femeie?

Naomi deveni țeapănă.

– Femeie, întâmplător.

– Aha, am depășit limita!

Ea nu făcu nici o încercare să nege, în timp ce privea siguranța cu care el mânca.

– Din nou căzută în admirație? o întrebă.

– Da, îi răspunse ea simplu.

Zâmbi în direcția ei.

– Știi, Naomi, încep să cred că am avut noroc în ziua în care ai solicitat postul.

Naomi lăsă jos furculița. Dintr-o dată îi dispăruse pofta de mâncare.

– Încă nu ești sigur.

– Nimic nu este sigur, spuse el cu amărăciune. Nici măcar nu pot să-mi împing farfuria când mă enervez, de teamă să nu dărâm naibii ceva.

– Mai dorești să te servesc?

El clătină din cap.

– Megan prepară o budincă formidabilă. Mă păstrez pentru ea, dar tu poți să te mai servești.

– Nu, mulțumesc. Vreau și eu budincă.

Mulțumită că el nu putea vedea că abia se atinsese de mâncare, Naomi se ridică să strângă farfuriile, având grijă să nu deranjeze nimic din vecinătatea lui Bran.

– Să sun clopoțelul? îl întrebă.

– Nu, nu încă. Hai să stăm puțin înainte să vină Megan. Oricum, n-ai mâncat prea mult, adăugă el uimind-o.

– Ăăă... am lăsat loc pentru desert. Clare și cu mine mâncam la cină doar un singur fel de mâncare. Oricum, mâncam mai mult paste. Ceea ce explică pernițele de grăsime.

– Nu pari o fată grasă.

– Până acum, nu. Și nici termenul de „fată“ nu este prea exact. Am douăzeci și șapte de ani.

– Știu. Am aflat din caseta trimisă.

– Am crezut că nu-ți amintești.

– Am mințit. Am vrut să te aud spunând-o din nou. Ridică din umeri. Douăzeci și șapte de ani mi se pare puțin pentru unul atât de bătrân ca mine.

El zâmbi cu amărăciune.

– Numai în fapt. În ceea ce privește experiența, probabil că am de două ori vârsta ta.

Naomi îi aruncă o privire rapidă, uitând că el nu o putea vedea.

– Este clar că vocea mea te-a indus în eroare. Nimeni nu ajunge la vârsta mea complet nevătămat!

– Mi-am însușit critica. Bran înălță capul. Sosește desertul.

Megan intră în sufragerie cu o tavă și aruncă o privire

nemulțumită spre farfuriile pe jumătate pline de pe cărucior.

– Deci nu a fost bun?

– A fost minunat, spuse repede Naomi. Dar am fost lacomă la primul fel și apoi mi s-a spus că faci niște budinci minunate.

Îmblânzită, Megan puse farfuriile în fața lor.

– Ei bine, acum aveți parfait de nucă de cocos delicat și pufos, cu sirop de fructe. Bran poate depune mărturie.

– Adevărat, fu el de acord întinzând mâna și apucând fără greșeală lingurița pentru desert. În mod normal, desigur, aș fi fost rafinat și aș fi folosit furculița, dar...

– Dar nu vrei să te lipsești de siropul ăsta! completă Megan. O să servesc cafeaua în seră.

– Mulțumesc, Megan.

Bran trimise o sărutare în direcția ei și înveselită, femeia continuă să râdă în timp ce împingea cărucior afară din cameră. El continuă să flecărească până când termină de mâncat minunatul parfait, apoi în sfârșit puse jos linguriță și întoarse capul în direcția lui Naomi.

– Acum vine partea stânjenitoare. Să-l chem pe Tal, sau mă conduci tu în seră?

– Mă voi strădui, îl asigură ea.

Simți inima bătându-i nebunește când el împinse înapoi scaunul sculptat și se ridică sprijinindu-se în brațe. Când fu în picioare, Bran întinse mâna și Naomi se grăbi s-o ia, impactul cu degetele puternice și calde declanșând un lanț de reacții necontrolate de-a lungul nervilor ei încordați. Apoi înconjurară masa și se îndreptară spre ușă.

– Din acest punct, oricât de mult mi-ar plăcea să te țin de mână, mă pot descurca singur. Nu-mi place să mă folosesc de pretexte.

Stomacul lui Naomi se strânse ca și cum ar fi lovit-o. Înghiți în sec și se scuză pentru un moment pretextând că are nevoie de ceva din camera ei. Îl lăsă pe bărbatul înalt mergând încet spre camera care dădea spre grădină, numită seră, și fugi în

dormitorul ei ca să se privească în oglindă. Respirația i se înteți când își văzu chipul îngrozit. Va fi foarte greu. Fusese destul de rău când aflase că Bran era orb, ca să nu mai pună la socoteală faptul că o singură atingere a mâinii lui fusese de-ajuns ca să-i înmoaie genunchii. Așteptă până redeveni stăpână pe sine, apoi își pieptănă părul și coborî ca să-și întâlnească noul stăpân.

Ca de obicei, Bran stătea în scaunul lui obișnuit, cel de lângă șemineu. Întoarse capul când ea ciocăni și intră.

– Ai stat mult.

– Îmi cer scuze. Cum dorești cafeaua?

– Neagră, tare și dulce.

În tăcere, umplu pe jumătate ceașca mare, puse zahăr și i-o dădu lui Bran, apoi își turnă cafea pentru ea și se așeză.

– Știu că ar trebui să folosesc o ceșcuță, dar pentru mine, ceașca asta este mai ușor de utilizat, continuă el pe un ton de conversație. Mulțumesc că n-ai umplut-o până sus.

Naomi aprobă din cap, apoi își mușcă buzele.

– Tot uit că nu poți vedea. Ți-am mulțumit dând din cap.

– Va trebui să înveți să spui da... când este necesar, desigur, adăugă el zâmbind.

– O să țin minte.

– Simt o ușoară stânjeneală la tine, Naomi. Faptul că stai cu mine este o povară?

– Nu! Absolut deloc.

Cu repeziciune, Naomi își scormoni mintea ca să găsească o cale de a-l convinge.

– De fapt tocmai mă gândeam că dacă eram eu în locul tău, nu m-aș fi descurcat la fel de bine.

Dintr-o dată ridurile de pe o parte și de alta a gurii lui deveniră mai adânci.

– Ah, dar n-am fost întotdeauna așa. În seara asta mă simt în formă, având în vedere că am un oaspete. Dar alteori întunericul mă înnebunește. Devin claustrofobic, dorind cu disperare

să văd lumina din nou... Se opri brusc ridicând din umeri. Puțină melodramă celtică atrage simpatia.

– Ce-ți lipsește cel mai mult? îl întrebă ea ridicându-se să-i ia ceașca.

El râse scurt.

– Probabil că te-aș șoca dacă ți-aș spune.

– Mă îndoiesc.

– Atunci, nici nu încerc, îi spuse relaxându-se puțin și sprijinindu-și capul de spătarul scaunului. În afara faptului că-mi lipsește foarte mult lucrul meu, îmi lipsește și cititul. Dacă aș fi sigur că n-o să mai văd vreodată, presupun că aș începe să învăț braille și mi-aș lua un câine drept ghid. Dar așa cum stau lucrurile, nu pot să mă apuc de nimic. În orice caz totul este relativ recent. Abia am reușit să traversez camera fără să mă izbesc de mobile. Făcu o pauză. Ăsta este un sfat. Să nu miști nimic. Am în mintea mea un plan clar al camerelor de la parter și pot să urc scările până în dormitor, dar eficiența mea se bazează pe faptul ca toate lucrurile să rămână la locul lor. Pentru un timp nu vor fi așezate vase cu flori și nici carpete pe jos.

Naomi privi cu atenție pentru o clipă profilul mohorât.

– Te-ar ajuta dacă ți-aș citi? întrebă ea încet. Sau n-ar fi același lucru?

Bran întoarse capul în direcția ei, încruntându-se.

– Ești sigură că vrei să faci asta?

– Da. Aș putea începe cu ziarul de dimineață, aș citi un titlu sau două, apoi poți să alegi ce articol vrei să ți-l citesc în întregime. Doar nu preferi radioul, desigur.

– Până acum n-am avut de ales, spuse el gânditor. Poate o să profit de oferta ta. Am putea încerca mâine dimineață, să vedem cum merge. Dacă este prea dificil pentru tine, pot să mă întorc la radio.

Naomi puse ceașca pe tavă, întrebându-se dacă ăsta era momentul să se retragă discret și să-și petreacă restul serii în cameră. Încă o dată, Bran îi citi gândurile.

– Acum nu știi dacă să stai sau să te retragi, observă el.

– Da.

– Aha! Înveți repede, remarcă ridicând din umeri cu indiferență. Dacă ești obosită, desigur că poți să te retragi.

– Nu sunt deloc obosită. Ezită puțin. Ceea ce aș fi dorit este să arunc o privire acolo unde o să lucrez mâine și dacă nu este prea mult, aș vrea să vizitez atelierul tău.

Bran se ridică încet.

– Atunci vino cu mine.

Traversară camera cu grijă, dar cu o siguranță care te făcea să nu crezi că nu vede. Naomi îl urmă prin hol, trecură pe lângă sufragerie și intrară într-un coridor îngust, la capătul căruia se găsea o ușă dublă.

– În trecut, când Gwal-y-Draig era doar o fermă, aici era un șopron, îi explică el când au ajuns la ușă.

O deschise, bâjbâi după întrerupătorul din perete, și Naomi fu surprinsă când văzu camera imensă, cu tavan înalt. Zidul dinspre nord și o parte din tavan, care în partea aceea era înclinat spre perete, erau din geam, cu o platformă în fața lor. Lângă geam era așezat un șevalet pe care se găsea portretul unei femei tinere, pe jumătate terminat. Peste tot erau tablouri, multe așezate pe podea, altele înrămate atârnau pe pereții de piatră împreună cu desene și schițe pe care Naomi ar fi dorit să le examineze. În capătul camerei era o scară în spirală, care ducea la o galerie unde se găsea un pat, iar în nișa de sub ea, după un paravan chinezesc pictat cu berze în zbor, era adăpostită o sofa cu fața din brocard vechi peste care era aruncată o bucată de catifea ruginie. În centrul camerei se găseau mai multe mese mari și uzate, pline până la refuz cu lucrurile de care ar fi putut avea nevoie un artist.

– Ei? o întrebă Bran venind mai aproape de ea. Care este verdictul?

– Este exact ca în primul act din Boema, spuse Naomi fără să

stea pe gânduri. Singurul lucru care lipsește este soba în care Rodolfo și-a ars lucrarea.

– Deșteaptă fată. M-am inspirat din el pentru decorul de la Welsh National Opera. Îți place opera?

Naomi își mușcă buzele, bucuroasă că el nu putea să-i vadă obrajii în flăcări.

– Unele dintre ele. Mai mult ariile.

– Atunci trebuie să asculți unele dintre discurile mele. Muzica, după cum poți să-ți dai seama, pentru mine este un dar dumnezeiesc în această situație.

– Te superi dacă mă uit mai îndeaproape? îl întrebă cu timiditate. Până acum am văzut doar reproduceri ale lucrărilor tale.

– Simte-te ca acasă.

Bran trecu printre mese fără să le atingă și se așeză pe sofa, în timp ce Naomi începu să exploreze camera. Se deplasă trecând încet prin fața celor patru picturi atârnate pe pereți. Două erau peisaje, ambele reprezentând ținuturi amenințate de furtună, în contrast cu un peisaj marin care radia de căldură și un aer de vară, cu stânci aurii în lumina soarelui și o mare transparentă de un albastru intens. Dar al patrulea tablou o făcu pe Naomi să înțepenească și să facă ochii mari când îi întâlni pe cei ai pictorului din autoportret.

Era bustul unui Bran Llewellyn tânăr, pieptul gol era desenat cu un talent deosebit scoțând în evidență fiecare mușchi, fiecare tendon. Ochii, verzi și atenți ca ai unei pisici sălbatice, priveau fix de sub sprâncenele puțin încruntate, iar gura îi era încordată ca și cum artistul ar fi avut dinții încleștați din cauza concentrării.

– În ultimele minute nu te-ai mișcat deloc, comentă Bran. La ce te uiți?

– La autoportretul tău, spuse ea calm întorcându-se în direcția lui. Am văzut fotografii ale unora din operele tale, dar nu și asta.

– Pentru simplul motiv că nimeni din lumea artistică nu știe de existența lui. Se strâmbă. Rembrandt s-a pictat atât de des deoarece era mai ieftin decât modelele închiriate, dar eu nu simt nici o dorință să-mi reproduc fața. Am făcut-o doar o singură dată deoarece mama mea mi-a cerut-o. Când ea a murit, tabloul s-a întors aici. Și aici va rămâne. Prefer modelele cu chipuri mult mai interesante ca al meu.

Naomi care era de părere că în viața ei nu văzuse un chip mai interesant ca al lui Bran Llewellyn, nu spuse nimic în timp ce se îndrepta spre pictura expusă pe șevalet. Spre deosebire de celebrele lui studii de oameni în vârstă și plini de zbârcituri, femeia din portret era tânără și de o frumusețe desăvârșită. Chiar așa pe jumătate terminată, lucrarea era magnifică. Părul auriu și pielea de alabastru erau salvate de banal de ochii de un albastru-închis, care priveau lumea plini de cutezanță. Fata asta, își zise în sinea ei Naomi, nu va avea nici o îndoială în toată viața ei.

– Presupun că te uiți la Allegra, spuse Bran. Ce crezi despre ea?

– Foarte frumoasă.

– Tonul tău este rezervat.

– Nu legat de tabloul tău. Mi-aș dori să am jumătate din formidabila ei siguranță de sine.

– Deci, am reușit cu succes să-i prind această trăsătură. Allegra este foarte sigură pe ea.

– Ce femeie n-ar fi cu o înfățișare ca a ei?

– Tu ești nemulțumită de cum arăți?

– Cu siguranță n-aș câștiga un concurs de frumusețe. De ce portretul este neterminat? adăugă ea, schimbând subiectul.

– Eram gata să-l termin când a avut loc accidentul. Mi-am primit pedeapsa, presupun. În acel weekend, în loc să stau să termin portretul, m-am dus să mă cațăr pe munți.

– A venit aici ca să pozeze?

– Nu... în atelierul meu din Londra. Tăticul a comandat tabloul. Fiica s-a îndrăgostit de pictor... și viceversa. Pictorul a orbit, Allegra n-a mai fost interesată. Punct.

– Dar nu știe că este o situație temporară?

– Ea este convinsă că e permanentă, spuse Bran și chipul lui oglindi amărăciune. Ar trebui să fiu recunoscător accidentului. Acum văd mai bine defectele Allegrei. Nu o condamn prea mult. Și mie îmi este greu să cred că va fi doar ceva temporar.

– Dar trebuie să crezi că așa va fi, îi zise Naomi repede.

– Atunci, așa o să fac, îi răspunse ridicându-se în picioare. Hai să mergem în birou. Deși mi se pare prea pompos pentru cămăruța în care se află calculatorul. Așteptă până când Naomi i se alătură. Presupun că știi să lucrezi la el.

Naomi râse.

– Am dat din nou din cap. Uit mereu.

– Încântător! Vrei să stingi tu lumina?

Ea se conformă, apoi înainte de a deschide ușa, rămase nemișcată, cu ochii închiși.

– Ce faci? o întrebă el curios.

– Stau cu ochii închiși încercând să-mi imaginez ce simți tu.

Pentru un moment rămaseră tăcuți.

– Ești o fată ciudată, Naomi Barry, spuse el încet, pronunțând clar fiecare cuvânt.

– Nu chiar, îi răspunse deschizând ușa spre coridorul luminat slab. În mod normal, nu aș fi așa de... așa de neceremonioasă.

– Dar pentru că sunt orb și tu ai o slujbă temporară, am trecut peste toate piedicile care se ivesc între persoanele care abia s-au cunoscut.

– Exact.

El îi zâmbi ironic, apoi o conduse de-a lungul coridorului spre o ușă pe care Naomi nu o observase înainte. Bran intră și bâjbâi ușor după întrerupător, dând la iveală o cameră mică și funcțională.

– Până săptămâna trecută a fost un gen de debara. Acum este noul tău domiciliu.

Naomi trase pe nări mirosul de vopsea proaspătă, în timp ce inspecta calculatorul așezat pe un birou din lemn de pin. De altfel, în cameră mai erau așezate topuri de hârtie, un lexicon, un dicționar și un casetofon. Bran o informă că fereastra dădea spre grădină și spre aripa casei unde deasupra bucătăriei locuiau cei doi Griffiths.

– Aici n-o să te deranjeze nimeni, adăugă el. O să te descurci?

– Minunat.

– Bine. Hai să bem ceva înainte de culcare.

– Dacă nu te superi, m-aș duce direct în camera mea, îi spuse Naomi, apoi chicoti. Pentru istorie te-am privit zâmbind stânjenită.

Bran se opri așa de brusc, încât Naomi se ciocni de el. El întinse mâna ca să s-o sprijine, dar și-o retrase imediat ce ea își recăpătă echilibrul.

– Scuze. Nu mi-am dat seama că ești așa de aproape. Pur și simplu am vrut să-ți spun cât de mult apreciez atitudinea ta. Oamenii au tendința să mă trateze ca pe una din piesele de porțelan din colecția mea.

– Este cam dificil să te compar cu o piesă de porțelan, îl asigură ea.

Bran se sprijini de tocul ușii, blocându-i ieșirea.

– Naomi, vrei să faci ceva pentru mine?

Naomi îl privi cu prudență.

– Dacă pot.

– Numai de data asta, mă lași să-ți ating fața? Osatura ei îmi va da o idee despre cum arăți.

– Dacă vrei, spuse ea fără tragere de inimă.

Naomi făcu tot posibilul să stea nemișcată în timp ce Bran întinse mâna s-o atingă. Degetele lui lungi și spatulate, de pictor, se mișcară cu delicatețe peste sprâncenele ei, peste nas și

de-a lungul pomeților, explorară linia maxilarului și trecură ușor peste buze, dar făcând ca tot corpul să-i vibreze. Ușurarea ei a fost imensă când el își mișcă mâna spre părul ei și trecu printre degete o șuviță de păr mătăsos, înainte de a se trage înapoi.

– Mulțumesc. Mi te imaginez cu părul scurt și drept.

– Se ondulează ușor la vârfuri.

Naomi rămase pe loc, sperând că el nu va ghici cât de mult o tulburase explorarea lui.

– Ești stânjenită, îi spuse el dându-se la o parte ca ea să poată trece. Nu te îngrijora, Naomi, n-o să repet exercițiul. Nu pot să cred că nu ești drăguță. Osatura feței este foarte frumoasă.

Îl privi nesigură, când au ajuns în hol.

– Este un compliment cam ciudat.

– Din partea mea este cel mai grozav compliment!

Îi întinse mâna și cu oarecare reținere ea i-o strânse.

– Așadar, Naomi, îi zise zâmbind enigmatic, ai ajuns întreagă la sfârșitul primei zile la Gwal-y-Draig. Crezi că vei supraviețui „printre străini"?

Capitolul 3

În ciuda oboselii acumulate în timpul călătoriei de la Londra și a serii petrecute în compania lui Bran Llewellyn, lui Naomi i-a fost greu să se odihnească în prima noapte petrecută la Gwal-y-Draig. Sentimentul de vinovăție pe care-l simțea pentru acțiunea ei devenise și mai acut, acum că-l întâlnise pe Bran. Sentimentul acesta se împletea cu alte emoții la fel de tulburătoare, mai ales că erau neașteptate. Îngrozită de propriul ei răspuns la renumitul farmec al pictorului, a zăcut trează mult timp gândindu-se ce scuze să găsească pentru a părăsi imediat acel loc încântător. Încercă să-și liniștească sufletul repetându-și că era obligată să rămână ca s-o ajute pe Diana, că era angajată să-l ajute pe Bran. Dar adevărul era mult mai crud. Acum că-l întâlnise, nu dorea să-l părăsească înainte de îndeplinirea perioadei pentru care fusese angajată și acest lucru a ținut-o trează până în zori. Când s-a trezit, o oră sau două mai târziu, a văzut că ploua și că Black Mountains din Gwent își meritau numele.

Temându-se că ora șapte era prea matinală pentru a merge să ia micul dejun, a făcut o baie bună, s-a îmbrăcat în aceiași blugi și cu același pulovăr pe care-l purtase în ziua precedentă și și-a

ales niște șosete care să se potrivească la bluza ei albastră. Zâmbi strâmb. Deja o afectase și pe ea setea lui Bran pentru culori. Își făcu patul, își deretică prin cameră, apoi coborî și, ajunsă în hol, fu atrasă de mirosul de șuncă care venea dinspre o ușă de sub scară. Ciocăni și intră în bucătărie. Se scuză când îi văzu pe Megan și Tal așezați la masa mare și foarte curată, terminând ceea ce părea să fi fost un mic dejun foarte consistent.

Amândoi se ridicară în picioare, dar stânjenită, Naomi le făcu semn să se așeze.

– Bună dimineața... vă rog să nu vă întrerupeți. N-am știut cum să procedez.

– Intră, intră, îi spuse Megan zâmbind.

Soțul ei o salută tăcut, dar la fel de zâmbitor, în timp ce strângea masa.

– Ești foarte matinală. Tocmai voiam să-ți aduc o tavă.

Naomi clătină din cap cu energie.

– Nu, nu trebuie! N-aș putea să iau masa aici?

Cei doi se priviră cu îndoială.

– Bran a spus să-ți duc o tavă în cameră, îi zise Tal. Așa face și el, miss. Nu este în toane prea bune când se trezește dimineața.

– Mi-ar plăcea mai mult să iau masa aici, spuse Naomi hotărâtă.

Megan se ridică și începu să strângă farfuriile.

– Dacă asta vrei, fie. Îți voi pregăti niște șuncă.

– Niciodată nu mănânc la micul dejun... începu Naomi, apoi se opri. Pe de altă parte, miroase minunat.

Bucătăria era mare și chiar în dimineața asta mohorâtă și ploioasă era primitoare și plăcută, cu ghivecele din fereastră, cu funii de plante aromate atârnate în cârlige de-a lungul unei grinzi din tavan. În curând Naomi fu servită cu un sandviș făcut din pâine proaspătă cu șuncă pe care-l mâncă apreciindu-i gustul în timp ce Tal pregătea o tavă cu pâine prăjită și omletă pe care Megan o acoperi cu un capac de argint.

– Ai uitat ziarul... îl opri Megan mușcându-și buzele și Tal o bătu pe umăr.

– Gata, gata, scumpo. Nici unul dintre noi nu s-a obișnuit încă. Mă duc să-l văd.

Megan a adus ceainicul și a rugat-o pe Naomi să ia loc la masă și să bea o ceașcă de ceai împreună cu ea.

– Este groaznic, groaznic, repetă ea cu ochii plini de lacrimi. Mulțumesc lui Dumnezeu că sărmana lui mamă n-a trăit să-l vadă așa.

Naomi se aplecă spre ea și o mângâie pe mână plină de simpatie.

– Dar orbirea este doar temporară, Megan. Domnul Llewellyn așa spune.

Megan dădu din cap.

– Da, știu. Și dacă rugăciunile ar face ca vederea să-i revină, în curând va fi vindecat, crede-mă. Și desigur nu rugăciunile *lui*. Ale mele. O privi stăruitor pe Naomi. Te întrebi de ce eu și Tal ne purtăm atât de familiar cu el?

Naomi zâmbi.

– Îmi imaginez că-l cunoașteți de mult timp.

– De când s-a născut! Cunoaștem familia lui foarte bine, știi, suntem din același orășel, din Rhoda. Tatăl lui era miner ca și Tal, dar a avut o problemă cu praful.

– Praful? o întrebă Naomi încruntându-se.

– Antracoză – praf de cărbune în plămâni, îi explică Megan. Doamna Llewellyn era învățătoare la școală. Era o femeie drăguță. Dar nu erau chiar așa de tineri când s-a născut Bran. A fost botezat Brangwyn după sir Frank, cel care a pictat lambriurile de la conacul Brangwyn din Swansea. Când s-a născut, băiatul avea părul atât de negru încât tatăl lui a spus că seamănă cu un corb – bran în galeză – și așa i-a rămas numele de atunci.

Naomi o asculta foarte atentă, notându-și totul în memorie pentru Diana.

– A fost singurul copil?

– Da. Mama lui avea patruzeci de ani când l-a născut pe Bran și acest lucru a creat senzație în orășel. Chipul lui Megan se întunecă. Dar Huw Llewellyn a murit când Bran era adolescent, și Olwen zece ani mai târziu. N-au trăit să vadă succesul fiului lor. Cred că tatăl lui era dezamăgit că lui Bran nu-i prea plăcea cartea și nu-l interesau problemele tehnice. Tot ceea ce dorea băiatul era să deseneze și să picteze, și până la urmă s-a dovedit că a avut dreptate, nu-i așa?

– Locuiește de mult aici?

– Nu. Doar de câțiva ani. Megan zâmbi cu afecțiune. Cam în perioada în care a cumpărat Gwal-y-Draig, mina unde lucra Tal s-a închis, așa că Bran ne-a întrebat dacă ne-ar face plăcere să venim aici și să avem grijă de casă. Dintr-o dată o privi neliniștită. Nu trebuie să crezi prostiile pe care le scriu ziarele despre Bran – femei și alte alea, vreau să zic. I se pun în cârcă, ăsta-i necazul. Bran nu poate face nimic, dacă Dumnezeu i-a dat o astfel de înfățișare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Megan, îi spuse Tal intrând în bucătărie. Mai las-o să-și tragă sufletul. Zâmbi stânjenit. Are o părere foarte bună despre el.

– Că tu nu! Se strâmbă Megan la el, fără să se supere, apoi privi dezaprobator la tavă. Nu prea a mâncat în dimineața asta.

– Nu este în toane prea bune, scumpo. Se întoarse spre Naomi. A zis că în dimineața asta te lasă în pace, miss, ca să te obișnuiești cu calculatorul. Mi-a dat o casetă pentru tine. Am lăsat-o pe birou.

Profund recunoscătoare lui Bran pentru că o lăsa în pace în prima ei dimineață petrecută acolo, Naomi s-a familiarizat repede cu computerul, dar la început i-a fost puțin dificil să-și coordoneze transcrierea de pe bandă a cuvintelor rostite de vocea aceea gravă și melodioasă. Cu timpul a reușit să regleze viteza de derulare a benzii în așa fel încât să-i fie ușor la transcris și a început să lucreze. Naomi a zâmbit când a auzit că titlul cărții urma să fie *Zborul corbului* și se întrebă cum ar reacționa el dacă

i-ar spune că știa motivul pentru care-l alesese. Nu că Bran ar fi putut să zică ceva în legatură cu cele povestite de Megan, deoarece ele constituiau o versiune mai colorată a celor dezvăluite de el pe bandă. Pentru un timp Naomi s-a rezumat la transcrierea strictă a cuvintelor pe ecran, dar apoi a fost atât de absorbită de povestirea lui Bran încât degetele îi zburau singure pe clape.

Naomi era atât de transpusă în acea lume, încât sări în sus când simți o mână puternică și caldă pe umăr, atingerea transmițându-i fiori pe șira spinării. Se întoarse brusc și-l văzu pe Bran Llewellyn care clătina dezaprobator din cap.

– Știu că te grăbești să-ți termini treaba, Naomi Barry, dar Megan mi-a spus că stai aici de câteva ore. Este timpul să iei o mică pauză.

Naomi clipi de câteva ori și stăpânindu-și un căscat îi spuse bună dimineața.

– Nu mi-am dat seama că este atât de târziu.

– Mă bucur pentru tine că nu ți-ai dat seama că a zburat timpul, îi spuse el cu asprime. Vino. Megan a dus cafeaua în studio.

– Dar nu pot să o beau aici? îl întrebă privind cu nerăbdare spre monitor.

– Nu. Fă o pauză.

Bran părăsi încăperea lăsând ușa deschisă, nepunând la îndoială faptul că ea îl urma, dar Naomi mai rămase să transcrie ultima pagină, apoi se opri la toaleta din hol.

– Gata, îi spuse ea veselă, când intră în studio. Cafea?

– Nu, pot să-mi torn singur, îi răspunse el iritat.

Naomi strânse din dinți în timp ce-i întindea o ceașcă de cafea așa cum îi plăcea lui, tare și dulce.

– Biscuiți?

– Nu. Stai jos. Relaxează-te. Dorința ta de a scăpa de aici este al naibii de insultătoare pentru mine!

– Ar trebui să fii flatat, îi răspunse Naomi înțepată.

– De ce?

– Deoarece povestirea ta m-a captivat atât de mult încât abia aștept să mă întorc la ea.

Bran rămase tăcut pentru o clipă, cu capul plecat asupra ceștii ca și cum îi făcea plăcere să simtă aroma cafelei și căldura aburului mângâindu-i fața. Era îmbrăcat în concordanță cu timpul, cu pantaloni de catifea și un pulovăr gros de pescar, iar în picioare avea cizme de piele.

– Cum este? o întrebă el morocănos. Vreau să zic din punct de vedere gramatical și așa mai departe?

– Bine. Foarte bine. Dar până acum am fost preocupată mai mult de conținut decât de formă. În orice caz, o să revăd totul mai târziu, înainte de a scoate primul capitol la imprimantă.

– Așadar te impresionează poveștile siropoase despre sărmanii ajunși bogați? o întrebă el ironic, ridicând capul.

– Nu prea, replică Naomi, hotărâtă să nu ia în seamă dispoziția lui morocănoasă. Tu provii dintr-o familie respectabilă, aparținând clasei muncitoare.

– Vorbeam metaforic.

– Întotdeauna are un farmec aparte o persoană talentată care parcurge prin muncă drumul de la obscuritate la luminile rampei, indiferent de domeniu.

– Crezi că romanul se va vinde?

– Habar nu am. Dar editorul tău așa crede, altfel nu ți-ar fi oferit un avans consistent, adăugă ea fără ocolișuri.

Bran ridică din umeri.

– Presupun că ai dreptate. Dar dacă se așteaptă ca la fiecare pagină să apară o înșiruire de relații cu tot felul de celebrități, vor fi foarte dezamăgiți. Și apoi, dacă m-aș fi culcat cu jumătate din femeile care mi-au fost atribuite n-aș fi mai avut puterea să trag nici o linie pe hârtie și n-aș fi avut ce să mai scriu.

Naomi roși.

– Poate că ar fi trebuit să te oprești asupra celor care te-au inspirat... care ți-au pozat și așa mai departe.

– În ultimul timp am pictat foarte puține femei... și atunci

doar dacă mi-a fost comandat și plătit portretul. Prefer să pictez celți bătrâni, chiar suferinzi sau urâți.

Naomi se întoarse ușor spre portretul de pe șevalet.

– Te uiți la Allegra, îi zise el brusc.

– Da. Nu se vede suferință sau bătrânețe.

– Eram... îndrăgostit nebunește de Allegra.

– Se vede.

– Oricum, du-te și uită-te la acel chip cu mai multă atenție, acum la lumina zilei.

Între timp cerul se mai înseninase. Un soare palid apărea printre nori, luminând portretul mult mai bine decât o făcuse lumina becului din seara trecută. Chipul frumos și plin de siguranță arăta diferit. Naomi stătu în fața portretului cu mâinile la spate, privindu-l cu atenție printre gene.

– Spune-mi ce vezi, îi porunci Bran.

– Lumina zilei îl face diferit, recunoscu Naomi. Bănuiesc că este mai tânără decât mine. Acum nu mai sunt așa de sigură.

– Foarte bine. Altceva?

– Ești sigur că vrei să auzi mai mult?

– Da. Fii cinstită. Spune ce gândești.

Naomi privi stăruitor portretul.

– Pare... nu chiar răsfățată, ci mai degrabă voluntară, obișnuită să facă ce vrea.

– Continuă.

– Am impresia că este o persoană revendicativă, care așteaptă să i se îndeplinească voile.

– Perfect adevărat. Gura lui schiță un zâmbet amar. Una dintre revendicările ei fiind un iubit cu o vedere perfectă.

– Ajută la ceva dacă spun că este mai bine fără o perspectivă de genul ăsta? întrebă Naomi calmă.

– Absolut deloc.

Naomi îl privi amenințător, deși el nu o vedea.

– Este timpul să mă întorc la lucru.

Bran flutură un ziar spre ea.

– Mai întâi am crezut că o să-ți onorezi oferta făcută aseară, să-mi citești ziarul. Am auzit o știre scurtă la radio și sunt curios.

Naomi luă ziarul ca și cum ar fi fost un fier încins, dar respiră ușurată când văzu că era o publicație mai serioasă decât *Chronicle*.

– Ce vrei să știi?

– Ieri la Londra a fost vândut un Canaletto pentru o sumă obscen de mare. Mi-ar plăcea să aflu amănunte.

Naomi găsi articolul și începu să citească, la fel de interesată de vânzare ca și Bran. După aceea au mai discutat puțin pe marginea articolului, apoi Bran i-a făcut semn că poate să plece.

– Bine, Naomi. Te las în pace până după masă.

– Până atunci voi avea gata un capitol, poate două, îi promise ea îndreptându-se spre ușă.

– Stai o clipă, o opri Bran poruncitor. Ce porți astăzi?

– Nimic deosebit. Blugi, același pulovăr galben, o bluză nouă bleu și șosete.

Bran se strâmbă.

– Cred că blestemi ziua în care mi-ai răspuns la anunț, Naomi.

Mai mult decât credea el, își zise ea în gând stăpânindu-și tremurul, bucuroasă că el nu putea să-i vadă fața.

– Ori de câte ori simt că șovăi, mă gândesc la suma pe care mi-o plătești, îl asigură ea pe un ton vesel.

– Atunci banii sunt importanți pentru tine?

– Numai când nu-i am, ceea ce se întâmplă cu regularitate înainte de ziua de salariu.

El se încruntă.

– Nu poți să-ți găsești o slujbă mai bine plătită, pentru numele lui Dumnezeu?

– Îmi place ceea ce fac, îi răspunse ea tăios.

– Și eu trebuie să-mi văd de treaba mea!

Naomi se întoarse la biroul ei, având sentimentul că viața ei la Gwal-y-Draig va fi mult mai dificilă decât crezuse, dacă Bran

Llewellyn se arăta atât de receptiv la toate trăirile ei. Până atunci nu mai întâlnise așa ceva la un bărbat. În mod sigur nu la Greg. Privea în gol, rugându-se ca antenele lui Bran să nu fie atât de puternice încât să detecteze această parte vulnerabilă a ei.

La cererea ei masa de prânz i-a fost adusă pe o tavă în birou. Se părea că Bran nu va fi prezent până la cină. Tal plecase cu el la plimbare cu mașina, îi comunicase Megan și făcea așa de la accident încoace.

Naomi termină repede de mâncat, deoarece dorea să transcrie primul capitol și să-l scoată pe imprimantă. Abia după ora cinci își termină treaba și asta după ce Megan îi atrăsese atenția asupra orei. Bran lăsase instrucțiuni precise ca miss Barry să nu lucreze mai târziu de această oră.

– A spus că trebuie să faci o plimbare la aer curat, o avertiză Megan. Ah, apropo, sora ta a sunat în această după-amiază și a întrebat dacă poți s-o suni în seara asta. Nu m-a lăsat să te chem la telefon.

Naomi fu ușurată să constate că Diana avusese destul de mult bun-simț ca să aștepte să vorbească în liniște cu ea. Nu că ar fi fost ceva nemaipomenit. Știa că la cea mai mică bănuială că ea urmărea ceva, Bran ar fi expediat-o de acolo cu viteza luminii.

În contrast cu dimineața întunecată, seara de primăvară era atât de caldă și de senină încât Naomi se bucură de plimbarea ei prin grădina care se întindea pe mai multe niveluri, cu garduri vii plasate exact în acele locuri unde pajiștea era plată. Cu mult timp în urmă, proprietarul care transformase primul ferma într-o proprietate privată plantase copaci și garduri vii de laur. Acum, după ce ajunseseră la maturitate, formau o pavăză împotriva vântului, ca și zonele mărginite de fagi, conifere și castani sălbatici, iar petele de culoare erau date de rozul strălucitor al arțarilor japonezi. Ramurile neînfrunzite ale magnoliilor se înălțau peste tufișurile care marcau capătul imensei pajiști. Spre marea ei bucurie, dincolo de pajiște Naomi descoperi o porțiune de pădure cu arbori abia înfrunziți, iar covorul de frunze uscate era

străpuns din loc în loc de pâlcuri de narcise. Probabil că activitatea lui Tal se oprise aici, își zise în gând, în timp ce măsura din priviri întinderea din fața ei. Se putea ca Megan să ridice în slăvi bunătatea lui Bran Llewellyn, dar rolul pe care-l aveau soții Griffiths la proprietatea lui nu era decât o minciună.

Înainte de a se duce să-i dea un telefon Dianei, Naomi făcu o baie și se îmbrăcă pentru cină.

– Am primit mesajul tău. Am stat ca pe ace așteptându-ți telefonul, îi spuse sora ei dintr-o răsuflare. Uite, Naomi, m-am gândit. Am fost o scârbă egoistă când te-am obligat să faci asta. Am niște presimțiri negre în legătură cu treaba asta, așa că găsește o scuză și vino înapoi imediat.

Naomi aproape că scăpă telefonul din mână.

– Acum îmi spui? Oricum este prea târziu. Sunt... sunt angajată. Toată lumea de aici este foarte drăguță cu mine. Chiar am și telefon în camera mea, ca toți de aici, adăugă ea semnificativ.

Pentru moment se lăsă tăcerea.

– Înțeleg, spuse Diana necăjită. Ei bine, dacă trebuie să rămâi, asta este, dar te rog să ai grijă.

– Presupun că ai același țel? o întrebă Naomi cu grijă.

– Păi, da. Dar numai dacă este posibil.

– O să fac tot ce pot. Ne vedem când mă întorc la Londra.

– Bine. Dar Naomi... te rog, fii atentă.

– Nu te teme. Voi fi.

După ce puse receptorul în furcă, Naomi rămase pe loc și făcu câteva însemnări în carnetul pe care i-l dăduse Diana. Apoi îl încuie în valiză, simțindu-se ca un criminal în timp ce o punea în fundul dulapului. Nu avusese curajul s-o întrebe pe Diana cum să procedeze în cazul în care erau surprinse conversând, dar un lucru era sigur. Având în vedere că nici un jurnalist nu pătrunsese în vecinătatea lui Gwal-y-Draig, cel puțin până atunci, Diana putea descrie casa. Dar orbirea lui Bran Llewellyn era un secret pe care Naomi nu avea intenția să-l dezvăluie nimănui.

A coborât și l-a găsit pe Bran în sufragerie, trântit în scaun, cu nu pahar de whisky în față. Când a auzit-o venind, a ridicat capul, dar chipul îi era morocănos, în timp ce ea se așeză pe scaun la dreapta lui.

– Bună seara, spuse Naomi privindu-l cu atenție, conștientă că era foarte prost dispus.

Bran stătea pe un scaun cu picioarele lungi întinse pe sub masă și se juca învârtind paharul. Purta o haină de catifea de culoarea vinului roșu vechi, cu o eșarfă de un albastru tare legată la gât peste cămașa din pânză de in de culoare crem.

– Portretul unui artist, spuse el cu amărăciune simțindu-i privirea fixată asupra lui. Unul care trebuie să fie plin de culoare.

Naomi se sprijini de spătarul scaunului.

– Deci ai obiceiul să faci numai ce este necesar?

Chipul lui se însenină ușor.

– Nu. Nici pe departe. Ca să fiu cinstit...

– Oamenii folosesc expresia asta numai când urmează să spună o minciună gogonată, zise ea sperând că el își va da seama că vorbise zâmbind.

– Ai perfectă dreptate! Oricum, ceea ce voiam să spun suna mai mult a rugăminte, așa că o să tac.

– Acum, chiar că mai făcut curioasă!

El ridică din umeri.

– Am vrut să spun că în această perioadă îmi aleg hainele după țesătură. Am aceste haine de mult timp, așa că pot să-mi închipui culorile, dar adevăratul confort provine de le moliciunea eșarfei de mătase și de la căldura catifelei. Poți să înțelegi asta?

– Foarte ușor. Și mie îmi place să simt o țesătură moale și mătăsoasă pe piele.

– Îmi amintesc. Ieri seară purtai o bluză de mătase.

– Sora mea mi-a împrumutat-o. Și înainte să întrebi, o port și în seara asta. Singura schimbare este legată de cercei, care sunt niște clipsuri cu perle.

Bran se înveseli vizibil. Mai luă o înghițitură de whisky, apoi se întoarse spre ea.

– Ce vrei să bei?

– Am zărit pe masă niște apă minerală. O să-mi torn un pahar, îi spuse ea repede. Nu beau prea mult.

– Pentru că nu-ți poți permite?

– Și asta, desigur. Dar principalul motiv este durerea de cap supărătoare ce urmează dacă beau mai mult de un pahar de vin.

– Foarte neplăcut, zise el amuzat, apoi își înălță capul. Vine cina. Bună seara, Megan, cu ce ne delectezi în seara asta? întrebă el cu voce tare.

Chicotind, Megan intră în cameră aducând o tavă.

– Îți place să faci asta, Bran Llewellyn. Am încercat să merg fără zgomot.

– Îți recunosc pașii dintr-o mie, mai zise el, adulmecând când ea îi puse farfuria în față. Ce este asta?

– Pepene în vin de Porto. Tăiat în cubulețe... poți să folosești linguriță.

– Nu prea mult Porto, sper. Naomi nu suportă prea mult alcool.

Naomi râse.

– Nici chiar așa de slabă nu sunt, încât să nu fac față la asta; arată minunat. Megan aranjează mâncarea foarte artistic, adăugă ea imediat ce au rămas singuri.

– Ce este? o întrebă el, când ea ezită.

Necăjită, își zise în sinea ei că trebuie să se controleze mai bine.

– Poate ar trebui să știi că azi dimineață, Megan mi-a povestit câte ceva despre tine. A crezut că o persoană străină ar putea fi uimită de familiaritatea cu care se poartă cu tine, așa că mi-a povesti cum a ajuns să lucreze aici.

– Nu este o acțiune atât de filantropică. De fapt, cu greu aș fi putut să mă descurc aici. Se strâmbă. Dumnezeu știe că în situația de față aș fi fost pierdut fără ei.

Restul cinei au discutat tot felul de nimicuri, el i-a pus

întrebări lui Naomi în legătură cu slujba ei și în special despre cunoștințele ei în domeniul ceramicii.

– Ai putea să licitezi pentru mine, la viitoarea vânzare, Naomi. Am senzația că la telefon sunt cam jecmănit.

Îl asigură că va fi încântată să meargă la licitație în locul lui, conștientă că atunci când va avea loc următoarea licitație ea va fi departe de Gwal-y-Draig, va fi deja acasă la Londra.

Mai târziu, în camera care dădea spre grădină, Naomi își bău repede cafeaua, în așa fel încât să poată începe să citească primul articol din *Zborul corbului*.

– Până la urmă n-am putut să termin două capitole, îi zise lui Bran. Am hotărât să-l verific cu atenție pe acesta și apoi să trec la al doilea abia mâine. Oricum, dacă textul are patruzeci de mii de cuvinte sau pe aproape, n-o să-mi ia mai mult timp să-l termin.

– Ești foarte dornică să termini și să pleci, observă Bran posomorât. Este compania mea chiar așa de greu de suportat?

– Absolut deloc, îl asigură Naomi fără prea mare entuziasm. Numai că vreau să-mi petrec vreo două zile cu părinții mei înainte de a mă întoarce la Londra la muncă.

Chipul lui se însenină.

– Ah, înțeleg. Bine atunci, Șeherezada! Începe povestirea.

Naomi începu să citească introducerea în povestea vieții lui Bran Llewellyn, având la îndemână un pix roșu pentru orice corectură ar fi dorit el să facă. Avea un talent de povestitor care-l egala pe cel de pictor și din acest motiv făcuse un tablou foarte viu al micului orășel unde se născuse, unde factorul dominant era mineritul, meseria majorității locuitorilor.

Familia lui a locuit încă de la început într-o casă cu acoperișul de țiglă, prima dintr-un șir de case construite pe o stradă în pantă. Din copilărie, Bran a fost înconjurat de dragoste și i s-a insuflat respectul pentu învățătură și disciplină. Primele clase le-a făcut la școala unde mama lui a fost învățătoare până la neașteptata ei căsătorie. Oricum, fiul lui Olwen Llewellyn știa să scrie și să citească chiar înainte de a face prima oră de clasă. De

asemenea l-a învățat să cânte la pian, sperând în sufletul ei că muzica, sub o formă oarecare, va fi meseria lui. „Mama, scrisese Bran, spera ca într-o zi să mă vadă absolvind Oxfordul ca doctor în muzică".

Părinții lui Bran n-au încercat să îngrădească înclinațiile artistice ale copilului. Armonia și înțelegerea din căminul familiei Llewellyn au fost prezente zi de zi, până la moartea neașteptată a tatălui, survenită în adolescența lui Bran. Brusc, perioada luminoasă și lipsită de griji a vieții lui a luat sfârșit o dată cu coborârea în groapă a coșciugului tatălui său. În acea după-amiază sumbră, în sunetele marșului funebru, Bran Llewellyn s-a transformat din adolescent în adult.

– Ei bine, ce crezi? o întrebă Bran.

– Cred că este excelentă, îi răspunse Naomi. Dar așa vrei să sune? Am intervenit un pic, însă numai corecturi mici. Dacă vrei să schimbi ceva, spune-mi.

– Sunt impresionat. Ori este vorba despre stilul meu, ori de abilitatea ta, nu sunt sigur, dar până acum totul este destul de bine.

– Eu cred că este foarte bună. Așa este și următoarea parte. Naomi chicoti. Acum înțelegi de ce sunt atât de nerăbdătoare să mă întorc la lucru. Abia aștept să văd ce s-a mai întâmplat. Privi la pianul situat într-un colț al camerei. Încă mai cânți?

Bran ridică din umeri.

– Din când în când. Nu sunt un maestru, dar cânt destul de bine. La colegiu aveam mare căutare. Colegii mei alegeau un local cu pian și mă aprovizionau cu băutură atâta timp cât eu le făceam seara plăcută interpretând toate melodiile din top. Dacă erau prea sentimentali, mai acceptau și câte o piesă de Debussy, dar nu pentru mult timp.

– Eu aș asculta Debussy, dacă ai cânta pentru mine, îi spuse Naomi impulsivă, apoi își ținu respirația așteptând un refuz.

Spre surpriza ei, Bran se ridică în picioare.

– Vrei să fii pedepsită, miss Scrib?

Se strecură cu abilitate printre mobile și ajungând lângă

pianul deschis, se așează pe scaun. Pentru câteva clipe își trecu expert degetele peste claviatură, apoi începu să cânte.

Naomi rămase nemișcată, abia îndrăznind să respire când în cameră se revărsară acordurile din „Clar de lună"; Bran continuă cu „Fata cu părul bălai", apoi „Pavană pentru o infantă defunctă". Dintr-o dată după un arpegiu strălucitor, Bran se lansă într-un potpuriu Beatles, începând cu melodiile mai săltărețe, apoi trecu la romantica „Ea părăsește casa". Interpretarea tristă și sensibilă a mișcat-o profund pe Naomi, încât a rămas tăcută mult timp după ce ultima notă s-a stins.

– Nici de data asta nu capăt aplauze, Naomi?

Se întoarse pe sofa și se lăsă pe spate, întinzându-și picioarele lungi pe covor.

– Nu ești o persoană lingușitoare, ca să fiu mai clar.

– N-am vrut să spulber vraja, spuse ea dregându-și vocea. Cânți foarte bine.

– Nu. Cânt *destul* de bine. Și dacă vrei să asculți Chopin și Liszt, va trebui să cauți în colecția mea de discuri.

– Mama ta a fost foarte dezamăgită când nu ai optat pentru cariera muzicală?

– Mama mea era o femeie foarte practică. Când tata a murit, a devenit foarte clar că aveam nevoie de o bursă ca să pot urma colegiul. Bran ridică din umeri. Când am obținut una la Slade, nu au mai încăput discuții. Nu putea să realizeze cum o să trăiesc din pictură, dar s-a consolat cu gândul că dacă va fi necesar voi putea oricând să devin profesor ca ea. Se întoarse spre ea, ridicând din sprâncene. Naomi, toarnă-mi un whisky... te rog. Jumătate și restul sifon.

Îi turnă o porție generoasă de whisky, apoi umplu paharul cu sifon, se întoarse și-l puse în mâna lui Bran.

– Mulțumesc. Ce voi face când vei pleca? o tachină el. Ești aici de foarte puțin timp și ai devenit indispensabilă.

– Nimeni nu este indispensabil.

– Unii sunt, Naomi.

– Când va veni timpul să plec, tu vei putea să vezi, îi răspunse tăios. Acum, dacă nu te superi, îți voi ura noapte bună. Sunt puțin obosită.

– Nu mă surprinde. Nu este ușor să lucrezi pentru mine, nu-i așa?

– Este o schimbare de la spălat vase, îi spuse ea strâmbându-se.

Bran se încruntă neînțelegând.

– De la spălat vase?

– Când șeful meu se întoarce de la o licitație cu portbagajul plin cu porțelanuri, cine crezi că spală toate chestiile astea?

– Dă-mi mâna.

Degetele lui Bran se mișcară pe palma ei cu piele fină.

– Nu prea arată a mâini de spălătoreasă.

– Rupert ne cumpără cremă pentru mâini, îi zise Naomi cu greutate, simțind cum întregul corp i se trezește la viață ca răspuns la mângâierea lui.

– Ne cumpără?

– Soția lui mai ajută la magazin, iar în weekend mai vin două ajutoare. De fapt, cele două ajutoare spală mai mult decât mine.

– De ce?

– Eu țin și contabilitatea firmei.

– Ce persoană capabilă! Ce altceva mai faci?

– Nu prea multe. Viața mea nu este chiar așa de interesantă, îi răspunse ea și își trase mâna înainte ca el să-i simtă pulsul rapid.

Bran râse scurt, fără veselie.

– În starea mea prezentă, Naomi, orice lucru care întrerupe această monotonie este interesant pentru mine, chiar și marca de detergent pe care o folosești când speli acele porțelanuri vechi!

Capitolul 4

În seara aceea când a urcat în camera ei, Naomi era pradă unor emoții contradictorii. Știa perfect de bine că cel mai bun lucru ar fi fost să se întoarcă imediat la Londra. Faptul că nu avea nici o intenție s-o facă nu avea legătură cu rugămintea Dianei. Pur și simplu voia să stea în apropierea lui Bran Llewellyn, atâta timp cât să termine cartea. Nu avea rost să pretindă că nu era atrasă de personalitatea lui puternică și acest lucru se întâmplase încă de când se ciocnise cu el la operă. Chiar și șocul descoperirii că el era orb mărise atracția făcându-l mai accesibil, într-un fel mai uman. Naomi stătea în mijlocul camerei cu ochii închiși, încercând cu greu să înțeleagă cum era să fii condamnat la întuneric, când esența vieții lui Bran erau culorile și lumina și talentul de a transpune pe pânză ceea ce vedea.

Deschise ochii și coborî cu picioarele pe pământ, apoi își luă caietul de notițe din valiză. Visele legate de Bran, patronul ei pentru o scurtă perioadă de timp, erau doar vise, pe când Diana făcea parte din viața ei, o soră iubitoare care o sprijinise când avea nevoie de încurajare. Dacă o descriere a activităților artistului era tot ceea ce-și dorea Diana, Naomi și-a zis că era datoare

să-și ajute sora, chiar dacă risca să atragă mânia lui Bran Llewellyn asupra ei. Nu că ar fi fost necesar ca el să afle. Probabil că nici nu citea *Chronicle.* Chiar dacă Diana ar scrie articolul, el nu l-ar vedea. Și nici n-ar fi avut de ce să obiecteze, se încurajă ea. Nu avea nici o intenție să noteze ceva despre viața lui personală, ci doar să facă o descriere a casei. Restul va fi publicat în curând în autobiografie, totul, mai puțin problema cu orbirea – și Allegra. Și ea nu avea nici o intenție să atingă aceste subiecte, nici față de Diana și nici de altcineva.

În următoarele câteva zile activitatea se desfășură în același fel: micul dejun cu Megan și Tal, lucrul la computer în cea mai mare parte a dimineții, o vizită a lui Bran în pauza de cafea, apoi nu se mai vedeau până la cină, când își petreceau seara împreună.

Simțământul de vinovăție i s-a diminuat cu rapiditate și în aceeași măsură a cedat atracției vieții de la Gwal-y-Draig, unde cel mai puternic zgomot era cel produs de avioanele cu reacție. Londra rămăsese undeva în urmă. Realitatea era aici, cu Bran Llewellyn,în refugiul lui, frumoasa casă de la granița celtă.

– Da, m-ai supărat.

– Ceea ce înseamnă că n-o să vii mâine?

– Mâine este sâmbătă, îi spuse Bran în timpul cinei din cea de-a doua săptămână. propun să facem o plimbare. Ai lucrat fără pauză de când ai venit și ai nevoie de o zi liberă. O să-i spun lui Tal să ne ducă în excursie cu mașina ca să vezi această zonă. Naomi Barry, nu poți să te întorci la oraș fără să vezi ținutul natal al tatălui meu. Vom vizita locurile mele preferate și tu mi le vei descrie, ca să le pot vedea prin ochii tăi.

– Ah, dar...

– Nici un dar. Nu poți să lucrezi nimic până când eu nu-ți dau o altă casetă, și refuz să fac acest lucru până luni dimineață, îi spuse el sec, apoi chipul i se întunecă. Toată dimineața de

luni o să fii singură. Eu o să mă duc la un control la oculist.

Naomi scăpă furculița și cuțitul din mâini.

– Ceva rău?

– Nu. Controlul de rutină. Am detectat cumva o notă de simpatie în vocea ta?

– Sigur că da.

Gura lui se strâmbă într-un zâmbet amar.

– Naomi, sper că nu este milă. Pentru că ripostez... cu violență.

– O să încerc să-mi amintesc, îi răspunse ea acru.

– Aha! Te-am supărat.

– Da, m-ai supărat.

– Ceea ce înseamnă că n-o să vii mâine?

– Ba o să vin. Ar fi o prostie din partea mea să refuz.

– Ce fată practică!

– O calitate pe care o admirai la mama ta.

El mârâi.

– Adevărat. Îmi amintești de ea. Foarte des.

– O consider ca un compliment, spuse Naomi amuzată. De ce îți amintesc de mama ta?

– Ca și tine, avea tendința de a mă pune la punct.

– Nici prin minte nu mi-a trecut așa ceva! Naomi își împături șervetul. Acum, dacă ai terminat, îți propun să mergem. Astăzi am lucrat mai mult, așa că aș vrea să încep să citesc mai devreme.

– Nu înainte de a-mi termina vinul, femeie!

Naomi se așeză.

– Ah, scuze. S-o rog pe Megan să ducă tava în seră?

– Nu. În seara asta am chef să te ascult în studio.

Acest proiect o făcu pe Naomi să se simtă stânjenită. În restul casei putea uita ce însemna orbirea lui Bran. În studio era foarte conștientă de acest handicap. Și această tragedie a lui îi ascuți brusc sentimentul de vinovăție, deoarece se folosea de el pentru scopurile ei. Faptul că o făcea pentru a o ajuta pe Diana, n-o făcea să se simtă mai bine. Până la urmă, își zise ea în gând cu

cinism, în timp ce se îndrepta cu Bran spre studio, ce altceva putea face numai un singur articol pentru sora ei decât să dea un mic impuls carierei ei? Dacă Diana credea cu adevărat că Craig Anthony o să se îndrăgostească de ea, se păcălea singură. Pur și simplu te îndrăgosteai. Dintr-o dată, cineva. Așa cum știa ea foarte bine. Și tot dintr-o dată te părăsea, lăsându-te pustiu. Ceea ce o adusese înapoi la Diana. Fără dragostea și sprijinul surorii sale, se gândi Naomi necăjită, ar fi fost dărâmată după ce Greg o părăsise.

– Ești cam distrată în seara asta, remarcă Bran când se așezară unul lângă celălalt pe sofaua din studio.

– Sunt puțin cam obosită, asta-i tot. Am stat peste ora cinci ca să termin un capitol.

Naomi se aplecă să toarne cafeaua și cu grijă, ca de obicei, îi întinse ceașca lui Bran.

– O să mă asigur ca la ora cinci fix Megan să sufle într-un fluier, dacă vei continua să lucrezi în plus. Buzele îi deveniră două linii subțiri. Dorința ta de a scăpa cât mai repede de aici nu este prea plăcută pentru ego-ul meu, Naomi... Deci ce te atrage la Londra de ești așa de nerăbdătoare să te întorci acolo?

– Atracția unei slujbe sigure.

– Nici un iubit gelos, abia așteptând întoarcerea ta?

– Viața mea particulară, domnule Llewellyn, mă privește numai pe mine, îi răspunse Naomi calmă. Acum putem continua, vă rog?

Fără nici o ezitare el puse ceașca de cafea pe tavă, apoi se sprijini de spătarul scaunului.

– Imediat. Povestește-mi despre acest iubit.

Naomi se ridică.

– Deoarece în mod evident nu ai chef să lucrezi...

– Stai jos! Îi arătă locul cu un gest dictatorial. Eu hotărăsc când am chef să te ascult, Naomi Barry, nu tu.

Ea cedă jignită și răsfoi ostentativ manuscrisul.

– Foarte bine, foarte bine, îi zise el iritat. Nu mai pufui și

începe să citești marea operă. Dacă vrei să știi, și eu o să fiu la fel de încântat ca și tine când o să se termine nenorocita asta de lucrare.

Naomi începu să citească afectată, la început, deoarece era necăjită. Dar după un timp își uită supărarea, cucerită ca întotdeauna de dorința lui Bran Llewellyn de a lupta pentru glorie. Autobiografia ajunsese la perioada în care Bran ducea o viață de azi pe mâine în Camberwell, acceptând fără tragere de inimă bani de la mama lui pentru a-și plăti chiria studioului. Din text reieșea clar că Bran avea de ce să fie recunoscător farmecului său irezistibil, deoarece în acei ani datorită acestuia reușise să convingă mai multe fete să-i pozeze.

– Pot să spun, după ton, că mă privești cu un aer de superioritate, îi zise el provocator.

– Ba nu. Deja mi-ai spus că niciodată nu ai plătit un model... oricum, nu în bani.

– Dacă te referi la faptul că m-am culcat cu respectiva pentru că mi-a pozat, ai dreptate. Râse. Deși, ca să fiu sincer, Naomi, atunci nu m-am gândit la așa ceva. Toate acele jocuri între tineri veseli și generoși făceau parte integrantă din viață ca și dorința mea de a-mi transpune viziunea pe pânză, pe hârtie sau pe orice altceva ce-mi cădea în mână.

Din fericire pentru Bran Llewellyn, lucrările lui au trezit interesul chiar înainte de a părăsi colegiul. Toți profesorii lui erau de acord că era un pictor talentat, chiar strălucitor, iar o serie de schițe în creion cu portretul mamei lui și a unor locuitori din orășelul celt unde se născuse fuseseră vândute înainte ca el să termine colegiul Slade. Apoi un faimos actor, impresionat de lucrările tânărului celt, i-a cerut lui Bran să încerce să-i facă portretul. Această lucrare s-a dovedit atât de reușită încât i-a adus o mulțime de comenzi, dar Bran a refuzat să cedeze în totalitate la ceea ce Gainsborough numise „acest blestem al afacerii cu chipuri“. Peisajele erau adevărata lui chemare și în timp ce tablourile cu tinere modele pline de

senzualitate îi aduseseră venituri în perioada Camberwell, scopul lor fusese să-i permită lui Bran să realizeze o expoziție cu tablouri în ulei cu locuri din Wales-ul natal, lucrări de o asemenea calitate încât fusese foarte rapid recunoscut ca cel mai talentat peisagist din generația sa.

*
* *

A doua zi dimineața, planul lui Bran de a-și petrece ziua afară era compromis. Când Naomi intră în bucătărie să ia micul dejun, găsi totul vraiște și pe Megan nicăieri.

Întrebându-se ce s-a întâmplat, Naomi umplu ceainicul, tăie pâinea felii ca s-o pună la prăjit, apoi începu să facă ordine, spre supărarea lui Megan care intră grăbită la puțin timp după aceea.

– Nu trebuie să faci așa ceva, iubito! îi reproșă ea.

– De ce nu? o întrebă Naomi liniștită continuându-și treaba. S-a întâmplat ceva, Megan?

– Este vorba despre Tal. Nu se simte bine, o gripă, cred. E supărat pe mine pentru că am telefonat după doctor!

– A fost cel mai bun lucru pe care-l puteai face. Uite, stai jos. Tocmai am făcut ceai.

– Nu pot să stau jos, Naomi, trebuie să pregătesc micul dejun pentru Bran, deși...

– Nu în această clipă, îi spuse Naomi, forțând-o pe Megan să se așeze pe scaun. Spune-mi ce trebuie să fac și te ajut.

– Deja m-ai ajutat! cedă Megan recunoscătoare. Sunt așa de îngrijorată pentru Tal. Are probleme cu pieptul. A înghițit și el praf de cărbune, ca tatăl lui Bran, nu chiar așa de mult totuși. Când răcește începe să tușească foarte tare. Se uită la ceas și sări în picioare. Cât este ceasul? Bran trebuie să se întrebe ce s-a întâmplat...

– Tu spune-mi ce să-i dau și îi duc eu tava, zise Naomi cu hotărâre.

– Nu pot să te las să faci așa ceva!

– Megan, liniștește-te, sigur că pot. Astăzi nu lucrez. Uite, în

timp ce eu mănânc felia asta de pâine, tu prepari micul dejun pentru Bran, apoi eu i-l duc în studio, iar tu te duci să vezi ce face Tal.

Numai grija pentru soțul ei a convins-o pe Megan s-o lase pe Naomi să-i ducă tava cu micul dejun lui Bran. Naomi bătu la una din ușile duble de la capătul coridorului, apoi o deschise cu grijă și intră în studio ținând în echilibru tava.

– Tal? strigă Bran de la etajul de deasupra. S-a întâmplat ceva? Se opri când o auzi pe Naomi urcând scările. Aleluia, doar dacă Tal n-a împrumutat parfumul tău, aș zice că ești tu, Naomi.

– Exact, rosti Naomi cu sufletul la gură când ajunse sus.

Puse tava pe măsuța largă de lângă pat, unde era și un radio, pe care Bran îl oprise când o auzise apropiindu-se. Îl privi cu atenție ca să-și dea seama în ce stare este. Bran stătea în pat, sprijinit de perne, cu barba crescută peste noapte și cu pieptul gol, pe jumătate acoperit de pătură.

– Te rog să nu crezi că sunt mojic, dar de ce îl înlocuiești pe Tal în dimineața asta? o întrebă el uimit.

– Tal este bolnav...

– Bolnav? o întrebă Bran repede. Ce s-a întâmplat?

– Megan crede că este gripă, dar mai mult o îngrijorează tusea.

– Dacă vreodată l-ai fi auzind tușind, ai ști de ce, îi spuse el întunecat. Spune-i să cheme imediat medicul.

– A și făcut-o. Naomi ezită. Megan ți-a făcut o omletă. Vrei s-o tai bucățele?

– Nu, mulțumesc. Dacă îmi pui farfuria în poală și-mi dai un cuțit și o furculiță, mă descurc. Numai unge-mi o felie de pâine cu unt și toarnă-mi cafea, o instrui el și apoi bombăni. La naiba, asta ne răstoarnă toate planurile!

Naomi puse zahăr în cafea și o amestecă energic.

– Nu chiar.

Bran se încruntă.

– Ce vrei să zici?

– Dacă n-ai plănuit să mergem foarte departe... sau foarte repede... aș putea să conduc eu. Atâta timp cât vom folosi Mini-ul meu. Mă simt în siguranță dacă cunosc bestia.

Bran mestecă gânditor un timp.

– Vorbești serios?

– Nu m-aș fi oferit altfel, îi spuse ea repezit. Uite ce este, dacă ești dispus să mă ai ca șofer și să folosim mașina mea, o putem lăsa pe Megan în pace să vadă de Tal... și să facem excursia plănuită.

– Aa, în acest caz, accept cu mulțumiri, spuse el surâzând. Așteaptă un moment. Ce s-a întâmplat?

Ceva pe chipul neras al lui Bran și strălucirea pe care zâmbetul a adus-o în ochii aceia remarcabili, au făcut-o pe Naomi să fie cuprinsă de acea înfiorare deja cunoscută. Stăpânindu-și vocea, cât mai mult posibil, îl întrebă dacă are nevoie de ajutor la îmbrăcat.

– De ce? Te oferi să mă freci pe spate?

Naomi roși puternic.

– Cu siguranță nu, se răsti ea. M-am gândit că aș putea să te ajut să-ți alegi hainele pe care vrei să le porți, asta-i tot.

El făcu un semn în direcția băii.

– Mulțumesc oricum, dar Tal îmi pregătește totul de cu seară, ca el să-mi aducă numai micul dejun. Totul depinde de felul în care mă scol.

– Înțeleg.

Naomi îi luă farfuria și-i dădu ceașca de cafea.

– Și astăzi cum ești, bine sau rău?

– Bine, desigur... nu ți-ai dat seama? Ideea de a-mi petrece ziua în aer liber în fermecătoarea ta companie, Naomi, face ca totul să pară strălucitor în această dimineață.

– Foarte galant, îi răspunse ea cu acreală. Te las să-ți bei cafeaua și între timp duc tava jos.

– Când vrei să plecăm? Este o vreme însorită azi, nu-i așa?

– Da. Până acum. Se gândi o clipă. Lasă-mă vreo două ore, în

caz că trebuie s-o ajut pe Megan înainte să plecăm. De acord?

– Cum zici, sunt în mâinile tale. Și mă bucur! adăugă el rânjind și făcându-i cu ochiul.

Naomi păstră o tăcere demnă pe când coborî cu grijă scara în spirală, uimită că Bran era prea încăpățânat ca să folosească în aceste condiții unul dintre dormitoarele din casă. După părerea ei, el era destul de nebun ca să riște să-și rupă gâtul pe niște scări pe care ea se descurca destul de greu, având doi ochi buni.

Megan fu destul de încântată să audă că Naomi se oferise să-l înlocuiască pe Tal la volan.

– Am avut noroc în ziua în care ai acceptat să vii să lucrezi aici, îi spuse ea bucuroasă, din fericire prea ocupată cu pregătirea coșului pentru picnic ca să observe brusca întunecare a chipului lui Naomi.

Soarele strălucea și era surprinzător de cald când Bran se urcă încet și cu grijă în Mini-ul lui Naomi. Era relaxat și chiar mai atrăgător decât în mod obișnuit, având un aer american așa cum era îmbrăcat în jacheta de piele, cu un pulovăr pe gât de culoare galbenă, pantaloni ușori de bumbac deschiși la culoare și pantofi sport.

– Unde vom merge? o întrebă el pe Naomi când ea își ocupă locul la volan.

– Dacă nu te superi, nu m-aș aventura prea departe. Singura dată când am văzut această vale superbă a fost în ziua în care am sosit. Și aș vrea s-o explorez mai bine.

– Foarte bine. Întoarse capul spre ea. Vrei să faci ceva pentru mine, Naomi?

– Dacă pot, îi răspunse ea prudentă.

– Tot ce vreau este să-mi descrii locurile prin care trecem. Oricum, pe aceste drumuri nu poți să conduci prea repede, așa că n-o să-ți fie prea dificil.

– Dar sunt sigură că tu cunoști valea Ewyas ca pe propriul buzunar!

– Adevărat, dar mi-ar face plăcere s-o văd prin ochii tăi.

Nu mai avea ce să-i răspundă.

– Perfect, îi spuse ea pornind motorul. Dar în cazul ăsta n-o să mergem prea departe. Eu nu conduc prea repede nici când sunt foarte atentă, dar dacă mai trebuie să fac și comentarii în același timp, o să fac o milă pe oră.

Bran râse și se lăsă pe spate.

– Cui îi pasă când geamul este deschis, e cald, aerul este plin de miresme și ghidul meu are o voce atât de minunată?

– Pe care o să fiu nevoită s-o ridic dacă o să vreau să mă fac auzită, mai ales când o să trecem pe lângă turmele de oi! Sunt oile celte o rasă mai zgomotoasă decât celelalte?

– Probabil că le place să se audă, ca și mie, ca și tuturor celor de origine celtă.

Naomi râse.

– Tu ai spus-o, nu eu!

Pe când conducea cu grijă pe drumul îngust și sinuos, simți cum îi crește moralul. Astăzi va uita sentimentul de vinovăție și de motivul pentru care venise la Gwal-y-Draig din Munții Negri. Asta era o plimbare, o excursie de plăcere, împreună cu un bărbat atrăgător, iar soarele adăuga strălucire acestei plăceri.

– Azi dimineață au fost niște averse și cred că s-ar putea să mai plouă mai târziu, deoarece chiar deasupra noastră este un curcubeu, începu ea. Seamănă cu un pod strălucitor întins între două vârfuri uimitor de rotunde. La orizont se profilează un nor negru și amenințător, dar deasupra câmpurilor de un verde proaspăt și strălucitor, cerul este albastru și senin.

Bran aprobă din cap.

– Asta este ceea ce am vrut să aud. Tal este un șofer bun și un om extraordinar, dar descrierea lui lasă de dorit.

– S-ar putea să rămân fără adjective, îl preveni ea.

– Înainte de a se întâmpla asta, spune-mi cum ești îmbrăcată astăzi.

– Nu m-ai mai întrebat în ultimul timp.

– Pentru că în fiecare dimineață purtai blugi, o bluză și un pulovăr, și pot să-mi imaginez asta și singur. Astăzi este vreo schimbare?

– Ah, da. Este ziua mea liberă. Port pantaloni bleumarin, o cămașă alb cu bleumarin și un pulovăr gros și larg de un roșu-aprins. Un roșu strălucitor. Și astăzi mi-am legat părul cu o panglică roșie și am pantofi sport ca ai tăi, numai că sunt din piele de culoare bleumarin în loc de maro-roșcat. Îl privi curioasă. De ce ai oftat?

El ridică din umeri și strâmbă din buze, gest care de acum îi devenise familiar.

– Pur și simplu mi-am dorit să pot vedea chipul celei care poartă aceste haine. Restul mi-l pot închipui destul de clar, dar nu fața. Este cumplit de neplăcut.

– Nu pierzi foarte mult!

– Nu te subestima! De când ți-am atins fața, știu că nu este nimic neplăcut în chipul tău.

– Adică vrei să spui că nu am un nas ca un Concorde și dinți ca ai lui Bugs Bunny, da, ai dreptate. Numai că nu sunt... frumușică.

– Într-o zi o să-mi dau seama și singur!

Nu, își zise în gând Naomi, dacă pot să aranjez eu treaba asta. Când Bran Llewellyn o să vadă din nou, *dacă* se va întâmpla acest lucru, ea o să fie la Londra, departe de el. Între timp, sarcina ei era să-i descrie lui Bran împrejurimile. Și nu era lipsă de material în această direcție. Fiecare cotitură a drumului dezvăluia o nouă priveliște, una care ar fi meritat să fie redată de penelul lui Bran.

După ce se sfătui cu el, Naomi coti spre Llanthony Priory și parcă mașina în parcajul din spatele micii și vechii biserici St. David.

– N-o să cobor, îi spuse Bran repede. Tu du-te și vizitează locul. O să-mi povestești la întoarcere ce ai văzut. Eu o știu foarte bine, așa că nu te simți vinovată. Ai radio în mașină?

Naomi dădu drumul la radio și lăsându-l să asculte o simfonie de Schubert, se grăbi să exploreze ruinele abației. O placă de pe zid o informă că se afla pe ruinele primului așezământ al

Augustinelor din Țara Galilor. Era frumos, cu arcadele din cărămidă roșie care se deschideau deasupra unui gazon verde și neted ca o masă de biliard. Naomi aruncă o privire lungă și pofticioasă spre micul hotel-restaurant, construit pe locul unde probabil că odată fusese locuința abatelui. I-ar fi plăcut să bea acolo o cafea sau o răcoritoare cu Bran și dintr-o dată îl compătimi din toată inima pentru că pierdea cele mai simple plăceri ale vieții.

Nedorind să-l lase singur mult timp, exploră în grabă împrejurimile bisericuței St. David, înainte de a se întoarce la Bran.

– Ei bine? o întrebă el. Ești încântată de ceea ce ai văzut?

– Cine n-ar fi? îi răspunse Naomi așezându-se pe scaun și aplecându-se să oprească radioul.

Se încordă când el o prinse de încheietura mâinii.

– Ce s-a întâmplat?

– Mai multe. Pentru început, parfumul tău. Mi-a trezit brusca dorință de a te atinge, îi zise el cu o voce ușor răgușită și-i dădu drumul.

Naomi se prăbuși pe locul ei, cu inima bătându-i nebunește.

– Să-i dau drumul?

– Cât este ceasul?

– Douăsprezece și ceva.

El bâjbâi după centură.

– Unde naiba se închide nenorocita asta de centură?

– Aici.

Naomi se aplecă peste el și-i prinse centura, simțind un nod în gât când corpul lui se încordă.

– Unde mergem acum?

Bran explodă.

– Mi-ar plăcea să mergem la un birt să luăm masa, dar din nefericire sunt prea bine cunoscut pe aici.

– Aa, nu-ți face probleme pentru asta, îi spuse ea cu veselie în timp ce pornea mașina. Am aranjat totul... cu ajutorul lui Megan, desigur. O să conduc spre casă până când o să găsim un loc unde să pot parca mașina, apoi vom face un picnic.

Capitolul 5

Conformându-se instrucțiunilor pe care Megan i le dăduse înainte de a pleca de acasă, Naomi se întoarse la șoseaua care străbătea valea și o luă spre nord. Șoseaua era foarte sinuoasă, urmând toate meandrele râului, iar Bran o informă că dacă mergeau puțin mai departe pe acest drum vor ajunge la mica biserică văruită în alb din Capel-y-Ffin.

Cu mult înainte de a ajunge acolo, Naomi a cotit și a găsit o fermă și dincolo de poartă a putut parca mașina în așa fel încât să nu stânjenească celelalte mașini din trafic. Își desfăcu centura de siguranță și privi cerul, dar nu era nici urmă de nor.

– Este destul de cald, îi spuse ea lui Bran. Am o pătură în mașină și acolo văd un buștean. Vrei să stai puțin la soare? Sau vrei să stai aici?

– Este cineva prin împrejurimi?

– Nici un suflet.

– Atunci vom mânca în aer liber.

Naomi sări din mașină și ocolind-o îi deschise ușa. Bran nu-i acceptă ajutorul și coborî din mașină singur, dar apoi o luă de mână ca să ajungă în siguranță până la buștean. Naomi luă din

portbagaj o pătură, o întinse pe canapeaua improvizată, apoi desfăcu coșul de mâncare.

– Cât ești de eficientă, remarcă Bran de pe locul lui. Mă simt de-a dreptul de prisos.

– Ba deloc, îl contrazise Naomi veselă. Îmi ții companie. N-are nici un haz picnicul de unul singur. Îi dădu un șervet și o farfurie de plastic. Ce ai dori?

– Dacă-ți spun, pun pariu cu tine că o să pleci și o să mă părăsești aici, la mila străinilor!

Naomi îi aruncă o privire severă, apoi râse fără veselie. O privire de gheață și disprețuitoare nu prea se potrivea cu împrejurarea respectivă. Îi explică de ce râsese, apoi cercetă conținutul coșului.

– Megan ne-a făcut sandvișuri cu somon de Wye pe care voia să-l pregătească la prânz, sau poți să mănânci niște cornuri crocante umplute cu pateu de ficat, sau niște șuncă.

– Însuși Lucullus nu și-ar fi putut dori mai mult, declară Bran, pe când goleau conținutul coșului. Pentru a compensa faptul că nu o dusese la Skirrid Inn pentru a lua masa, Bran îi povesti câte ceva din istoria locului. Prima oară hanul a fost menționat sub acest nume la cincizeci de ani după cucerirea normandă, când cei doi frați Crowther au fost condamnați. James, la nouă luni pentru furt cu mână armată, iar John, la moarte prin spânzurătoare, de o grindă a hanului, pentru furt de oi.

– În acele zile, se credea că diavolul dădea târcoale prin împrejurimi și că hangiul ținea un vas cu „berea diavolului" pe un raft deasupra vetrei, de unde și expresia „a bea cu diavolul" îi povesti Bran îngroșându-și vocea în mod deliberat. Și apoi, când ultimul client părăsea hanul, o cupă cu *pwcca* era lăsată pe prag pentru a îmbuna spiritele nopții.

-P*wcca?* îl întrebă Naomi încercând să pronunțe cât mai corect cuvântul.

Bran îi silabisi.

– Se spune că Shakespeare s-a inspirat pentru rolul lui Puck din „Visul unei nopți de vară“ din *y pucca.*

Naomi râse.

– Voi celții credeți orice! Și mi se pare că în aceste părți sunteți destul de preocupați de diavol. Asta dacă mă iau după povestiri.

Bran îi zâmbi enigmatic.

– Dragonul, ar fi bine să știi, era considerat una dintre formele luate de diavol.

Naomi se cutremură.

– Așadar casa ta s-ar putea numi la fel de bine „Bârlogul diavolului“?

Bran rânji.

– Pun pariu că dacă ai fi știut, te-ai fi gândit de două ori înainte de a pune piciorul aici, saxon fricos!

Practică, Megan pusese în coș, pentru desert, mere verzi și parfumate și mușcară la unison din ele. Dintr-o dată Naomi începu să chicotească și îi spuse lui Bran că în acel moment semănau cu oile care pășteau pe pășunile din apropierea lor.

– Fă din nou așa! îi porunci Bran.

– Să fac, ce?

– Chicotește ca o puștoaică.

– Ei, na! Sună oribil... șiret și cochet.

Bran clătină din cap.

– Nu pot să-ți văd chipul, Naomi. Încă, dar sunt al naibii de sigur că „șiret“ este total nepotrivit cu tine.

– Pentru care îți mulțumesc de mii de ori! Cafea?

– Fără șampanie? o tachină el.

– Sigur că nu.

Naomi îi luă farfuria și șervetul, dar pe când turna în căni din termos cafeaua fierbinte, Bran se întoarse brusc spre ea și-i lovi cana din mână. Cafeaua fierbinte se vărsă pe pieptul lui Naomi și ea țipă când lichidul fierbinte îi pătrunse prin pulovărul gros și bluză.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Bran agitat, întinzând mâna spre ea.

Dar înainte de a o putea atinge, se împiedică de o rădăcină a copacului și-și pierdu echilibrul. Instinctiv, se agăță de ea și căzură amândoi, el înjurând furios în timp ce aterizau pe iarba din spatele trunchiului.

– Naomi, gemu el. Doamne, ce porc neîndemânatic sunt. Ai pățit ceva?

– Un pic zdruncinată, dar în rest sunt întreagă, îi răspunse ea cu respirația întretăiată, prinsă sub corpul musculos întins nestânjenit peste ea. Tu ai pățit ceva?

El mârâi ceva printre dinți.

– Dacă nu pui la socoteală mândria mea, nu.

Ea așteptă, răsuflând din greu, dar el nu făcu nici o mișcare.

– Ai nevoie de ajutor ca să te ridici, Bran? Dacă te-ai mișca puțin, aș putea...

– Pot să mă ridic, dar se pare că mi-a pierit cheful să o fac.

Bran se mișcă puțin dându-se la o parte, dar nu făcu nici o altă mișcare ca s-o lase să se ridice.

Naomi roși.

– Bran... te rog!

Dar Bran n-o asculta. Cu ochii închiși își trecu mâna peste obrajii ei în flăcări, apoi își băgă degetele în părul ei și plecându-și capul o sărută ușor pe obraz până îi întâlni buzele. La atingerea gurii lui, Naomi suspină fără să vrea, iar buzele i se deschiseră sub ale lui. Bran gemu și dintr-o dată sărutul îi deveni pasionat și flămând. Se răsuci până când o acoperi cu corpul lui, o cuprinse în brațe și o sărută o dată și încă o dată până o simți tremurând. El mormăi ceva, cuvintele fiindu-i înăbușite de gura ei, în timp ce-și eliberă o mână și-i mângâie chipul, mișcându-și degetele în jos pe gât și coborând spre sâni. În drumul ei mâna întâlni pulovărul ud încă și încă fierbinte din cauza lichidului. Se dădu la o parte cu un blestem.

– Naomi, ești udă! Nenorocita aia de cafea probabil că te-a fript... de ce n-ai spus nimic? o întrebă el răgușit.

Ea trase cu putere aer în piept.

– Eu... ăă... n-am pățit nimic, pulovărul este foarte gros.

– Sigur?

– Da.

– Lasă-mă să mă conving, îi ceru el întinzând mâna, dar ea i-o prinse și sări cu stângăcie în picioare.

– N-am nimic, zău. Făcu un efort imens ca să-și găsească stăpânirea de sine. Dacă întinzi mâna în fața ta, o să dai de buștean și o să poți să te așezi pe el. Sau vrei să te ajut eu?

– Nu, la naiba, nu. Îi răspunse el iritat și sări singur în picioare, apoi ezită puțin. Condu-mă la mașină.

Într-o tăcere încordată, Naomi îl conduse înapoi la mașină și-l lăsă să se așeze singur. Strânse repede resturile picnicului și le puse în coș, apoi aplecând scaunul în față puse totul pe bancheta din spate.

– Presupun că aștepți să-mi cer scuze, îi spuse el cu amărăciune, luptându-se să-și pună centura de siguranță fără ajutorul ei.

– Sigur că nu. Pur și simplu s-a întâmplat. Se urcă în mașină, hotărâtă să înveselească atmosfera. Totuși astăzi am învățat ceva. Cine a spus „simplu ca bună ziua", habar nu avea ce spune.

– Scutește-mă de trăncăneală, mârâi el printre dinți. Să mergem acasă ca să-ți schimbi hainele astea ude. Scrâșni din dinți destul de tare. Vreau să zic...

– Știu ce vrei să zici!

Roșie ca focul, Naomi parcurse drumul spre casă cu viteză, prea necăjită ca să-i mai fie teamă. Chiar și așa i s-a părut că au trecut ore până când au ajuns la Gwal-y-Draig și tot în acest timp tăcerea din mașină fu atât de densă încât era gata să țipe.

În momentul în care ajunseră acasă, Megan le deschise ușa, zâmbetul de pe chip dispărându-i când vazu fața încruntată a lui Bran.

– Ce s-a mai întâmplat? întrebă ea repede.

– Naomi o să-ți povestească, se răsti Bran strâmbând din gură când fu nevoit să-i accepte ajutorul ca să coboare din mașină. Mă

duc în studio. Se opri brusc, plin de remușcări. Scuză-mă, am uitat. Cum se simte Tal?

– Până la urmă este doar răcit, așa a spus doctorul. Nimic altceva decât ceaiuri fierbinți și o zi de odihnă la pat sunt de ajuns, îl asigură ea și vru să-l conducă pe Bran.

– Mă descurc. Ai grijă de Naomi. Am vărsat cafea fierbinte pe ea.

Bran făcu un gest cu mâna a lehamite și intră în casă, fiind cât pe ce să se ciocnească de ușă.

Megan se grăbi s-o ajute pe Naomi, care se dusese să descarce mașina.

– Lasă asta, *bach*, Doamne, numai uită-te la pulovărul tău... vino înăuntru și scoate-l imediat.

Supusă, Naomi o lăsă să se agite pe lângă ea, urmând-o în bucătărie și admițând să-i scoată pulovărul și bluza, dar tresări puternic când Bran trânti ușa de la studio.

– Probabil că sutienul meu niciodată nu va mai fi alb ca zăpada, spuse Naomi jalnic. Dar nu m-am ars. Doar mi s-a înroșit puțin pielea. Pulovărul meu este destul de gros și m-a apărat.

– Ce treabă, zise Megan întinzându-i un prosop. Ține, înfășoară-te cu el. Nu cred că o să faci bășici. O să clătesc aceste lucruri, înainte să se usuce petele.

– Mulțumesc, Megan. Naomi se înfășură în prosop, apoi se trânti pe un taburet. Îmi pare atât de rău. Până în acel moment ne-am distrat foarte bine.

Îi explică ce s-a întâmplat, dar nu-i spuse despre sărut. Acest lucru era mai bine să fie uitat, își zise ea în gând necăjită. De ambele părți.

*

* *

În seara aceea îi trebui lui Naomi tot curajul pe care-l avea ca să coboare la masă, numai că Megan o informă că Bran refuză să mănânce și că se baricadase în studio. Și deoarece era hotărâtă

să-l țină pe Tal în pat, Megan îi sugeră cu timiditate lui Naomi că ar putea mânca în bucătărie împreună cu ea.

– Așa o să fac, îi spuse Naomi, în sinea ei simțindu-se foarte ușurată.

– Bran este deosebit de ursuz în seara asta, îi mărturisi Megan în timp ce punea două farfurii pe masă.

Naomi știa precis de ce, dar se abținu să dea explicații. Simțea că sărmana Megan avea destule necazuri și că nu era cazul să-și facă probleme pentru că preaiubitul ei Bran era supus unei foarte normale frustrări pentru un bărbat, deoarece era lipsit de atențiile sexuale cu care fusese obișnuit.

– Mâine se va simți mai bine, zise ea cu veselie și schimbă subiectul.

A doua zi Naomi se trezi devreme și zăcu în pat întrebându-se ce să facă în ziua ei liberă. Din mai multe motive consideră că era înțelept din partea ei să fie plecată cea mai mare parte a timpului.

Poate că atunci când se va întoarce, Bran va fi în toane mai bune. Deși din punctul ei de vedere toanele proaste ar putea fi normale pentru ei, își reaminti ea. Totuși ieri fusese un însoțitor minunat, până când începuse s-o sărute. O căldură familiară începu s-o învăluie numai când se gândi la sărut și cutremurându-se se dădu jos din pat și merse să privească pe fereastră la ziua însorită. Dacă trebuia să facă o pauză până când Bran îi va da altă casetă, ar putea foarte bine să se plimbe prin împrejurimi câteva ore.

– Te-ai sculat devreme, îi spuse Megan, când Naomi intră în bucătărie. Am crezut că mai stai în pat.

– Pun pariu că nici tu nu-ți pierzi timpul în felul ăsta prea des, îi răspunse Naomi zâmbind. Soarele m-a trezit devreme și m-am gândit să iau mașina și să fac o plimbare. Ce mai face Tal?

– Se simte mai bine în dimineața asta, răspunse Megan cu gura pungă. Ceea ce nu pot să spun și despre Bran. Este ca un urs foarte iritat.

Naomi se strâmbă.

– Atunci este încă în toane proaste.

– Are toane, ascultă-mă pe mine. Și nu are nici o legătură cu

orbirea, întotdeauna a fost așa. Toți celții sunt așa. Megan râse bine dispusă. Oricum, tu mănâncă-ți micul dejun și eu o să-ți pregătesc ceva pentru picnic.

– Ba nu! Naomi îi făcu semn lui Megan să se așeze pe scaun. Vino și stai cu mine, apoi eu o să-mi pregătesc niște sandvișuri, dacă mă lași să umblu în frigider.

Megan se așeză cu un oftat de mulțumire și turnă ceai pentru amândouă.

– Ia ce vrei, *bach*. Și fii atentă să iei destul, deoarece diseară o să fie doar o cină rece. Fratele lui Tal vine să-l viziteze în seara asta, așa că te las să ai grijă de Bran, asta dacă nu te superi, adăugă ea neliniștită.

Naomi, care se cutremură în sinea ei la această perspectivă, mînți convingător asigurând-o pe Megan că va fi bucuroasă s-o ajute. Confruntându-se cu ideea unei cine în doi cu Bran, mai târziu în acea seară, consideră că avea nevoie de câteva ore departe de casă și de proprietarul ei, câteva ore pentru ea ca să-și pună gândurile în ordine.

Naomi își împachetă sandvișurile în grabă și le puse în mașină, apoi se luptă cu portiera care, de obicei, se închidea cu greutate. Până la urmă o trânti nervoasă, apoi privi neputincioasă la Bran cum se apropia, capul fiindu-i aplecat întrebător.

– Naomi? întrebă el autoritar. Tu ești?

Pentru o clipă, Naomi se gândi să pornească mașina și să plece fără să-i vorbească, dar bunul simț învinse. Fără tragere de inimă, rămase pe loc, întunecându-se când îi văzu chipul încordat. Ochii superbi ai lui Bran Llewellyn, deși orbi, erau roșii când se întoarseră în direcția ei.

– Chiar plecai fără să spui nimic? o întrebă el tăios.

– Am crezut că nu vrei să fii deranjat.

Pe chipul lui apăru o expresie de amărăciune.

– Vrei să spui că era mai ușor să pleci fără să spui un cuvânt!

– Nu mi-am dat seama că am condică de venire și plecare, i-o tăie ea, dintr-o dată nerăbdătoare. Vă rog să mă iertați, domnule

Llewellyn. O să fac o plimbare, având în vedere că este duminică, și nu am nimic de lucru. Nu știu cât o să stau, dar dacă te interesează, Megan mi-a pregătit câteva sandvișuri și dacă n-o să mă rătăcesc mă voi întoarce la timp pentru cină.

El păru atât de surprins încât mânia lui Naomi se evaporă.

– Greșeala mea, mormăi el cu asprime. Am crezut că pleci definitiv.

Naomi pufni.

– Cum aș putea? Nu mi-am terminat încă treaba.

– Am crezut că brusca dezlănțuire a instinctelor mele masculine te-a înspăimântat. Scrâșni din dinți. Servește la ceva dacă spun că mă bucur că am greșit?

– Da. Nu că aș fi destul de proastă să dau bir cu fugiții după cele întâmplate ieri, adăugă ea.

– Mărturisesc că am greșit, îi răspunse cu ironie. Spune-mi, te-ai fript cu cafeaua?

– Nu. Pulovărul meu era gros și din lână, aproape impermeabil. Naomi se apropie de el și-l atinse pe mână. A fost doar un accident, nimic care să te înfurie.

– Spre deosebire de faptul de a-ți face curte, care n-a fost un accident și care, cel puțin pe mine, mă înfurie, spuse el îndreptându-și ochii spre ea cu atâta exactitate încât Naomi se încordă.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă el.

– Nu. Numai că uneori este foarte greu de crezut că nu poți să vezi, îi zise ea cu inima bătând.

Bran zâmbi cu amărăciune.

– În timp ce mie, cu riscul de a părea de un sentimentalism ieftin, mi se pare de-a dreptul imposibil.

– Da, îi spuse ea cu simpatie. Și având în vedere că tu ai deschis discuția, mi se pare că este timpul să-ți spun că te-am înțeles.

Bran ridică din sprâncene.

– Ce ai înțeles?

– Motivul tău.

– Motivul meu, pentru ce?

– Știi perfect ce vreau să zic, îi spuse ea tăios. Motivul tău pentru... păi pentru a face dragoste cu mine.

El ridică ironic din sprâncene.

– Am făcut dragoste cu tine, Naomi, dintr-un singur motiv. Când am căzut peste tine am căpiat. N-am mai putut rezista și a urmat ceea ce a urmat. Oricare bărbat ar fi procedat la fel.

– Aha! Naomi înghiți în sec și se retrase puțin. Păi... cred că este normal, în aceste împrejurări.

Bran se strâmbă.

– Împrejurări?

Naomi ezită, încercând să se exprime cu cât mai mult tact.

– Faptul că n-ai avut contact cu nici o femeie în ultimul timp. Înțeleg că-ți lipsește... Tăcu brusc când îi văzu expresia.

– Dragostea unei desfrânate? o întrebă el mieros.

– Voiam să spun compania unei femei, îi replică ea roșie la față.

– Dar tu ai suplinit această lipsă de când ai sosit aici, Naomi. Zâmbi fără veselie. Ceea ce vrei să zici, dar nu ai curajul, este că nu am pe cineva cu care să-mi împart patul și să-mi potolesc sângele înfierbântat.

– N-aș fi zis chiar așa, îi răspunse ea iritată. Dar, da, asta este mai mult sau mai puțin ce am vrut să spun... perfect de înțeles pentru un bărbat ca tine.

Bran își încrucișă brațele pe piept.

– Ce naiba vrei să zici cu asta?

– Nimic supărător. Am vrut să zic că în mod evident tu nu ești genul de bărbat obișnuit cu frustrarea sexuală.

– Dacă asta crezi, sunt surprins că nu fugi acum din bârlogul dragonului, cât de repede te poate duce mașinuța ta, Naomi Barry!

– Numai după ce termin treaba pentru care am venit aici, îi repetă ea netulburată.

– Ți-e teamă că o plecare precipitată te-ar lipsi de o importantă sumă de bani?

Naomi, dorind din tot sufletul să-l plesnească peste față, îl ignoră.

– Este timpul să plec.

– Naomi, stai. A fost o mojicie din partea mea, îi spuse Bran repede. Nu am nici un drept să-mi vărs nervii asupra ta.

Supărarea lui Naomi se diminuă puțin.

– Da, ai dreptate. Dar nu mă supăr. Mă rog, nu prea mult.

El râse încet și o prinse hotărât de mână.

– În afară de mama și de Megan, tu ești singura femeie pe care am cunoscut-o și care este atât de directă. Batem palma și suntem prieteni?

Rugându-se ca el să nu descopere niciodată cât de mult greșea, Naomi își puse mâna repede în mâna lui. Bran i-o strânse ușor.

– Atunci, șterge-o. Și notează-ți tot ceea ce vezi. În seara asta, la cină, aștept un raport complet.

– Desigur. Ezită. Poate vrei să-ți citesc ziarele de duminică, după aceea.

Bran o privi mirat.

– Ce suflet mărinimos ai, Naomi. Mi-ar plăcea foarte mult. Fără îndoială că ai aflat că diseară o să mâncăm hrană rece. I-am spus lui Megan să se odihnească și să ne lase o tavă în studio.

Naomi, nu prea sigură că-și dorea acest aranjament intim, nu avu curajul să-i ceară să cineze în alt loc. Pentru că, la urma-urmei, era mai bine pentru Megan.

– Atunci ne vedem mai târziu.

Naomi plecă simțindu-se ușurată că lucrurile reveniseră aproape la normal cu Bran Llewellyn. În timp ce era atentă la drum, se încruntă încercând să înțeleagă exact ce însemna normal pentru Bran. Câteodată îi era imposibil să recunoască faptul că-l cunoștea de puțin timp. De mult nu se mai gândea la el ca la un artist celebru. Orbirea lui o făcuse să treacă peste uzanțe și să se comporte așa cum n-ar fi făcut în mod normal. Într-un fel era recunoscătoare accidentului. I se părea ciudat că un astfel de bărbat să depindă de ea, deoarece era clar că Bran Llewellyn nu era genul de bărbat care să depindă de cineva... doar într-o oarecare măsură de Tal și Megan.

Naomi conduse încet pe șoseaua sinuoasă, remarcând că acum clopoțeii luaseră locul narciselor. Se strâmbă. Când se vor trece și clopoțeii, și ea va fi plecat. Ceea ce era un lucru bun. Cel mai bine ar fi să-și termine treaba și să obțină cât mai repede posibil informațiile necesare pentru Diana. Dar îi va părea rău când va părăsi Gwal-y-Draig. De asemenea începuse să-i îndrăgească pe Megan și Tal. Dar cel mai greu îi va fi să se despartă de Bran.

Roși când își aminti propriul ei răspuns la sărutul lui, cât de încântată fusese de pasiunea lui când aproape că brațele lui îi zdrobiseră coastele. Oftă. S-ar putea ca în momentul când Bran o simțise lipită de el să-l fi cuprins nebunia, așa cum recunoscuse. Doar avea toate formele unei femei normale. Dar dacă ar fi putut s-o vadă toate acestea nu s-ar mai fi întâmplat. Naomi zâmbi cu amărăciune. Dar dacă ar fi putut să vadă n-ar fi căzut și incidentul n-ar fi avut loc. Ceea ce, din punctul ei de vedere, ar fi fost cel mai bun lucru. Mângâierile lui Bran Llewellyn, așa puține câte au fost, erau de neuitat.

Când Naomi coti pe drumul însorit și pustiu care ducea spre Skenfrith, uită de sărutările lui Bran, vrăjită fiind de peisajul înconjurător. Dealurile cu coame rotunde, din această parte a graniței, atât de aproape de Munții Negri din Llanthony, aveau un aer aparte, ceva care semăna cu o vrajă. Era greu de crezut că odată cursese sânge din belșug pe aceste dealuri, atunci când normanzii au luptat ca să-i supună pe celți, deoarece urmele lor erau bine imprimate pe graniță.

Întâi, Naomi se îndreptă spre Whitecastle, primul din triunghiul reprezentat de trei castele care în trecut formaseră principala linie de apărare a ținutului de nord-est din vechiul Monmouthshire. Profund impresionată de ruinele impozante și de șanțurile de apărare, făcu câteva fotografii, apoi se îndreptă spre Skenfrith, situat la câteva mile mai departe. Aici găsi puține urme ale castelului original, doar un turn ruinat și un rest din zidul de apărare, care la fel ca și moara și câteva case frumoase,

erau construite din aceeași piatră de râu de culoare roz-arămie ca și Gwal-y-Draig. Uimită de brusca dorință ce o cuprinsese, aceea de a-și împărtăși încântarea cu Bran, își parcă mașina lângă Bell Inn, și străbătu micul sat ca să vadă mai bine ruinele castelului, înainte de a se îndrepta spre biserică, al cărei turn semăna foarte mult cu un porumbar, o formă arhitectonică pe care Naomi nu o mai întâlnise până atunci.

În interiorul liniștit și primitor al bisericii St. Brigid, găsi mormântul din secolul al șaisprezecelea al lui John Morgan și al familiei sale din Skenfrith, iar într-o cutie de sticlă în spatele unei cortine era „Veșmântul Skenfrith", un superb exemplar de veșmânt din catifea brodată datând din secolul al cincisprezecelea, un adevărat miracol având în vedere că reușise să scape de distrugerile celor doi Cromwell, întâi Henry, iar mai târziu chiar de Regent însuși. Dar ceea ce a impresionat-o cel mai tare pe Naomi a fost lunga listă de pe peretele din fundul bisericii, care prezenta numele lorzilor Skenfrith, printre care erau William de Braose și John de Gaunt, duce de Lancaster. Făcu ochii mari când observă în capul listei un Bach, fiul lui Casivor ap Gwaethvoed, prinț de Cardigan, născut cu un an înainte de cucerirea normandă. Se întrebă fascinată ce se întâmplase cu Bach, când în 1086 apăruse pe scenă normandul Brientius de L'Isle.

Era târziu când ajunse acasă și din această cauză se grăbi să facă un duș și să se schimbe.

– Se pare că ai avut o zi bună, iubito, comentă Megan când Naomi intră grăbită în bucătărie.

– Într-adevăr. Locuiți într-o zonă minunată, îi spuse Naomi cu înfocare, în timp ce ridica tava gata pregătită. O duc eu în studio.

– Poți să te descurci? Astăzi mă simt răsfățată, declară Megan zâmbind. În după-amiaza asta am dormit puțin, în timp ce Bran a stat cu Tal, și acum tu duci tava în locul meu.

– Cred că da. Totuși este destul de puțin ceea ce fac. Vin imediat să iau tava cu cafea. Naomi zâmbi lingușitor. Poți să-mi faci niște ceai, Megan?

– Pot să-ți fac tot ce vrei, scumpo, îi promise Megan cu afecțiune. *Duw*, cât o să-mi mai lipsești după ce vei pleca!

Naomi ieși grăbită cu tava, încercând să-și învingă sentimentul de vinovăție care o urmărea permanent de când venise acolo. În studio îl găsi pe Bran întins pe canapea, ascultând un disc cu Sir Geraint Evans în rolul doctorului Dulcamara, din primul act al operei *Elixirul dragostei*. Vocea profundă cu o rezonanță remarcabilă umplea camera, timbrul fiind pus în evidență perfect nu numai de echipamentul performant al lui Bran, ci și de acustica din camera cu tavan înalt. Transportat în lumea sunetelor, pentru prima oară Bran n-o auzi pe Naomi până când puse tava pe măsuță, lângă canapea. Sări în picioare și apăsă pe butonul de la telecomandă.

– Naomi? Te-ai întors.

– Da, chiar așa... nu opri muzica din cauza mea. Oricum trebuie să mă duc după cafea.

– Ar fi trebuit să mă duc eu după ea, îi spuse el morocănos. Mă rog lui Dumnezeu ca ochii mei să poată vedea din nou.

– Poate că mâine vei primi o veste bună de la doctorul tău, îi spuse ea repede. Apropo, cum o să te duci la el? Tal se simte destul de bine ca să poată conduce?

– Megan spune că da. Bran zâmbi strâmb. Și te rog să mă crezi, nu l-ar lăsa pe Tal să iasă din casă dacă ar considera că nu este sănătos. Mi-am salvat conștiința insistând să vină și ea. Poți să te descurci singură până ne întoarcem?

– Sigur că mă pot descurca. Un sandviș și un ceai sunt de ajuns pentru mine. De fapt, sunt foarte hotărâtă să încerc să prepar ceva pentru prânz pentru noi toți.

– Parcă văd fața lui Megan, dacă eu... Se opri, strâmbându-se. Pot s-o fac, știi. În minte.

– Sunt sigură că poți, îi răspunse Naomi cu veselie. Este o cucoană foarte respectabilă. Trebuie să mă duc să aduc tava cu cafea. Mă întorc imediat.

– A sosit fratele lui Tal? o întrebă Bran când ea se întoarse.

– Nu încă. După cum mi-a spus Megan, vine după slujbă.

Bucuroasă că nu rămăsese nici o urmă de tensiune după întâlnirea lor de dimineață, Naomi începu să-i povestească despre călătoria ei în timp ce-l ajuta pe Bran să-și aleagă dintre bunătățile de pe tavă.

– Asta-i mai bine, spuse el până la urmă, în timp ce accepta o tartă cu fructe, ca desert.

– Tarta?

– Nu, tu. În mod evident m-ai iertat.

– Uite, Bran, nu este nimic de iertat, îi spuse ea direct. Zău.

Întoarse brusc capul spre ea.

– Asta înseamnă că nu obiectezi dacă se întâmplă din nou?

– Nu voi depăși limita la cafea fierbinte, pară ea cu inima bătând.

– Știi foarte bine că nu la asta m-am referit, îi zise el nerăbdător. Ai obiecta, Naomi?

– Dacă te referi la sărutări, nu vei mai avea posibilitatea, îi spuse ea cu totală sinceritate. Probabil că ai observat că nu prea m-am luptat cu tine. Dar teoretic, ceea ce vreau să subliniez este că nu sunt de acord. Am venit aici să te ajut la autobiografie, nu să te consolez din punct de vedere sexual.

Bran ridică uluit din sprâncene.

– Diawl... da știu că ai limba ascuțită, Naomi, nu-i așa?

– Cred că este mai bine să punem lucrurile la punct! Cafea?

– Dacă ăsta este singurul lucru pe care-l oferi, da.

– Nu este. Sunt gata să-ți citesc din ziarul de duminică, îi spuse ea cu vioiciune dându-i cafeaua.

– Ești o sfântă, Naomi.

Aceasta se strâmbă.

– Nici vorbă. Nu pretind că aș fi o sfântă. Și pentru că ai adus vorba, azi am văzut cea mai minunată biserică.

Și cu un entuziasm care-l făcu pe Bran să zâmbească, începu să-i descrie biserica St. Brigid, și fu încântată când auzi că el cunoștea toate locurile pe care ea le vizitase.

Turnul în formă de porumbar, o lămuri el, avusese odată un scop foarte precis, când granița celtă era supusă atacurilor repetate. Tot din același motiv zidurile aveau grosimi de doi metri, iar turnurile aveau o dublă funcție, de porumbar și de cămară pentru provizii, iar în vârf aveau clopote pentru avertizare.

– Ai remarcat marele zăvor de lemn de la ușa din aripa de vest?

– Da, bineînțeles. Naomi îi întinse mâna cu un zâmbet pe buze pe care el nu-l putea vedea. La Skenfrith a fost așa de ușor să-mi închipui cum se desfășura viața în trecut, biserica fiind nucleul, și toate celelalte activități se desfășurau în jurul ei. Grosmont a fost de asemenea frumos, dar acolo castelul este mult mai semeț și într-un fel arată mult mai rafinat. Probabil datorită acelui coș înalt și elegant adăugat construcției de John de Gaunt.

– Oricum, în evul mediu Grosmont a fost un oraș foarte activ și de aici și biserica mare. Bran surâse larg. Din nefericire, un celt, compatriot de al meu, Owain Glyndwr, a dat foc locului în 1405 și niciodată de atunci n-a mai fost refăcut ca lumea.

Naomi râse.

– Destul de violenți, voi celții.

Timpul a trecut repede. Naomi i-a citit articole din ziar, apoi au discutat pe marginea lor, până când Bran a hotărât că ea are nevoie de odihnă și luând din nou telecomanda a pornit combina, ca împreună să asculte în liniște finalul actului întâi din *Elixirul dragostei*. Când s-a terminat, Bran s-a dus să scoată discul. Degetele nu i-au tremurat când a pus discul în caseta lui și apoi l-a repus în compartimentul cu compact discuri situat pe un raft fixat în peretele din spatele nișei.

Când Bran se așeză din nou pe canapea, Naomi își puse mâna pe mâna lui.

– Acum, sunt impresionată.

– În fine!

O prinse de mână.

Naomi nu-și retrase mâna, nedorind să-l supere.

– Cum știi care este fiecare disc?

– Simplu! Tal le-a aranjat în ordine alfabetică, după numele compozitorilor, și apoi le-am numărat până când am reținut fiecare număr. Când vreau să ascult *Otello*, pur și simplu număr șirul de discuri până ajung la el. Își întoarse capul spre ea și zâmbi ușor. Desigur, nu este nici o greutate să pun discul pe platou. Este o lume automatizată.

– În care te descurci de minune...

– Nu, nu mă descurc, spuse el repede strângând-o de mână. Știi foarte bine ce neajutorat pot fi câteodată. Dacă într-adevăr m-aș descurca, n-aș mai avea stări atât de proaste.

– Aha! Megan mi-a mărturisit că întotdeauna ai avut toane, îi spuse Naomi cu șiretenie. Situația prezentă nu are de-a face cu asta.

– Megan vorbește prea mult, mârâi Bran.

– Din punctul meu de vedere, Megan nu face nimic rău, îl preveni Naomi.

– Și ea zice la fel despre tine, îi răspunse Bran sec. O să-i lipsești când vei pleca. Vocea îi deveni mai joasă. Ca și mie, de altfel.

Naomi înțepeni, în timp ce cu ochi triști privea fix portretul de pe șevaletul așezat în colțul opus al camerei.

– Numai pentru puțin timp. În momentul în care o să vezi din nou, frumoasa Allegra va veni în fugă aici.

– Mă îndoiesc. Nu-i place Gwal-y-Draig. Prea retras. Cu ochii închiși, Bran își sprijini capul de spătarul canapelei, care era acoperit cu o bucată de catifea. Allegra este orășancă get-beget, iubește cluburile de noapte, teatrul și prânzurile nesfârșite luate în compania prietenelor ei.

– Și tu cum te potriveai în programul ăsta? îl întrebă Naomi curioasă.

– Nu mă potriveam. A pozat pentru portret în studioul meu din Londra. Câteodată mă convingea s-o însoțesc la teatru sau la vreun restaurant care era la modă printre prietenele ei.

– Încă o mai iubești?

– Nu. Dar de fapt nici n-am iubit-o. Bran îi atinse dosul

mâinii cu degetul. Pur și simplu am dorit să mă culc cu ea. Întoarse capul spre ea și deschise ochii, părând că o privește, mișcarea fiind atât de precisă încât fără să vrea Naomi se încordă. Ceva din vocea ta îmi spune că o dezaprobi pe Allegra.

– N-o cunosc pe doamnă... dar dezaprob pe oricine se poartă ca ea. Naomi privi încruntată portretul. Dacă cineva iubește cu adevărat un bărbat, nu are nici cea mai mică importanță dacă el este orb, rănit, desfigurat sau... sau altfel.

Bran ridică din sprâncene.

– Câtă pasiune, Naomi!

Stânjenită, Naomi se calmă.

– Scuze. Am terminat cu sentimentalismele.

– Eu le-aș numi sentimente foarte sincere. Vorbești din proprie experiență, Naomi? o întrebă el curios.

– Dacă vrei să știi dacă cineva m-a părăsit odată cam din aceleași motive, atunci răspunsul este afirmativ.

– Dar tu n-ai fost niciodată oarbă, nu-i așa?

– Nu, sigur că nu. Încercă fără succes să-și tragă mâna din a lui. Handicapul meu a fost mult prea ridicol ca să fie spus. Am fost destul de proastă ca să mă combin cu un bărbat care spunea că mă iubește pentru personalitatea mea, pentru umorul și chiar pentru inteligența mea. Apoi m-a supus unei umilințe publice când m-a părăsit pentru noua recepționeră de la firma unde lucram amândoi. Tipa este cea mai frumușică persoană pe care am văzut-o: numai forme și o claie de păr. Nici urmă de creier. Probabil fără umor. Dar nici chiar Greg nu se poate aștepta să aibă tot... și eu trebuie să fiu nebună de legat că-ți mărturisesc toate astea, încheie Naomi scurt. Este destul ca să indispună pe cineva.

– Sigur că nu, îi răspunse el impacientat. Dar nu te înțeleg. Unde este handicapul în toate astea?

– Aspectul meu exterior, domnule Llewellyn! Până la urmă nu a fost destul pentru Greg să fie cu cineva care să-l iubească și cu care să poată discuta. Dorea și un chip frumos la care să se uite.

– În schimb, vrei să zici, pufni Bran. După cât se pare, este un om de nimic.

– Asta am spus despre Allegra, îi reaminti Naomi. Dar după câte îmi amintesc, n-ai fost de acord.

– Adevărat. Dar de atunci se pare că am ajuns la aceeași concluzie ca și tine. Gura i se destinse într-un zâmbet batjocoritor. Poate că ar trebui să i-o prezentăm pe Allegra nemerniculuitău de odinioară. Împreună ar face o pereche grozavă.

Naomi se forță să râdă.

– Este adevărat. Scuze, dacă o spun atât de răspicat. Ca o regulă, îmi este imposibil să discut despre Greg.

– Poate că acum orbirea mea este un avantaj, îi spuse Bran. Îți amintești, preotul nu-l poate vedea pe cel care vine să i se confeseze.

– Ești departe de ideea mea despre cum ar trebui să arate un preot!

– Bine. În acest caz, nu vei fi șocată.

Și înainte ca Naomi să realizeze ce vrea el să zică, era în brațele lui și buzele lui Bran îi mângâiau pielea delicată din jurul ochilor, înainte de a se îndrepta hotărâte spre gura ei.

Capitolul 6

Naomi încercă să se desprindă din brațele care o încercuiau, dar Bran o făcu să realizeze că era în zadar.

– De ce nu? o întrebă el cu aroganță.

– Mai devreme ți-am spus motivele.

– Dar, dar nu încerc să te conving să ajungi în patul meu, Naomi.

Îi înăbuși protestele cu un sărut atât de expert și cuceritor încât se sprijini de el, învinsă, în timp ce mângâierile lui puseră capăt și ultimei urme de rezistență. A trecut mult timp înainte ca el să-și ridice capul puțin și să-și lipească obrazul de al ei.

– Ce este rău în a găsi sprijin unul în altul? întrebă el cu voce întretăiată.

Naomi trase cu nesaț aer în piept.

– Pură lipsă de rațiune.

– Nu. Mult bun-simț, *cariad*. Și apoi, îți imaginezi ce prăpăd ar fi dacă aș încerca să te car în brațe pe scări? adăugă el izbucnind în râs. Abia reușesc să mă descurc singur.

Fără să vrea, Naomi chicoti și nu mai făcu nici un efort să-l împingă la o parte. Simțind schimbarea, Bran o ridică pe

genunchii lui și sprijinindu-se de colțul canapelei o ținu lângă el.

Bran oftă de plăcere în timp ce își sprijini obrazul de părul ei.

– Așa este foarte bine pentru mine, înțelept sau nu. Și nu are nici o legătură cu dorința sau frustrarea la care tot faci aluzie cu o dezaprobare înnebunitoare. Vreau numai să te mângâi. Simt nevoia să te mângâi, Naomi. La fel cum simt nevoia să respir și să mănânc.

– Asta compensează faptul că nu poți să vezi?

– Da. Bran își trecu mâna mângâietor peste tâmplele și obrajii ei. Deși să fiu la fel de cinstit ca tine, Naomi, orbirea nu este singurul motiv pentru care vreau să te ating.

– Ți-am mai spus și înainte, nu ai mai simți la fel, dacă ai putea să mă vezi.

Mâna lui se mișcă și o prinse de bărbie cu hotărâre.

– Cum poți să știi așa ceva? Refuz să cred. Foarte bine, încrederea ta s-a zdruncinat când Crag ăla al tău te-a părăsit pentru alta. Dar probabil că el este genul care nu se poate atașa de nici o femeie. Și mă îndoiesc foarte tare că treaba asta are vreo legătură cu chipul tău.

*
* *

Naomi fu mulțumită când în sfârșit ceilalți plecaseră la Cardiff în dimineața următoare. Megan fusese foarte încordată în timpul cât Naomi își luase micul dejun în bucătărie. Se părea că Bran nici nu se atinsese de micul dejun și când Naomi întrebă dacă ar trebui să-i facă o vizită scurtă în studio ca să-i ureze noroc, Megan clătină din cap.

– Nu m-aș duce, scumpo. Este destul de încordat. Și gândește-te, nu poți să-l învinuiești, dar dacă aș fi în locul tău l-aș lăsa în pace. Apropo, mi-a dat două casete pe care ți le-am lăsat pe birou.

– Aaa... perfect. Atunci mă duc să mă apuc de lucru. Naomi o bătu pe umăr pe Megan. Fruntea sus.

Lui Naomi îi veni greu să se apuce de lucru. Porni fără grabă computerul, apoi puse cu grijă caseta în casetofon, dar îi era greu să se concentreze la vocea lui Bran. Pentru simplul motiv, se lămuri ea necăjită, că la auzul vocii lui îi venea să lase totul baltă, să fugă la el, să-l ia în brațe și să-i spună că totul va fi bine.

Sări în picioare și tocmai se îndrepta spre ușă, când aceasta se deschise și Naomi se ciocni de Bran care apăruse în prag.

Bran o prinse de mijloc cu degete de fier.

– Unde te grăbești așa?

– Veneam să te văd.

– I-am dat casetele lui Megan.

– Știu. Numai că... voiam să te văd.

El o trase spre el și o sărută de parcă toată viața lui depindea de asta.

– Și eu aveam nevoie să te văd, mormăi el răgușit și-i dădu drumul. Un talisman pentru ziua de azi.

Naomi îl prinse strâns de mâini.

– Nu ai nevoie de un talisman. Totul va fi bine, știu asta. Când te întorci?

– Nu știu exact ora, dar oricum după-amiază.

– Atunci ne vedem mai târziu.

Cutele din jurul gurii lui Bran se accentuară.

– Mi-aș dori să pot spune același lucru, Naomi.

– Vei vedea, îi spuse ea categoric. Poate nu azi, dar foarte sigur, în curând. Presimt asta.

– Bran! îl strigă Megan din hol. Ești gata? Tal este în mașină.

– Vin.

Bran îi întinse mâna lui Naomi și aceasta i-o strânse cu putere.

– Noroc.

După ce totul se liniști, Naomi se apucă de lucru cu hărnicie, hotărâtă să termine ambele casete înainte de sfârșitul zilei și în același timp dorind să nu se gândească la ceea ce se întâmpla la Cardiff. Era doar un control, își zise în sinea ei. Dar în ciuda cuvintelor încurajatoare ale lui Bran, îi era teamă că doctorul ar

putea să-i dea o veste rea, să-i spună că la urma-urmei orbirea nu era temporară, că trebuie să se obișnuiască să trăiască așa tot restul vieții lui.

Pe la amiază Naomi termină prima casetă și în acel moment realiză că mai era puțin de lucru și autobiografia va fi gata. Introduse a doua casetă în sertar și se duse să-și facă un ceai. Îl bău la masa din bucătărie, gândindu-se necăjită că în curând va trebui să părăsească Gwal-y-Draig... și pe Bran Llewellyn. Moralul îi scăzu și mai mult când trecând prin hol găsi printre scrisorile aduse de poștaș una de la Diana.

Se părea că Diana nu avusese curajul să-i spună ceea ce dorea la telefon, temându-se că discuția ar putea fi ascultată.

„Treaba este, Naomi, că seara trecută, după orele de serviciu, Craig m-a invitat în oraș și eu i-am scăpat câte ceva despre articol. Este atât de încântat de idee încât, te rog scumpo, trimite-mi tot ce ai până acum... despre casă și despre cum trăiește în refugiul lui din Țara Galilor, și tot ce mai poți."

Diana încheia transmițându-i din nou toată recunoștința, dragostea și sărutările ei. Naomi privi consternată scrisoarea.

Alergă în camera ei și smulgând receptorul formă numărul de la *Chronicle*.

– Diana? zise ea când sora ei veni la telefon. Eu sunt.

– Naomi! Am crezut că nu poți vorbi...

– Toți sunt plecați. Trebuie să vorbim repede, înainte să se întoarcă. Uite ce este, chiar trebuie să fac asta? Tu ai fost cea care mi-ai cerut să mă întorc acasă.

– Știu, dar având în vedere că ai rămas acolo, am presupus că te-ai obișnuit cu ideea, mai ales că acest lucru m-ar putea ajuta foarte mult. Diana părea încordată. Jack Porter, locțiitorul lui Craig, pleacă vineri. Povestea asta m-ar putea ajuta să-i iau locul.

– În mod sigur nu poți să scrii despre altceva...

– Nimic despre care alții să nu fi scris în alte ziare! Știi perfect de bine că tipul ăsta nu dă niciodată interviuri. Îți promit că o să fiu foarte atentă. Știi că niciodată n-aș scrie cave defăimător. În

orice caz asta nu este bârfă, este numai un articol foarte important... Diana făcu o pauză și oftă. Dar dacă nu poți, nu poți. Nu o să insist, scumpo.

– Ah, bine, îi spuse Naomi nefericită. Dar pentru numele lui Dumnezeu, asigură-te că articolul n-o să apară până când eu nu plec de aici. N-aș vrea ca cei de aici să afle înainte de plecarea mea. Toți sunt foarte drăguți.

– Inclusiv el?

– Întâmplător, da. Naomi strânse din dinți. Dar nu-ți face griji, o să te ajut. O să mă duc până în oraș și o să pun plicul cu notițe la poștă. Plec acum, înainte ca ceilalți să se întoarcă.

– Unde sunt plecați?

– La Cardiff.

– De ce?

– Habar n-am. Eu sunt angajată aici.

– Dacă îmi trimiți informațiile ești zâna cea bună și crede-mă că îți sunt recunoscătoare. N-am uitat de excursia în Bahamas.

– N-am nevoie de o excursie în Bahamas. Dar poți să faci altceva pentru mine.

– Orice!

– Poți să afli ce mai face Greg... și cu cine mai este?

În timp ce Diana promitea, Naomi auzi pe cineva strigând-o și trebui să închidă, după ce îi mulțumi de mii de ori. Repede, înainte de a se putea răzgândi, luă însemnările din valiza ei, le puse într-un plic, le adresă Dianei la *Chronicle*, apoi coborî. Luă mașina și se duse în oraș unde puse plicul la prima cutie poștală. Pe când se întorcea spre casă, începu să o doară capul și simți cum i se face greață.

Din experiență, Naomi știa că în fața acestei migrene îngrozitoare nu putea face altceva decât să se bage în pat și să aștepte să-i treacă. Crimă și pedeapsă, se gândi ea necăjită, în timp ce zăcea în dormitorul întunecat, incapabilă să citească, să asculte radioul sau să facă altceva, decât să suporte valurile de durere care o asaltau unul după altul. La un moment dat fugi la baie și

vomită, după care se simți puțin mai bine. Dar în curând durerea reveni și avu senzația că un clește îi strângea capul. Durerea crescu în intensitate și Naomi fugi la baie cuprinsă de un alt atac de greață, care o lăsă tremurând și stoarsă, abia reușind să se târască în pat.

Habar nu avea cât timp trecu până când auzi mașina oprind sub fereastra ei. Curând după aceea Megan intră în cameră, privi alarmată draperiile trase și se grăbi spre silueta ghemuită în pat.

– Te-am căutat peste tot, *bach*. Ce s-a întâmplat? Ai răcit, ca Tal?

– Nu, migrenă, gemu Naomi.

Megan o compătimi plină de simpatie.

– Asta-i neplăcut. Le faci des?

– Din când în când, dar nu-ți face probleme. Naomi se luptă să se ridice, dar se apucă de cap. Ce face Bran?

– Oftalmologul a fost mulțumit. Crede că nu va mai dura mult până când Bran își va recăpăta vederea. Megan îi aranjă perna lui naomi și-i îndreptă cuvertura. Acum stai liniștită, fii fată cuminte. *Duw*, ești foarte palidă. Nu poți să iei ceva?

– Acum nu are nici un efect.

– Ai și vomitat? Sărăcuța, să-ți aduc puțin ceai...

– Nu, nu , mulțumesc, Megan. Naomi încercă să zâmbească. Spune-i lui Bran că-mi pare rău că n-am putut să lucrez.

Megan mârâi.

– Într-adevăr, odihnește-te! Acum trebuie să plec, dar vin mai târziu.

Spre marea ușurare a lui Naomi, după vizita lui Megan durerea începu s-o lase, îi dispăruse și starea de greață, și după un timp adormi. Când se trezi era aproape întuneric. Aprinse veioza, apoi se dădu cu grijă jos din pat și se îndreptă clătinându-se spre baie. După ce se spălă pe față și pe dinți, se pieptănă și se grăbi să se întindă în pat, fericită că durerea îi dispăruse, dar era încă ametită. Știa de mai mult timp că în cazul ei migrenele erau legate de o stare de stres, iar acum fusese direct legată de faptul că-i trimisese însemnările Dianei.

Câteva minute mai târziu apăru și Megan.

– Am fost și mai devreme, o anunță aceasta pe Naomi. Dar erai knock-out. Cum te mai simți, draga mea?

– Mult mai bine, mulțumesc, Megan. De data asta Naomi putu să zâmbească fără efort. Puțin slăbită și ametită, dar nu mă mai doare capul.

– Asta-i bine. Ți-am adus ceva de mâncare.

– Aa, Megan, nu la ora asta. Puțin ceai îmi va face bine... și pot să-l prepar aici.

– În nici un caz! În seara asta am făcut puțină supă de pui pentru Bran, așa că o să-ți aduc și ție împreună cu câteva felii de pâine prăjită proaspăt. Nu poți să te culci cu stomacul gol, nu-i așa?

Resemnată, Naomi cedă și în momentul în care Megan sosi cu tava, realiză surprinsă că-i era foame și mâncă tot ce-i adusese.

După ce Megan plecă, dădu drumul la radio ca să asculte puțină muzică, întrebându-se dezolată dacă Bran îi simțise lipsa la cină.

Cu ochii închiși și strângând din pumni, Naomi încercă să nu se mai gândească. Dar închizând ochii, imaginea lui Bran îi apăru în minte; ochii verzi și strălucitori, înconjurați de gene lungi și mătăsoase, claia de păr negru ca pana corbului și gura cu buze bine conturate și senzuale. Se ridică brusc și își aranjă perna, apoi înțepeni când auzi o bătaie ușoară în ușă.

– Intră! strigă fără grijă, gândindu-se că nu putea fi decât Megan.

Dar ușa se deschise și în prag apăru silueta înaltă și inconfundabilă a lui Bran Llewellyn. Făcu ochii mari, convinsă pe moment că imaginația îi joacă o festă, dar când vocea profundă și sigură de sine îi rosti numele, îi zâmbi larg, deși el nu putea vedea.

– Bran... te rog, intră, îi spuse și sărind din pat alergă să-l conducă. Fii atent, lângă ușă este un taburet și un altul lângă pat, unde obișnuiește să stea Megan. Vino și așază-te. Te simți bine? Ce ți-a spus doctorul, este vreo îmbunătățire? Ești obosit după călătorie...?

– Hei! îi strigă el râzând în timp ce se așeza pe scaun. Lasă-mă să spun și eu ceva, moară stricată. Eu mă simt bine, tu ești bolnavă.

– Nu, nu sunt. Am avut doar o migrenă.

– Atunci închide ușa și bagă-te în pat, îi porunci el.

Naomi făcu ce i se spusese, atingându-i mâna ușor în timp ce se urca în pat.

– Îmi pare rău că n-am coborât la cină.

– M-am simțit foarte singur fără tine.

Naomi se sprijini relaxată de pernă, mulțumită că-l poate privi. De dimineață când se dusese la doctor se îmbrăcase cu un costum sobru, dar acum purta o cămașă groasă, albastră în carouri, un pulovăr roșu închis și pantaloni de catifea bleumarin.

– De ce ești așa de tăcută? o întrebă cu o voce joasă.

– Pur și simplu te privesc. Ești puțin schimbat.

– Probabil din cauza optimismului, *cariad*. Zâmbetul lui o uimi. Nu este bine să provoci soarta și să o spui cu voce tare, dar în ultimele zile am observat o anumită sensibilitate la lumină și doctorul mi-a confirmat-o. Mi-a spus că este posibil ca în scurt timp să-mi revină vederea.

Dintr-un impuls Naomi se întinse și-l prinse de mână.

– Asta este o veste minunată, Bran... sunt atât de bucuroasă.

Mâna lui o acoperi pe a ei.

– Într-adevăr ești bucuroasă, nu-i așa?

– Sigur că da, îi răspunse indignată. De ce n-aș fi?

– Pentru că atunci aș putea să-ți văd chipul. Și este ceva ce-mi doresc foarte mult, pentru că refuz să cred că este posibil ca o voce atât de plăcută să nu aibă și un chip pe măsură.

– Oricum nu are importanță, îi răspunse ea jalnic. Doar dacă îți revine vederea până la sfârșitul săptămânii, altfel n-o să afli. Până atunci o să termin de transcris cartea.

Bran o strânse mai tare de mână.

– Și ce legătură are una cu alta? Dacă văd, pot să conduc. Așa că ce mă oprește să vin să te vizitez la Londra?

Naomi îngheță. Niciodată nu-i trecuse prin cap că el ar dori s-o mai întâlnească după plecarea ei de la Gwal-y-Draig.

– După tăcerea care s-a lăsat, înțeleg că acest lucru nu-ți face plăcere, îi spuse Bran tăios.

– Nu... nu e asta.

– Atunci care este problema?

– Zău că este evident. În acest moment sunt singura femeie de aici, în afară de Megan, începu ea încercând să fie rezonabilă. Este măgulitor că-ți place compania mea, desigur, dar în același timp nu mă amăgesc că imediat ce te vei vindeca, te vei purta la fel ca înainte. Gândește-te la toate femeile care se vor călca în picioare ca să te felicite pentru că ai apărut din nou pe scenă.

– Ce frumoasă descriere faci pentru viața mea sexuală, Naomi, îi spuse el ironic. Și nu te feri, nu am nici o intenție să-ți eliberez mâna. De fapt migrena este singurul lucru care mă face să mă abțin de a te lua în brațe, îi zise el, vocea coborându-i cu un ton.

– Atunci încă o dată sunt recunoscătoare migrenei, îi spuse ea sarcastic.

– De ce? Este o idee atât de respingătoare? o întrebă el.

Naomi pufni nerăbdătoare.

– Știi foarte bine că nu-i așa. Trebuie că ți-ai dat seama, că atât noaptea trecută cât și astăzi dimineață, mi-a plăcut să mă aflu în brațele tale, chiar mai mult decât trebuia.. sau era înțelept.

Bran se ridică în picioare, încă ținând-o de mână, apoi se îndreptă nesigur spre pat și se așeză pe margine, destul de aproape ca să-i poată atinge fața.

– Naomi, amândoi suntem liberi și maturi. De ce să nu profităm de ceva ce ne produce la amândoi atâta plăcere?

– Știi perfect de bine de ce, îi spuse ea iritată încercând să se afunde în pernă. Săptămâna viitoare mă întorc la viața mea și vreau să mă întorc întreagă la ea, Bran Llewellyn.

– Mi se pare că doamna protestează prea mult, spuse Bran foarte calm.

Și se aplecă s-o sărute, dar când ea întoarse obrazul, el se

îndreptă și se ridică în picioare, trăgând cu putere aer în piept.

– Foarte bine, Naomi. Te las singură în patul tău, iar eu mă îndrept spre al meu. Fără tragere de inimă, dar mă duc.

– Lasă-mă să te conduc la ușă, îi spuse ea repede, dându-se jos din pat ca să-l ia de mână.

– Nu faci lucrurile mai ușoare, îi spuse el cu severitate în timp ce ea îl conducea prin cameră. Poate că nu văd, dar îți simt pulsul rapid sub degetele mele, simt parfumul și căldura emanată de corpul tău. Și asta mă înnebunește.

Se opri brusc și o smuci de mână încât ea îi căzu în brațe și de data asta gura lui o acoperi pe a ei.

Naomi cedă. Își strecură brațele în jurul mijlocului lui și se lipi de el, cu sânii presați de pieptul lui puternic. El mormăi ceva ininteligibil lângă gura ei, apoi o sărută cu insistență, la care ea îi răspunse cu atâta fervoare încât, atunci când Bran își luă gura de pe a ei, abia mai respirau. O îndepărtă puțin ca să-și tragă mâna peste chipul ei și în jos spre gât și peste sâni. Naomi simți cum sângele îi pulsează în urechi și ochii îi străluceau în timp ce priveau fix chipul încordat și înflăcărat aplecat spre ea. Fu străbătută de un fior când el îi îndepărtă cămașa de noapte de pe umeri și-i cuprinse sânii în mâini, apoi se aplecă să prindă pe rând sfârcurile tari în gură.

Naomi scăpă un țipăt înăbușit și să agață disperată de el, dar dintr-o dată Bran își înălță capul și ascultă.

– Drace, nu... O împinse la o parte brusc. Fugi în pat. Urgent.

Naomi își îndreptă cămașa de noapte și sări în pat. Își trase cuvertura până la bărbie în timp ce Bran se îndrepta spre ușă trecându-și mâna prin păr. Când ajunse acolo, cineva ciocăni ușor în ușă. Bran trase aer în piept, își îndreptă umerii, apoi deschise ușa zâmbind strâmb.

– Bună, Megan.

Îmbrăcată cu un halat înflorat și cu părul prins sub o bonetă, Megan îl privi ca trăsnită.

– Bran? Ce Dumnezeu faci aici?

– Am venit să văd ce face bolnava, îi spuse cu o stăpânire de sine care o umplu de invidie pe Naomi.

Megan îl luă de braț și-l făcu să se așeze pe taburetul de lângă ușă.

– Stai aici un minut, Bran Llewellyn. Înainte de a mă duce să mă culc, o să te conduc până în studio, dacă nu te superi. Străbătu camera să o vadă pe Naomi și se încruntă când îi văzu obrajii îmbujorați, obraji care mai înainte fuseseră cenușii. Te simți bine, scumpo? După cum arăți, parcă ai avea temperatură.

Își puse mâna pe fruntea lui Naomi și plescăi nemulțumită când o simți fierbinte.

– Mă simt bine, îi răspunse Naomi, pentru prima oară mulțumită că Bran nu o putea vedea. Durerea de cap mi-a dispărut și până mâine dimineață îmi va trece și amețeala, promit.

– Sper, zise Megan plină de îndoială și-i aruncă o privire lui Bran, al cărui chip era atât de țeapăn încât Naomi își dădu seama că abia se abținea să nu râdă. Înainte să mă culc, m-am gândit să vin să văd dacă Naomi nu are nevoie de ceva. Nici prin cap nu mi-a trecut că o să te găsesc aici, Bran.

– Și eu am vrut să văd cum îi merge lui Naomi. Marile spirite se întâlnesc, Megan, *bach*. Se ridică în picioare și întinse mâna în direcția vocii ei. Dar o să plec în liniște. Ia-mă, sunt al tău!

– Ah, termină cu prostiile! râse Megan clătinând din cap și se întoarse spre Naomi. Iar tu, trage un pui de somn, draga mea. Noapte bună.

– Noapte bună, Megan. Îți mulțumesc că ai venit.

Naomi se abținu să râdă când Bran se întoarse spre ea, cu un zâmbet amabil și inocent.

– Mie nu mi-ai mulțumit că am venit, Naomi.

– Îți mulțumesc și ție. Ești foarte bun.

În timp ce zâmbea, ochii îi străluceau și Megan oftă.

– Mare păcat că nu poți s-o vezi, Bran. Are un zâmbet atât de frumos.

– Zău? Dacă te iei după ea, este urâtă ca dracu'.

Dacă ar fi putut, Naomi l-ar fi prevenit, mai ales când o văzu pe Megan privind-o uluită.

– Oare de ce i-ai spus așa ceva?

– Nu i-am spus chiar așa!

– Sper că nu. Megan se duse la Bran și-l luă de braț. Naomi are un chip foarte drăguț, crede-mă.

– Da, te cred, o asigură Bran. Mult mai mult decât am crezut-o pe Naomi. Îi aruncă un zâmbet peste umăr lui Naomi, în timp ce Megan îl trăgea de mână. Atunci pe mâine, Șeherezada. Mi-a lipsit povestea în seara asta.

– O să ți-o spun mâine, îi primise ea, apoi își dori să fi tăcut din gură, când Bran îi zâmbi seducător și Megan îl privi ciudat pe când îl trăgea afară din cameră.

Capitolul 7

După plecarea musafirilor, Naomi a avut o noapte foarte agitată. Combinația între tulburarea provocată de sărutările lui Bran și sentimentul de vinovăție din cauză că-i trimisese Dianei însemnările, a îndepărtat orice speranță a unui somn liniștitor.

– Cum te simți în dimineața asta? o întrebă Megan când Naomi intră în bucătărie. Este bine că ai coborât? Eram sigură că o să te resimți după febra de aseară.

– Mă simt mult mai bine decât ieri, o asigură Naomi, bucuroasă că Megan nu și-a dat seama care fusese sursa „febrei" din seara trecută.

– Acum, fata mea, ia un mic dejun consistent și apoi nu lucra prea mult. Sunt sigură că Bran nu se va supăra dacă nu termini cartea la țanc.

Naomi zâmbi strâmb.

– Dar eu da. Amintește-ți că trebuie să mă întorc la slujba mea.

În ciuda sensibilității pe care o avea după migrenă, o dată ce se așeză în fața computerului, Naomi lucră cu spor. Timpul trecu atât

de repede încât o privi surprinsă pe Megan când veni să-i spună că Bran îi poruncise s-o cheme să bea împreună cu el cafeaua.

– Este chiar așa de târziu? o întrebă ea nedumerită.

– Ți-am spus să nu te obosești prea mult, o certă Megan. Fugi de-aici și fă o pauză.

– Era și timpul, se plânse Bran, când Naomi intră în atelier. Înainte, Megan nu mă lăsa să te întrerup din lucru.

– Am avut de recuperat timpul pierdut ieri. Naomi străbătu camera și-i întinse mâna, acesta fiind modul în care-l saluta în fiecare zi. Cum te simți azi?

– Mult mai bine, acum că sunt cu tine. Îi reținu mâna și o trase lângă el pe canapea. Vino, stai jos și spune-mi cum te simți tu astăzi, cum arăți, cum ești îmbrăcată, și orice crezi că m-ar putea interesa.

Naomi chicoti.

– Mă simt bine și arăt la fel. Sunt îmbrăcată în blugi, pulovăr bleumarin și bluză roz. Așa. Pot să-ți torn cafeaua? Acum că am făcut această pauză, îmi dau seama că abia așteptam.

– Ce? o întrebă el dintr-o dată. Cafeaua sau să fii cu mine?

– Amândouă, îi răspunse ea fără tragere de inimă, simțind cum i se taie respirația când văzu expresia triumfătoare de pe chipul lui Bran.

– Ai recunoscut, o încolți Bran, apoi îi eliberă mâna din strânsoare. Foarte bine, toarnă-mi cafeaua, dacă vrei. Spune-mi cum te-ai simțit noaptea trecută.

Cu mâini tremurătoare, Naomi îi umplu ceașca.

– Când anume?

– Când ne-a întrerupt Megan, femeie! Dumnezeu știe că țin foarte mult la ea, dar în acel moment mi-am dorit să fie la mii de mile depărtare.

Naomi puse zahăr în cafea și-i întinse cana.

– Poate că a fost foarte bine că a sosit chiar atunci.

– De ce? Ți-a fost teamă că o să-ți învinge toate prejudecățile și că voi face ceea ce vreau cu tine?

Se întoarse spre ea, cu ochii strălucitori, provocând-o să-i răspundă, ceea ce o făcu pe Naomi să roșească.

– Ceea ce m-a înspăimântat cu adevărat a fost faptul că nu doream absolut deloc să mă opun, îi răspunse Naomi cu toată sinceritatea.

Bran înțepeni, toată veselia evaporându-i-se brusc.

– Asta înseamnă că noaptea trecută m-ai fi lăsat să rămân cu tine?

Naomi respiră profund.

– Nu știu. Sper că aș fi găsit cumva puterea să mă opresc la timp. Așa că, de acum și până plec, am hotărât că cel mai bun lucru este să evit situații ca cea de aseară.

– Vrei să spui că nu mă mai lași să intru în dormitorul tău?

– Nici nu se pune problema. Nu am migrene prea des.

– Ce te face să crezi că am nevoie de o scuză?

– Nu ce. Cine!

Bran îi zâmbi provocator.

– Aha, înțeleg. Crezi că n-aș îndrăzni să fac ceva sub privirea de vultur a lui Megan.

– Exact. Naomi se cutremură. Dacă s-ar mai ivi o astfel de situație... ceea ce n-o să se întâmple... pe tine te-ar ierta, dar pe mine, niciodată.

– De ce m-ar ierta pe mine?

– Deoarece sunt sigură că Megan ți-ar ierta orice la fel ca oricare dintre femeile pe care le cunoști, îi răspunse Naomi foarte calmă.

Nerăbdător, Bran întinse mâna spre ea.

– Asta este valabil și pentru tine? o întrebă el răgușit.

Naomi îl luă de mână.

– Nu știu. Și pentru că este puțin probabil să fiu pusă la încercare, nici nu voi ști.

Bran o strânse de mână.

– Ceva îmi spune că eu te voi ierta, indiferent de ce mi-ai face.

Roșeața cuprinse obrajii lui Naomi. Sentimentul de vinovăție îi tăie respirația în timp ce strânsoarea mâinii lui devenise mai puternică și trăgând-o spre el o luă în brațe. Cu ochii închiși își

frecă obrazul de al ei, înregistrând căldura emanată de pielea ei fină. Respiră profund când simți cum cedează, apoi gura lui alunecă pe obrazul ei, căutându-i gura. Naomi începu să tremure când buzele li se întâlniră, și se despărțiră numai când amândoi simțiră că nu mai pot respira.

Naomi își îngropă capul în umărul lui; corpul îi vibra, inima îi bătea repede și se lupta cu dorința de a-i mărturisi totul.

Bran o mângâia pe păr, iar respirația îi era întretăiată.

– Vorbesc serios, Naomi.

Ea se îndreptă și se trase înapoi ca să-l privească în ochi.

– Serios, ce?

– Că îți voi ierta orice.

Nici ea nu știa cum găsise puterea să nu se ridice de lângă el.

– Mă cam îndoiesc, îi spuse cu voce înăbușită. Doar ești om, Bran.

– Nu are importanță, îi răspunse el întunecat.

– Și eu sunt om, Bran. Îl atinse ușor pe umăr, încercând să îndulcească vorbele. Așa că hai să evităm episoade ca cel de aseară... și de azi-dimineață... de acum înainte.

Chipul lui se întunecă.

– Asta este ceea ce vrei?

– Nu, îi răspunse ea cu sinceritate. Dar în orice caz este ceea ce îți cer.

Bran ridică cu ironie din sprâncene.

– Nu fac promisiuni pe care nu pot să le țin, Naomi. Ridică iritat din umeri. Și acum, presupun că o să fugi înapoi la mașina ta blestemată. Cred că este uman... și bărbătesc... felul în care am ajuns să urăsc mașinăria aia.

Naomi chicoti.

– Ne vedem la cină.

– Am crezut că dacă stau acasă azi, luăm prânzul împreună, îi spuse el repede zâmbindu-i atât de seducător, încât ea își dori să-i răspundă afirmativ.

– Nici vorbă. Nu fac pauză la prânz.

– Femeie fără inimă!

– Nu, pur și simplu practică, îi răspunse ea cu hotărâre, sperând că Bran nu va realiza ce luptă ducea ca să fie practică în ceea ce-l privea.

*
* *

Naomi câștigă bătălia, pentru că în următoarele două zile termină de transcris *Zborul corbului*. Ca de obicei, a luat cina cu Bran, i-a citit ceea ce lucrase în timpul zilei, înainte de a trece la ceea ce voia el să afle din ziar, deși cel mai adesea Bran nu dorea decât să stea de vorbă sau să asculte muzică, dar întotdeauna ținând-o de mână ca și cum contactul cu ea îi ridica moralul.

– Tu ești raza mea de lumină în întunericul ăsta, Naomi, îi zise el.

– Sunt bucuroasă că pot să-ți fiu de folos, răspunse ea.

– Aș vrea să fii mai mult decât atât, dar ți-e teamă de mine, oftă el întunecat.

– Teamă de tine? De unde ai scos-o?

– Mi-e teamă că dacă cer mai mult decât să țin această mână mică și sensibilă vei fugi. Și nu-ți fie teamă să fii sensibilă, sau nu voi mai răspunde de acțiunile mele, adăugă el pe un ton iritat.

– Atunci n-o s-o fac, îi răspunse ea calmă. Ce zici de puțină muzică?

– Perfect, atâta timp cât este ceva vesel și puțin romantic. Un bărbat nu poate suporta prea multe, *cariad*.

*
* *

Pentru Naomi timpul zburase prea repede. Curând, foarte curând, va fi timpul să plece. Manuscrisul era aproape terminat și deși Bran îi ceruse să rămână și în weekend, așa cum hotărâse la început, ea știa că cel mai bun lucru era să părăsească Gwal-y-Draig imediat. Bran, fără tragere de inimă, se abținuse să

mai facă dragoste cu ea, dar Naomi a descoperit că erau mai multe moduri de a face dragoste, fără să fie necesar contactul fizic. Bran avea o afinitate pentru poezie și acest lucru o atrăgea pe Naomi la fel de mult ca și irezistibilul lui farmec.

În seara următoare, Naomi s-a dus la culcare mai devreme decât de obicei, obosită după lungile ore pe care le petrecuse cu Bran în studio. Tot timpul cât au fost împreună, Naomi a simțit că el și-ar fi dorit să facă dragoste cu ea. Știa că ar fi fost de-ajuns să coboare garda o clipă și ar fi ajuns în brațele lui Bran. Dacă el era hotărât să facă dragoste cu ea, nu-și făcea nici o iluzie că s-ar fi putut opune dorinței ei sau a lui. Ar fi putut lupta împotriva unuia, dar nu împotriva amândurora.

Naomi se foia în pat, blestemându-se că-l părăsise pe Bran atât de devreme, când o bătaie în ușă o făcu să-i sară inima din piept.

– Intră! strigă cu gura uscată.

Apoi când o văzu pe Megan în prag, dezamăgirea o cuprinse ca un val rece.

– Slavă Domnului că ești încă trează, scumpo, îi spuse Megan cu o voce atât de necăjită încât Naomi sări din pat și o privi neliniștită.

– S-a întâmplat ceva, Megan?

Cealaltă femeie dădu din cap și-și șterse lacrimile care-i alunecau pe obraji.

– Este vorba de Haydn.

Nu Bran. Naomi făcu un efort să-și ascundă ușurarea.

– Fratele lui Tal? Ce s-a întâmplat?

– A avut un accident de mașină... În seara asta, mai devreme, un puști cu o mașină furată a dat peste el lângă Newport. L-au dus la Gwent... la spitalul de acolo. Tal este ruda cea mai apropiată, de aceea l-au sunat de la spital. Brusc lacrimile începură să alunece pe obrazul lui Megan. Au spus că Haydn este într-o stare gravă. Și știi ce înseamnă asta în termeni medicali.

Naomi o luă de umeri pe Megan.

– Îmi pare atât de rău. Pot să te ajut cu ceva? Cu orice?

Megan își suflă nasul.

– Păi poți, dar îmi este așa de jenă. Tocmai am fost să-l văd pe Bran și el mi-a spus că ar fi bine să mergem împreună, adică vreau să zic cu Tal. Dar nu-mi place să-l las pe Bran singur...

– Dar nu rămâne singur, îi răspunse Naomi cu inima bătând precipitat. Eu sunt aici. Și o să-i pregătesc eu micul dejun, dacă asta te îngrijorează.

– Ce bună ești!

Nu sunt bună deloc, gândi Naomi, cu obrajii în flăcări.

– Prostii! Nu poți să-l lași singur pe Tal. Dar te rog să mă suni când poți, și să-mi spui cum stau lucrurile.

Megan, plină de griji, o asigură pe Naomi că o va ține la curent, apoi se grăbi să plece. Naomi sări din pat, își trase halatul pe ea și o urmă ca să vadă dacă putea să-i ajute cu ceva ca să poată pleca mai repede. Îl întâlni pe Tal în hol, evident venind din studio. Era îngrijorat și tras la față, dar o asigură că Bran nu avea nevoie de nimic până a doua zi dimineață.

– Este ridicol, scumpa mea, îi zise el în timp ce intra grăbit în bucătărie. Eu sunt cel bolnăvicios, din cauza problemelor cu pieptul. De obicei Haydn era în formă. Puțini sunt ca fratele meu... nu merita așa ceva!

Cât timp Naomi i-a ajutat pe Megan și Tal să-și facă bagajele, Bran n-a apărut deloc. Naomi le-a făcut semn cu mâna, apoi a intrat în casă și pe când încuia ușa, a aruncat o privire plină de speranță spre culoarul ce ducea spre studio. Dar, își reaminti grăbită, ea fusese cea care avusese obiecții. S-ar putea să aibă casa la dispoziția lor, dar asta nu avea nici o importanță.

Încet, Naomi urcă scările trăgând cu coada ochiului la lumina ce se vedea pe sub ușa de la capătul culoarului. Dar silueta înaltă și familiară nu apăru în prag ca să-i oprească mersul. Cu un suspin intră în dormitorul ei, închise ușa și se urcă în pat. Dar înainte de a ajunge să stingă lumina, ușa se deschise și Bran rămase în prag cu mâna pe clanță, încercând să se orienteze.

Făcu doi pași în cameră, apoi închise ușa și se îndreptă încet spre pat. Naomi sări din pat și se întâlniră la jumătatea camerei. Îl prinse de mijloc, își sprijini obrazul de pieptul lui și ascultă încântată cum inima îi bătea cu putere în timp ce o lipea de el.

– Aproape că n-am vrut să vin, îi spuse cu vocea răgușită de emoție, sprijinindu-și obrazul de părul ei.

– Aproape că am vrut să vin la tine, îi zise ea și-l simți cum se relaxează, cutremurându-se de râs.

– Câtă sinceritate, *cariad*!

Se aplecă spre ea și Naomi își ridică grăbită capul spre el, întâmpinându-i gura cu a ei, la jumătatea drumului. Își ridică mâinile să-i înconjoare gâtul, dar Bran o opri și o luă în brațe.

– N-am putut să te duc în brațe pe scările din studio, Naomi, dar de aici până la patul tău pot să mă descurc.

Și cu un pas sigur ca și cum ar fi văzut, o așeză în pat, apoi se îndreptă și rămase nemișcat.

Ezitând, ea îl privi fix și ca întotdeauna sensibil la ceea ce simțea ea, Bran îi surâse larg în timp ce își scotea halatul înainte de a i se alătura în pat și a o lua în brațe.

– Doar nu te gândeai că o să dau bir cu fugiții, o tachină el.

– Pentru o clipă m-am gândit la asta, recunoscu ea cu o voce înăbușită.

Bran o trase mai aproape și Naomi simți buzele lui calde pe obraz.

– Naomi, știu că ai rețineri, dar când Megan și Tal au plecat în seara asta, deși pentru ei este un necaz, am zis că e mâna destinului. Așa a fost scris pentru mine și pentru tine. La fel, este foarte evident pentru tine, chiar în această clipă, că te doresc atât de tare încât aproape că îmi ies din minți.

– Ar fi păcat să se întâmple așa ceva, îi spuse ea calmă. La urma urmei, ai o minte atât de pătrunzătoare.

Bran râse și se rostogoli ca s-o prindă sub el.

– Ah, *cariad* îi șopti lângă obraz. Dacă ai ști cât de mult doream să fac asta...

Își coborî capul, buzele lui căutând pulsul ei care bătea la baza gâtului. Când gura lui întâlni cămașa de noapte, nu încercă s-o dea la o parte, ci își întoarse atenția spre gura ei.

– Încerc din greu să nu grăbesc lucrurile, scumpa mea, îi zise el cu o voce răgușită. De atâta timp neavând parte de această consolare, sunt hotărât să prelungesc experiența cât mai mult posibil.

Naomi își trecu încet degetele peste umerii lui și apoi în jos pe șira spinării, în același timp sărutând ușor pielea moale de-a lungul maxilarului.

– Amin, fu ea de acord cu pioșenie.

Bran simți cum i se taie respirația.

– Dar este o problemă, *cariad.* O cooperare, oricât de binevenită și încântătoare ar fi, face ca întârzierea să fie destul de dificilă.

– Atunci o să fiu cuminte.

– Nu prea cuminte, îi șopti și îi sărută gura zâmbitoare, și în următoarea clipă mâna lui alunecă peste materialul subțire, degetele îi zăboviră pe șold înainte de a se mișca în jos pe coapsa ei, care se încordă la atingerea lui.

– Ai auzit vreodată de Dafydd ap Gwilym? o întrebă luând-o prin surprindere.

Naomi își înăbuși râsul.

– Nu. Este o tactică de întârziere?

– Ba deloc. Scoase un sunet dezaprobator. Este cel mai mare poet celt din Evul Mediu pe care-l știu.

– Aha, acel Dafydd ap Gwilym, spuse ea cu îndrăzneală lipindu-se de el.

– Saxon nesimțitor! Și apoi, o fi fost el din Evul Mediu, dar poezia lui este extraordinar de actuală.

Îmbrățișarea lui Bran deveni mai puternică, vocea lui joasă și mai seducătoare, accentul mai pronunțat, când începu să-i recite versurile compuse cu secole în urmă și totuși atât de potrivite în acel moment, încât ai fi putut crede că au fost scrise pentru el chiar în acea zi.

– Permite-mi, dragă viață, binecuvântată iubire, un sărut cuceritor, o mângâiere blândă, recită încet Bran cu o voce joasă, care-i provocă lui Naomi fiori de-a lungul șirei spinării.

Îi scoase cămașa de noapte cu îndemânare și își trecu ușor mâna peste corpul ei, ca și cum ar fi vrut să-și întipărească în minte fiecare linie.

– O încântare sălbatică, o lungă mângâiere, și la urmă cucerirea sufletului, continuă el cu o voce răgușită.

Bran stătea jumătate lângă ea și jumătate peste corpul ei gol, cu ochii închiși în timp ce mâna își continua cercetarea. Cu o mișcare sinuoasă se lăsă mai jos în pat, buzele lui se jucară cu sânii rotunzi, făcând-o să scape un strigăt înăbușit, și se închiseră peste un sfârc tare, apoi peste celălalt. Inima ei începu să-i bată cu putere, când mâna lui cercetătoare găsi locul secret care se abandonă mângâierilor lui, ceea ce-l făcu să înlocuiască degetele insistente cu buzele și limba și o aduse pe Naomi în pragul unei asemenea împliniri încât suspină, țipă și se arcui spre el.

Bran râse și o lipi de el, sărutând-o cu triumful cuceritorului care a reușit să pătrundă în cetate. Naomi se agăță cu putere de el.

– Diavoliță mică, mârâi el sărutând-o, apoi gemu când ea îl atinse, gest care-l făcu să scape un geamăt atât de chinuit încât Naomi crezu că l-a rănit și-l îmbrățișă.

În acel moment Bran nu mai putu să aștepte și în sfârșit o pătrunse. Corpurile lor s-au întâlnit și s-au potrivit găsindu-și imediat ritmul. Toate eforturile lui Bran de a prelungi extazul au fost abandonate în timp ce accepta cedarea lui Naomi ca fiind dreptul lui, făcând-o să i se alăture pe culmi de plăcere pe care nu și le imaginase nici în cele mai sălbatice vise ale ei.

Momentele de liniște după ce au făcut dragoste, ținută strâns în brațe de Bran, erau la fel de frumoase ca și atunci când făcuseră dragoste cu pasiune. Se lipi mai tare de Bran și acesta suspină de plăcere.

– Dacă ăsta era un film, șocul unei asfel de experiențe formi-

dabile mi-ar fi redat vederea, îi zise el plimbându-și buzele pe fața ei.

Naomi se sprijini într-un cot și-i dădu la o parte părul negru de pe fruntea transpirată.

– Aha, înțeleg. De asta erai atât de grăbit să faci dragoste cu mine. Credeai că dețin secretul unei vindecări miraculoase!

Bran o trase din nou lângă el, își strecură mâna în părul ei și-i lipi fața de gâtul lui.

– Știi perfect de bine că nu este adevărat, vrăjitoareo! Am făcut dragoste cu tine pentru că înnebuneam dacă nu o făceam. Și nu-mi spune că m-aș simți altfel dacă aș vedea, pentru că nu te cred.

Naomi zăcea liniștită lângă el, nefăcând nici un efort să-l contrazică, apoi se ridică și stinse lumina.

– Așa. Acum nici eu nu te pot vedea. Își trecu degetele ușor peste pieptul lui. O să las degetele să acționeze în locul ochilor.

– Dacă o faci, nu voi răspunde de consecințe, zise Bran cu o voce încordată.

– Atunci să mă opresc?

– Nu... *duw*, nu!

Plină de încredere Naomi râse și își continuă explorarea, până când el o trânti brusc pe spate și luând-o în brațe o ridică și începu din nou să facă dragoste cu ea. De data asta a fost mai scurt și chiar mai pasionat, atât de copleșitor încât după aceea au zăcut epuizați unul în brațele celuilalt și într-un târziu, Naomi a adormit.

Capitolul 8

Trezirea în brațele lui Bran, în zori, era o experiență periculoasă, dar în același timp fericită. Naomi rămase nemișcată, simțind căldura corpului lui Bran, atingerea părului negru și mătăsos pe umărul ei, greutatea piciorului lui peste al ei. Se mișcă ușor și el mormăi încordând brațul pentru o clipă. Naomi rămase nemișcată, abandonând ideea de a se scula. Dar de data asta își putea permite luxul de a sta lângă el, izolată de restul lumii, într-o oază de taină miraculoasă.

Naomi privi cum lumina începea să pătrundă în cameră și-și aminti întâmplările din noaptea care trecuse. Brusc, realiză că fericirea ei se datora nefericitului accident suferit de Haydn Griffiths. Plină de remușcări se întrebă cum se simțea și își zise că atunci când Megan va suna îi va spune.

Când în jurul orei șapte sună telefonul, deși se aștepta la asta, Naomi tresări puternic deranjându-l pe Bran care o strânse mai tare în brațe. Naomi îi puse un deget tremurător pe buze și el slăbi strânsoarea, destul ca ea să poată ridica telefonul din furcă, dar în momentul următor începu s-o sărute pe spate făcând-o să-și piardă cumpătul tocmai când răspundea.

Cu o voce necăjită și obosită Megan îi spuse că Haydn fusese operat în timpul nopții și că era încă inconștient, dar datorită constituției lui robuste va supraviețui.

– Nu-mi place că trebuie să te rog, scumpo, dar poți să te descurci, dacă eu și Tal rămânem la spital azi? o întrebă ea neliniștită. Tal vrea să fie lângă el când își va reveni, înțelegi. Este teribil de neplăcut, știu, dar dacă ai putea să pregătești ceva pentru Bran...

– Megan, te rog. Sigur că pot și tu nu trebuie să-ți faci griji, îi spuse cu hotărâre Naomi. O să-i spun lui Bran că voi veți sta acolo până când totul o să fie bine. Stați cât vreți și nu-ți mai face probleme. O să am eu grijă de Bran.

Recunoștința lui Megan era plină de lacrimi și mulțumiri. Îi transmise salutări lui Bran, îi dădu o grămadă de instrucțiuni lui Naomi, apoi închise.

Naomi puse receptorul în furcă și încercă să se dea jos din pat, dar Bran o trase înapoi sub pătură și o obligă să rămână acolo, pur și simplu întinzându-se peste ea.

– Vino încoace. Cum se simte Haydn? o întrebă și apoi ascultă cu atenție în timp ce Naomi îi dădea toate detaliile.

– Megan o să sune mai târziu, termină ea cu respirația întretăiată.

Bran își lipi buzele de gâtul ei.

– Bine... Mă bucur că Haydn o să-și revină. Acum putem să ne bucurăm de această zi cu conștiința împăcată.

Naomi încercă să se elibereze.

– Tu poți, dar eu am treabă, îi spuse ea înțepată.

– Nu, nu ai, o contrazise el, ținând-o strâns. Avem posibilitatea să ne petrecem ziua împreună și al naibii să fiu dacă o să te las să-ți pierzi timpul la mașina aia nenorocită.

– Dar...

– Nici un dar. Bran o sărută că s-o facă să tacă. Naomi, este adevărat ceea ce ai zis? o întrebă el într-un târziu.

– Ce-am spus? șopti ea.

– I-ai spus lui Megan că o să ai grijă de mine.

– Sigur că este adevărat! Naomi încercă să-l împingă la o parte. Uite, Bran, dacă nu mă lași să mă dau jos din pat n-o să-ți pot pregăti micul dejun și asta înțelege Megan prin grija față de tine.

– La naiba cu micul dejun. Oricine poate să-l pregătească pentru mine. Dar numai tu, *cariad*, poți să-mi dai hrană pentru sufletul meu.

Cu siguranță Bran o tachina, astfel ca ea să râdă și să trateze vorbele lui ca pe o glumă, dar Naomi se trezi cu ochii plini de lacrimi. Bran se încruntă, își băgă mâna în părul ei în timp ce buzele găsiră urmele de lacrimi de pe obraji, apoi îi găsi gura și o sărută cu atâta pasiune încât toate gândurile ei se topiră și corpul i se trezi la viață.

A face dragoste dimineața, pe lumină, când știa că ar fi trebuit să facă atâtea alte lucruri, era o experiență care avea propria ei magie. Aura de ilegalitate adăuga acestei experiențe noi dimensiuni în timp ce corpul ei răspundea pătrunderii lui și privea cu ochi uimiți cum pe chipul lui Bran se succedau în ritm rapid toate emoțiile pe care le simțea.

– Stai cu mine, îi spuse el răgușit, ținând-o strâns în brațe. Naomi îl sărută, se lipi de el, nedorind nici ea să se desprindă din îmbrățișare.

– Cu tine mă simt întreg, îi zise Bran mult mai târziu. Ca și cum am găsit partea cea mai importantă din viața mea, cea care-mi lipsea.

Noami fu străbătută de un fior și Bran o strânse mai tare lângă el.

– Ce este?

– Cineva nu mă ascultă. Se desprinse din îmbrățișare cu hotărâre. Și acum trebuie să mă scol, Bran Llewellyn. Trebuie să fac un duș, să mănânc, și să beau un ceainic de ceai.

– Ce persoană lipsită de romantism ești, așa de sigură de tine, o tachină el sculându-se în picioare și întinzându-se, total inconștient de cât de superb arăta corpul lui gol.

– Cineva trebuie să fie practic, mormai ea, cu obrajii în flăcări

în timp ce-i punea halatul în mână, înainte de a se îmbrăca și ea. Dacă îmi lași câteva minute să fac un duș în timp ce tu te duci în studio, o să pregătesc micul dejun și o să ți-l aduc acolo.

– Mai degrabă aș face duș împreună cu tine, spuse Bran bâjbâind după cordonul halatului. Și nu te uita așa la mine!

– Așa cum?

– N-am nevoie să văd ca să-mi dau seama de expresia de dezaprobare din ochii ăia negri și alungiți ai tăi.

– Cum știi că am ochii alungiți?

– Prin atingere, desigur. La fel cum știu că ai vârful nasului ușor în vânt și gura mare cu buze pline și atât de senzuale încât nu pot să le rezist. Îi zâmbi atât de irezistibil încât Naomi simți cum se topește. Știu forma și mărimea sânilor, linia șoldurilor și pielea fină și mătăsoasă a coapselor...

– Termină! îi zise Naomi cu fața roșie ca focul. Pleacă, te rog. Vin eu la tine cât de repede pot.

– Atunci grăbește-te! Puse mâna pe clanță. Până se întorc Megan și Tal, timpul pe care-l petrecem departe unul de celălalt este timp pierdut. Întinse mâna. Vino aici.

Naomi se duse la el și-l luă de mână, dar fu prinsă în brațe de Bran și sărutată îndelung înainte de a-i da drumul.

– Cincisprezece minute, îi porunci el.

– Să crezi tu!

Naomi se grăbi să facă dușul, se îmbrăcă repede, se parfumă și-și legă părul ud cu o panglică, apoi fugi jos.

În bucătărie lucră repede, făcu cafeaua pentru Bran și ceai pentru ea, prăji șunca, tăie pâinea și sparse ouăle într-un castron. Bran intră în bucătărie înainte de a apuca ea să le bată. Închise ușa și se sprijini de ea.

– Sunt aproape gata, îi spuse Naomi surprinsă. Dacă te duci în studio, vin și eu imediat cu micul dejun.

– Nu, nu vreau! Refuz să te las să cari tava până acolo, când potfoarte bine să mănânc aici. Megan nu-mi permite așa ceva, dar tu o să mă lași, *cariad*, nu-i așa?

– Presupun că da. Recunosc, ar fi mai comod. Vino și stai la masă.

Bran rămăsese lângă ușă, zâmbind strâmb.

– Am nevoie de cineva care să mă conducă. De la accident, Megan nu m-a mai lăsat să intru aici... i-a fost teamă să nu mă rănesc cu telul pentru bătut ouă sau ceva asemănător.

Naomi se grăbi să-l prindă de mână.

– Dă-mi voie, îi spuse ea cu veselie și-l conduse la scaunul din capul mesei. Așa... președintele consiliului. Acum vorbește cu mine, în timp ce eu îmi văd de treabă.

Bran se lăsă pe spate, își întinse picioarele lungi pe sub masă și își sprijini mâinile de suprafața veche a mesei de Windsor. Arăta odihnit și plin de viață, îmbrăcat în blugi și cu pulovărul larg de culoare verde. Ochii lui urmăreau fiecare mișcare a ei în timp ce punea masa, ca și cum ar fi putut să vadă la fel de bine precum auzea.

– Întâi de toate, hai să vorbim de noaptea trecută, spuse el ușor răgușit.

Naomi se încruntă și rămase nemișcată.

– Noaptea trecută?

– Da. Cea mai minunată și plină de împliniri noapte din viața mea, spuse Bran accentuând cuvintele. Vreau să știi ce mult a însemnat pentru mine faptul că ai venit de bunăvoie în brațele mele.

Naomi începu să bată energic ouăle.

– Vrei să spui, în contrast cu respingerea suferită din partea Allegrei.

– La dracu, nu! Bran păru uluit. Nici măcar nu m-am gândit la Allegra – sau la altă femeie. Noaptea trecută am fost doar noi doi și incredibilul simțământ pe care l-am trăit. Sau am crezut prea mult? Dintr-o dată chipul i se întunecă. Poate că tu n-ai simțit la fel.

– Sigur că am simțit la fel, îi zise Naomi cu respirația întretăiată. Și tu știi foarte bine.

Dintr-o dată își simți corpul trezit la viață numai gândindu-se.

Fără tragere de inimă îi tăie șunca și i-o puse în față. Turnă sucul de portocale în pahare apoi se așeză la masă lângă bărbatul care stătea cu ochii închiși și cu o expresie întunecată pe chip.

– Cum știu că-mi spui adevărul? o întrebă el.

Drept răspuns Naomi se aplecă spre el și-l sărută lung pe gură.

– Asta te-a convins? întrebă ea îndreptându-se, dar Bran întinse o mână hotărâtă și-i aduse fața lângă a lui în așa fel încât să-i poată întoarce sărutul.

– Într-un fel, îi spuse dându-i drumul. Luminează-mă, și fii mai convingătoare după micul dejun.

– Te rog frumos, vrei să începi să mănânci? îi zise ea tăios, așezându-se pe scaunul ei. Nu m-am obosit atâta doar ca să văd cum ți se răcește mâncarea.

Bran rânji și făcu așa cum îi zise ea, dar refuză oferta lui Naomi de a deschide radioul.

– Nu... stai de vorbă cu mine. După micul dejun poți să-mi citești câte ceva din ziar, dacă vrei.

– Desigur, cum vrei, îi răspunse Naomi cu modestie, surprinsă și în secret stânjenită să realizeze cât de foame îi era.

Era destul de târziu când Bran a acceptat să se ducă în studio, numai cu condiția ca Naomi să-l urmeze cât mai curând posibil.

– Voi avea treabă cam o oră, îi spuse ea cu hotărâre.

– O oră! Ce naiba faci într-o oră? o întrebă el furios.

– Puțină ordine. N-aș putea da ochii cu Megan dacă în toată casa ar fi harababură.

Bran oftă exasperat.

– Dacă trebuie, trebuie... dar dă-i zor. Eu am nevoie mai mult de tine decât casa.

Foarte mulțumită, Naomi aranjă câte ceva la parter, apoi fugi în camera ei ca să se aranjeze. Când se uită în oglindă, văzu că ochii îi străluceau. O relație clandestină o avantaja, se gândi cu sarcasm neîndrăznind să-și imagineze cum va arăta când va reveni la vechea ei viață. O viață fără Bran Llewellyn.

– În fine! mârâi Bran când ea apăru în studio. Ce naiba ai făcut? Ai făcut curățenia de primăvară?

– De fapt am terminat cu zece minute mai devreme decât am promis, îi răspunse calmă Naomi. Pot să știu ce trebuie să fac pentru a câștiga aprobarea ta?

Bran întinse brațele.

– Știi foarte bine. Vino aici.

– Ba nu. Am să-ți citesc câte ceva din ziarul de azi, îi zise ea cu hotărâre și se așeză pe canapea lângă el.

Bran se refugie în colțul canapelei și-și sprijini capul de spătar.

– Da... foarte bine.

Pentru câteva minute se lăsă tăcerea, în timp ce Naomi căuta articolele care l-ar fi interesat pe Bran, dar când își dădu seama că de fapt el aștepta în loc s-o asculte, renunță.

– Foarte bine, ai câștigat. Să dau drumul la radio sau preferi să asculți un CD?

– Nici una nici alta. Vino să stai pe genunchii mei.

– Posibil, îi răspunse ea, în secret încântată de faptul că el o dorea încă.

– Dar n-o s-o faci. Foarte bine, corupătoareo, atunci hai să facem o plimbare, îi răspunse luând-o prin surprindere. Prin fereastră vine un aer proaspăt și aș putea să mă plimb pentru un timp. Vino și condu-mă. Putem lua telefonul mobil cu noi, în caz că ne sună Megan.

Naomi era fericită să se plimbe împreună cu Bran prin grădină anticipându-i fiecare mișcare, numărându-i pașii când au coborât de pe terasă trecând pe lângă straturile de zambile și s-au îndreptat spre pajiște, despre care Bran i-a spus că odată fusese un câmp. Au stat îmbrățișați pe o bancă de piatră, la umbra generoasă a unui fag uriaș, în timp ce Bran încerca să identifice diferitele mirosuri care-i asaltau nările.

– Niciodată până acum n-am realizat cât de multe componente formează un parfum și nici n-am apreciat cum se cuvine căldura soarelui, observă el.

– Mmm, este dumnezeiesc să stai aici la soare, în această dimineață, fu de acord Naomi plină de mulțumire. Am închis ochii, așa că pot să-ți țin companie.

Bran o strânse mai tare lângă el.

– Știi, aproape că aș putea să mă descurc dacă lucrurile ar rămâne așa, cu tine alături, Naomi. Acum nu deveni timidă și nu înțepeni, nu intenționez să rămân orb, crede-mă. Dar faptul că ai fost aici cu mine în ultimele două săptămâni, a făcut ca totul să fie diferit.

– Probabil că ai fi simțit la fel cu oricine ar fi venit să lucreze pentru tine, îi spuse Naomi cu un zâmbet forțat.

Bran mârâi ceva scurt și nepoliticos printre dinți.

– Noaptea trecută, când am menționat sufletul meu, nu vorbeam aiurea, Naomi, continuă el foarte calm. Tatăl meu avea o voce destul de bună și una dintre primele amintiri este legată de el cântând un cântec despre un orb. M-am gândit mult la el de când ai apărut tu, în special la ultimul vers, care zicea ceva despre Dumnezeu care i-a luat vederea în așa fel încât sufletul lui să poată vedea.

Naomi își ridică privirea spre ochii lui deschiși și strălucitori, apoi se întoarse repede înăbușindu-și dorința de a-i mărturisi adevărul, ceea ce ar fi dus la distrugerea acestei armonii.

– Ceea ce văd este că înainte de accident eram un materialist continuă Bran ținând-o strâns. Doream să am o casă ca asta, o mașină trăsnet, un trai îmbelșugat, așa că am acceptat comenzi și să fac portrete la tot felul de persoane plictisitoare, deoarece câștigam bani. Am ales calea cea mai ușoară.

– Dar portretele tale au fost unanim recunoscute, ceea ce ți-a permis să faci ce ai vrut, nu? Și apoi, vreau să-ți reamintesc că datorită unei comenzi ai cunoscut-o pe Allegra.

– Încă un argument ca să nu mai pictez nici un portret în viitor!

Expresia bine cunoscută de cinism luă locul celei visătoare de pe chipul lui Bran și dintr-un impuls, Naomi se întinse și-l sărută.

– Hai înapoi în casă, șopti el în timp ce mâinile i se strecurară sub pulovărul ei.

Naomi le împinse hotărâtă la o parte.

– Nu. Hai să mai stăm aici la aer încă puțin, apoi o să pregătesc ceva de mâncare pentru prânz.

Era ceva romantic în timpul pe care l-au petrecut împreună în acea zi. Naomi a făcut sandvișuri în bucătărie, în timp ce Bran stătea relaxat pe scaunul din capul mesei. Au discutat neîncetat despre slujba lui Naomi și despre prietenii ei, despre unele dintre persoanele cărora Bran le-a făcut portretul, și despre cei pe care-i cunoștea din orașul natal. Apoi după-masă Megan a sunat din nou. Fratele lui Tal era conștient, dar slăbit și încă depinzând de aparate, îi explică ea, apoi îl întrebă neliniștită dacă Naomi se putea descurca singură până după vizita de seară.

Naomi i-a spus hotărâtă că nu era absolut nici o problemă, i-a transmis salutări lui Tal, apoi îi înapoie telefonul lui Bran, care la rândul lui o asigură și el că totul era bine, o tachină puțin pentru a-i risipi grijile și-i spuse că ea și Tal pot sta la spital cât vor.

– Închiriază o cameră la hotel și întoarceți-vă mâine, dacă vreți, îi spuse el degajat, zâmbind larg în direcția lui Naomi când o auzi suspinând.

Apoi pentru un moment o ascultă cu atenție, și zâmbi din nou, dar de data asta triumfător.

– Sigur că pot, Megan, *bach*. Aici totul este perfect, Naomi are grijă de mine și nu te teme, o s-o plătesc în plus. Liniștește-te acum, cumpără-i lui Haydn niște struguri din partea mea și ne vom vedea mâine la prânz.

Naomi rămăsese nemișcată în timp ce Bran punea receptorul în furcă.

– Megan nu se întoarce în seara asta?

Bran se lăsă pe spate în scaun, cu ochii strălucind printre genele întredeschise.

– Nu. Tal are niște veri la Newport. Au fost să-l vadă pe Haydn și i-au sugerat lui Megan să rămână la ei peste noapte, încât a

doua zi să poată merge la spital înainte de a se întoarce acasă.

Naomi se așeză brusc pe scaun.

– Bran, trebuie să-ți spun ceva...

– Nu este nevoie, o întrerupse el, dintr-o dată serios. Tot ce-ți cer este să-mi ții companie, Naomi. Aș minți dacă aș spune că nu vreau să fac dragoste cu tine. Ce bărbat nu ar vrea? Dar și să fii lângă mine, să vorbești cu mine, îmi este îndeajuns, dacă asta vrei tu.

– Fără să mai vorbim de preparatul mesei, reuși să spună cu dificultate Naomi.

– Nu, dacă trebuie să stai ore ca s-o pregătești! Deschide o conservă de ceva... supă, fasole, orice. Bran întinse mâna și Naomi își lăsă mâna într-a lui.

– Hai înapoi în studio și să ascultăm muzică, apoi o să facem o plimbare în grădină.

Naomi, care fusese gata să-i mărturisească lui Bran totul despre Diana și articolul ei, uită cu totul de ea. Ar fi fost o prostie să întunece această zi minunată petrecută în compania lui Bran. Va rămâne destul timp pentru a mărturisi. Mai târziu.

Senzația de romantism persista. După aceea Naomi nu-și putea aminti deloc ce muzică ascultaseră, despre ce cărți și filme discutaseră. Era vorba de bucuria ei de a fi în compania lui Bran și sincera lui atracție către ea. Toată după-amiaza, Bran nu încercă s-o atingă în altfel decât s-o țină de mână. Dar tot timpul fusese prezent un nerostit fior de excitare, amintirea nopții pasionate și de neuitat se simțea în atmosfera veselă și destinsă.

La cină Naomi a pregătit miel și o plăcintă cu praz scoase din congelatorul cu provizii al lui Megan. Ca garnitură a preparat cartofi noi copți. Au mâncat în bucătărie. Ca desert au avut struguri și brânză de Caerphilly.

– Mi-e teamă că nu sunt o bucătăreasă formidabilă, îi mărturisi ea în timp ce tăia brânza pentru Bran. Am fost de-a dreptul ușurată când Megan mi-a spus despre congelator. Are destule provizii, ca pentru o armată.

– Are mania urgențelor, îi zise Bran. Tot îi spun că aici nu pot apărea musafiri inopinanți, dar continuă să facă provizii, convinsă că până la urmă oamenii vor afla unde stau și vor apărea pe neașteptate.

– Ar suferi un șoc să ne vadă aici, mâncând în bucătărie, îi zise Naomi începând să strângă masa. Probabil se așteaptă să servesc masa cu toată pompa, în sufragerie.

Bran râse și se sprijini degajat de spătarul scaunului.

– Ceea ce Megan nu știe nu poate s-o supere.

– Nu-i adevărat!

Dintr-o dată atmosfera se schimbă.

– Vrei să zici că n-ar fi de acord cu ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută... și în dimineața asta? o întrebă Bran încruntat.

– Având în vedere că n-o s-o întreb, nu voi afla niciodată.

Naomi începu să pună vasele în mașina de spălat, cu destul zgomot.

Pentru un timp Bran rămase tăcut, până când ea făcu o pauză.

– Ai terminat? o întrebă.

– Da. O să fac puțină cafea...

– La naiba cu cafeaua! Hai înapoi în studio să ascultăm puțină muzică și să mai vorbim. Vreau să te întreb ceva.

Naomi își puse mâna în cea a lui Bran în timp ce se ridica de la masă. Pe când se îndreptau spre studio îi cerceta încruntată chipul, inexpresiv ca o mască de lemn. Camera mare era plină de o lumină verde, stranie. Norii luaseră locul soarelui de după-amiază, atmosfera devenind amenințătoare, ceea ce o făcu pe Naomi să se grăbească să aprindă lumina și în același timp, cutremurându-se, îi descrise scena lui Bran.

– Ți-e frig? o întrebă el.

– Nu chiar.

– Aceleași amintiri care nu-ți dau pace?

– Ceva în genul ăsta.

– Atunci, vino aici. Bran întinse mâna și o trase aproape. Ce nu merge, Naomi?

– Ai spus că vrei să mă întrebi ceva.

– Asta-i tot? Pur și simplu mi-am dat seama că mâine termini cartea. Aș vrea să mai stai după aceea în loc să pleci în clipa în care ai terminat.

– Am promis să stau cu părinții mei... începu ea, dar el o întrerupse moale:

– Vizitează-i în weekendul viitor. Poți să te întorci la Londra luni dimineață.

– Nu pot să fac așa ceva, îi spuse ea fără tragere de inimă. Dacă rămân... dacă rămân până atunci, trebuie să plec duminică seara cel târziu.

– Mai bine decât nimic, spuse el și prinzând-o de bărbie îi întoarse fața spre el și-i căută gura. Acum, nu mai vorbi, ci sărută-mă, îi spuse el lângă buze.

Naomi se supuse fără nici o întrebare, înconjurându-i gâtul cu brațele în timp ce buzele lor se întâlniră, dintr-o dată la fel de disperată ca și Bran, să-i simtă sărutul, să-i simtă corpul lipit de al ei.

Respirația lui se înteți în timp ce el își plimba buzele peste față și în jos spre gât, iar degetele abile îi descheiară bluza și bâjbâiră după închizătoarea sutienului. Cu un geamăt își îngropă fața în sânii plini și rotunzi, iar cu limba îi netezi sfârcurile tari. Naomi suspină și îi ținu capul lipit de pieptul ei.

Dintr-o dată Bran sări în picioare și ținând-o strâns de mână o trase spre scările care duceau la dormitorul lui.

Naomi ezită, trăgându-se înapoi, dar el o ridică în brațe și o sărută, apoi râse lângă obrazul ei.

– Te car în brațe dacă preferi...

– Bran, nu...

– Sunt de acord, mai bine pe picioarele tale, iubita mea.

– Nu asta am vrut să spun, îi zise ea disperată. Nu știu dacă asta vreau.

Bran rămase nemișcat, toată pasiunea și dorința dispărând de pe chipul lui în timp ce-i dădea drumul.

– Minți, Naomi. Poate că nu sunt capabil să văd, dar am putut simți răspunsul tău.

– N-are legătură cu asta. Cu mâini tremurătoare își îndreptă hainele, dorind ca el s-o înțeleagă. Seara trecută a fost un accident, ceva neașteptat, ceva ce noi n-am plănuit sau așteptat să se întâmple. În seara asta este... ei bine, este diferit.

Bran își trecu mâna prin păr, părând necăjit.

– Naomi, ce rău am face cuiva, dacă am împărți patul în noaptea asta? Sau în toate celelalte nopți, dacă ar fi posibil?

– Nu obișnuiesc să fac așa ceva, murmură ea fără tragere de inimă.

– Crezi că eu nu știu? El se întoarse îndreptându-se spre canapea, pe care se trânti, cu chipul întunecat. Am crezut că am găsit ceva special împreună. Sau noaptea trecută ți-a fost milă de un orb? adăugă cu o voce care o atinse ca un bici.

– Nu, Bran, nu! îi răspunse ea îngrozită și zbură spre el, așezându-se pe genunchii lui și înconjurându-i gâtul cu brațele. Îl sărută cu pasiune încercând să-l liniștească, recunoscând chinul prin care trecea el, în momentul în care o îmbrățișă.

– Atunci, vino cu mine. Acum.

Bran se ridică în picioare încă ținând-o în brațe. O lăsă jos și o trase după el prin cameră, o împinse pe scări înaintea lui. Lângă pat se opri.

– Doar nu vrei să spui că este sex pur și simplu, *cariad*? o întrebă el cu o voce răgușită de emoție care o făcu să-l îmbrățișeze și să-l lipească de ea, clătinând violent din cap, incapabilă să-i răspundă.

Bran își frecă obrazul de părul ei.

– Am nevoie de tine, Naomi. Înainte de venirea ta, eram învăluit de disperare, îmi era milă de mine. Acum știu că mă pot descurca în viață, fie că vederea îmi revine sau nu.

Capitolul 9

Bucuroasă că Bran nu putea să-i vadă ochii încercănați, Naomi insistă să lucreze a doua zi dimineața, imediat ce termină micul dejun. Era hotărâtă să refacă într-un fel atmosfera de lucru și asta înainte de întoarcerea lui Megan.

– Vor mai trece câteva ore bune, înainte de a ajunge acasă. Hai înapoi în pat, îi propuse Bran când ea îl conduse afară din bucătărie.

Naomi se opri și-i privi cu atenție chipul odihnit și încrezător.

– De ce? Ai o dorință atât de mare să recuperezi timpul pierdut... pentru că ai fost frustrat de sex o perioadă mai lungă decât de obicei?

Bran se încruntă.

– Nu, știi bine că nu-i așa. Am crezut că ne-am lămurit noaptea trecută. Și poate că ți-ar face plăcere să afli că pur și simplu când te țin în brațe, lipită de mine, dormind, mă încântă la fel de mult ca atunci când te zbați sub mine ca o pisică sălbatică în timp ce fac dragoste cu tine.

Lui Naomi i se tăie respirația și roși.

– Dacă vei continua să vorbești așa, mă retrag în birou.

Bran se întoarse și întinse brațele.

– Nu te pot convinge să stai?

– Chiar prea ușor.

– Spune-mi cum, și o fac.

– Știi foarte bine cum, îi spuse ea tăios. Oricum, Megan a spus că va ajunge acasă pe la douăsprezece. Vreau să am o oră liberă înainte de sosirea ei. Am scos niște supă din frigider și am făcut câteva sandvișuri, în așa fel încât să nu fie nevoie să se apuce de gătit în clipa în care va intra pe ușă.

– Un model de virtute!

– Nu prea! Naomi se ridică pe vârfuri și-l sărută ușor, apoi sări repede în lături. Ne vedem mai târziu.

– Citește-mi ceva din ziar mai întâi, zise el hotărât.

– După aceea. Mai bine ascultă radioul.

– Mai degrabă aș vrea să te ascult pe tine, *cariad*. Zâmbetul lui o făcu să-i tresară inima în piept, dar Naomi era hotărâtă.

– Mai am o oră de lucru și termin! Fă tot ce făceai înainte de venirea mea aici.

Dintr-o dată chipul lui Bran se mohorî.

– Și probabil că o s-o fac din nou, îi spuse ea cu severitate, dar în secret distrusă de acest gând.

O dată așezată la biroul ei, Naomi lucră din greu, luptându-se cu oboseala acumulată după noaptea de neuitat petrecută împreună cu Bran. Perioada de după aceea o lăsase tristă deoarece era conștientă că în noaptea următoare și în celelalte nopți va dormi singură.

Ca să-și țină mintea ocupată Noami lucră intens până la ultima casetă pe care o transcrise pe dischetă, și o scoase la imprimantă exact când sosiră Megan și Tal. Când auzi mașina, aranjă manuscrisul și fugi prin bucătărie la intrarea din spate ca să le ureze bun-venit.

Într-un șuvoi de mulțumiri, Megan îi povesti despre progresul pe care-l făcuse Haydn, în timp ce Tal se duse să-l găsească pe Bran.

În timp ce-și punea valiza jos și-și scotea haina, Megan puse o mulțime de întrebări. Cu o mișcare rapidă luă șorțul din spatele ușii și-l puse, pe când Naomi o asigura că Bran fusese bine îngrijit în timpul absenței ei.

– Știu asta, scumpo, îi zise Megan privind-o pe Naomi în ochi. Altfel n-aș fi stat la Newport atât de mult.

Naomi roși puțin în timp ce arăta spre frigider.

– Mai devreme am făcut niște sandvișuri, am scos supa din congelator și am pus-o în oală. Și a mai rămas niște plăcintă de aseară. Cel puțin m-am gândit că n-o să gătești pentru prânz. Probabil că ești foarte obosită.

– Drăguț din partea ta, Naomi... dar m-am odihnit bine la Gwyneth acasă, azi-noapte.

– Bine. Mă bucur că domnul Griffiths este pe cale să se facă bine.

– Nu-i așa? îi răspunse Megan răsuflând ușurată. Cum merge cartea?

Naomi i-a spus că tocmai terminase.

– Mai trebuie să-i citesc lui Bran ce am transcris, și cu asta am terminat.

– Nu-i va fi ușor să trăiască așa, după ce vei pleca, îi spuse Megan necăjită. Presupun că încă n-a apărut nici un semn de îmbunătățire a vederii?

Naomi clătină din cap.

– Dar se va întâmpla, Megan, sunt sigură de asta.

– *Duw*, sper! Megan își goni supărarea. Perfect, mă duc să-l văd pe Bran înainte de a pregăti ceva pentru voi doi. O privi pe Naomi cu atenție. Dacă mă uit mai bine, și tu arăți obosită. Nu ai dormit bine?

– Nu prea, îi răspunse Naomi cu sinceritate și, roșie în obraji, fugi să-l întâlnească pe Bran.

Îl găsi stând țeapăn în colțul canapelei, rigiditatea lui și aerul de așteptare trezindu-i suspiciunile.

– Naomi, constată el.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți. Se așeză lângă el, pregătită să-i servească masa. A constatat Megan că ai supraviețuit, în lipsa ei?

– Cred că da! Mi-a spus că ai terminat treaba.

– Da. După-masă o să-ți citesc ultima parte, o să fac toate corecturile pe care le dorești, și asta-i tot. Slujba mea a luat sfârșit. Sandvișuri?

– Nu mi-e foame. Doar cafea, te rog.

Naomi îl privi neliniștită în timp ce-i întindea cafeaua.

– Vrei să-ți citesc acum ultimele pagini?

– Nu vrei să mănânci mai întâi? o întrebă el scurt.

– Nici mie nu mi-e foame.

– În acest caz, să începem. După aceea poate o să mai ai timp să-mi citești câteva articole din ziar.

– Da, sigur. Naomi îl privi ezitând în timp ce se întindea după manuscris. Ceva îngrozitor se întâmplase. Pasionatul din noaptea trecută dispăruse, fiind înlocuit de posomorâtul Bran Llewellyn pe care-l cunoscuse în primele zile petrecute la Gwal-y-Draig.

Cititul dură foarte puțin. La sfârșit Bran aprobă fără entuziasm, refuzând oferta de a face vreo modificare.

– Vor fi făcute. Vreun editor de la *Diadem* va diseca lucrarea oricum. Trimite-l după-amiază.

– Foarte bine. Vrei să menționez ceva special în scrisoarea către editură?

– Nu. Bran întinse mâna și luă un ziar de lângă el și i-l întinse. Acum citește-mi asta. Tal mi-a spus că este un articol interesant pe pagina a cincea.

Naomi luă ziarul și aproape că-i scăpă din mână. În locul obișnuitului *Times*, Bran îi dăduse un exemplar din *Chronicle*.

Își drese vocea.

– Ăsta nu este ziarul tău obișnuit.

– Nu. Dar Tal îl cumpără din când în când. L-a luat azi-dimineață de la Newport.

Inima lui Naomi bătea nebunește. Niciodată nu se gândise să

întrebe ce ziare citea Tal. Se uită neajutorată la ziarul din mâna ei. Diana îi jurase că articolul nu va fi publicat până săptămâna viitoare, dar era clar din comportamentul lui Bran că soarta îi jucase un renghi. Nici nu i-a fost greu să găsească articolul. Titlul ales de Diana îi sări în ochi. „Bârlogul Dragonului" se lăfăia deasupra unei fotografii a casei luate de la distanță cu un obiectiv puternic.

– Ai găsit articolul? o întrebă Bran.

– Da, șopti Naomi.

– Atunci, citește-l.

– Bran Llewellyn, începu Naomi, apoi se opri luptându-se să-și regăsească vocea și s-o ia de la capăt. Bran Llewellyn, unul din cei mai buni pictori din Țara Galilor, de la Augustus John, și-a găsit refugiul de câțiva ani în mlaștinile celte. Putem spune că de la căsuța modestă din orășelul minier Rhoda, unde s-a născut, la actuala reședință pitorească de la țară, este o cale destul de lungă.

– Puțin înflorit, dar destul de corect, comentă Bran. Citește mai departe.

Restul articolului descria exteriorul casei, scara în spirală și fereastra mare de la studio, care dădea spre nord, unde pe perete erau expuse câteva dintre lucrările artistului, inclusiv un autoportret, niciodată expus marelui public. Diana continuase cu farmecul sălbatic al grădinii cu terase largi, menționase loialitatea cuplului celt care avea grijă de Bran, și deplângea accidentul pe care acesta îl suferise pe când escalada muntele. Viața lui socială fusese direct ignorată și articolul se încheia cu o scurtă cronologie a diferitelor expoziții ale artistului și cu a unora dintre cele mai cunoscute portrete pictate de el ca apoi să pună capac menționând „Zborul corbului" ca fiind viitoarea autobiografie a artistului.

Pe urmă în cameră se lăsă o tăcere atât de grea încât Naomi, rămasă fără grai, începu să tremure. În articol nu era nimic neadevărat sau defăimător, dar o singură privire aruncată spre chipul lui Bran a fost de ajuns ca să dezvăluie furia care-l cuprinsese.

– Așadar Șeherezada, simt sentimentul vinovăției cum vibrează în aer, îi zise el în sfârșit cu o voce de gheață.

– Ăă... nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ah, hai, drăguțo, îi spuse el batjocoritor. Hai să nu ne mai jucăm. Când Tal mi-a citit articolul, nu mi-a trebuit prea mult ca să identific sursa de informații a reporterului. Dacă ai fi rămas la descrierea exteriorului și a grădinii, totul ar fi fost perfect. Dar nimeni n-a fost în studioul meu de când a fost terminat... în afară de Megan și Tal, desigur. Nimeni altcineva n-a văzut autoportretul, Naomi. Și nici chiar editorul de la *Diadem* nu știe titlul pe care l-am ales pentru carte. Singurul lucru care lipsește, și cel mai spectaculos dintre toate... orbirea mea! De ce ai renunțat la ea, mă întreb? Strânse pumnii, chipul devenind o mască de furie. Spune-mi, tu ai făcut fotografia?

– Nu.

– Așadar cineva mi-a încălcat proprietatea. Dar tu ai fost cea care ai dat restul informațiilor.

– Da.

– Sper că te-au plătit bine pentru ele.

Lui Naomi i se tăie respirația.

– N-am făcut-o pentru bani!

– Atunci, de ce?

– Nu pot să-ți spun.

– Nici nu e nevoie. Bran zâmbi, iar zâmbetul lui semăna cu cel al tigrului. L-am pus pe Tal să sune la *Chronicle* și să întrebe cine a scris articolul.

Naomi se prăbuși.

– Înțeleg.

– Sunt sigur. Chiar și un orb ca mine poate vedea... acum. Domnișoara Diana Barry este norocoasă să aibă o soră doritoare să-i facă cercetările din interior.

Naomi stătea cu capul plecat, incapabilă să scoată vreun cuvânt.

– De ce dracu ai făcut-o? o întrebă el.

– Pentru că Diana avea nevoie de informații, îi răspunse ea scurt.

– Nu articolul în sine mi-a rămas în gât. Chipul lui era amenințător. Ci faptul că ai mințit ca să ajungi aici și să strângi informații. Tu, Naomi... singura persoană pentru care aș fi băgat mâna în foc că e cinstită.

– În mod normal sunt, chiar dacă tu nu mă crezi acum, îi spuse ea cu o voce tremurătoare. Dar dacă tot sunt în boxa acuzaților, trebuie să-ți spun tot adevărul. Un prieten al Dianei i-a aranjat ei să lucreze pentru tine, dar n-a putut să-și ia concediu de la *Chronicle*, așa că m-a implorat să-i iau eu locul.

Nervos, Bran își trecu mâna prin păr.

– Și tu ai fost de acord?

– Da.

– De bună voie?

– Sigur că n-a fost de bunăvoie!

– Atunci, de ce?

– Diana crede că articolul o va ajuta să fie promovată, îi spuse Naomi distrusă. Ea... ea m-a ajutat foarte mult când am avut nevoie, așa că n-am putut s-o refuz când m-a solicitat pentru același lucru. Aveam trei săptămâni de vacanță și până la urmă am cedat și am venit aici să lucrez pentru tine și în același timp să-i procur informațiile de care avea nevoie pentru articolul pe care-l considera o problemă de viață și de moarte.

– Deci acum știu cum ai ajuns aici, vorbi Bran după o tăcere îndelungată. Chipul îi era ca o mască, ochii închiși. Și după ce te-ai explicat, presupun că este posibil să-ți înțeleg motivele. Cel puțin n-ai vândut nenorocitele alea de informații pentru bani. Deschise brusc ochii. Dar ce nu pot să înțeleg este de ce naiba m-ai lăsat să fac dragoste cu tine, spuse cu un ton sălbatic.

Deoarece sunt îndrăgostită nebunește de tine și știu că aș regreta amarnic dacă n-aș fi făcut-o, își zise cu disperare în gând Naomi. Dacă aș fi avut puțină minte noaptea trecută, ar fi trebuit să-ți închid ușa în nas, orb sau nu. În felul ăsta lucrurile ar fi fost mult mai simple.

– N-a fost destul de clar? îi răspunse ea cu voce întretăiată.

– La un moment dat am fost destul de prost să o cred. Dar acum nu. A fost ideea ta de a îndulci lovitura atunci când aș fi aflat? Sau a fost un fel mai exotic de a plăti pentru informațiile pe care le-ai trimis surorii tale?

– Nici una nici alta, îi răspunse ea mai mult în șoaptă. Știu că scuzele sunt nefolositoare, dar îmi pare rău, Bran. Îngrozitor de rău.

– Și mie, spuse el cu amărăciune. Și nu din cauza publicității... Sunt obișnuit ce asta! Nu este nimic neadevărat în articol. În comparație cu gunoaiele scrise despre mine în trecut, este chiar al naibii de măgulitor. Strânse pumnii atât de tare încât încheieturile i se albiră. Ceea ce mă deranjează cel mai tare este faptul că tu ai fost sursa. Te-ai folosit de mine, Naomi. Ai pătruns în casa mea, în patul meu, am avut încredere în tine... și totul a fost pentru a obține o povestire pentru sora ta!

– Nu... te rog, nu este așa, Bran! Ce pot să fac pentru a te convinge?

– Să faci? Îți spun eu exact ce poți să faci, domnișoară Iuda. Bran sări în picioare și întinse mâna ca să-și mențină echilibrul. Dispari din fața mea...

Râse amar și Naomi tresări ca și cum ar fi lovit-o, apoi se dădu înapoi înainte ca el să-și dea seama că plângea. Cu lacrimile curgând pe obraz, smulse manuscrisul terminat și fugi din studio, refugiindu-se în birou, unde se sprijini de ușa închisă și își înăbuși hohotele de plâns cu pumnul. Trecu mult timp până reuși să se calmeze destul ca să se așeze la computer și să scrie o scurtă scrisoare către *Diadem*. După ce-și scrise propriile inițiale deasupra numelui lui Bran, puse manuscrisul împreună cu scrisoarea într-un plic, îl lipi, apoi făcu ordine pe birou.

O jumătate de oră mai târziu era gata de plecare. Își lăsă valiza în hol și se îndreptă spre bucătărie ca s-o caute pe Megan, care era în toiul pregătirilor pentru cină.

– Ai ceai în ceainic, scumpo, îi zise Megan cu ochii la

sosul pe care-l prepara. Bran a ieșit să facă o plimbare cu Tal.

Naomi își drese glasul.

– Plec acum, Megan.

– Pleci? Femeia se întoarse brusc, făcând ochii mari. Naomi! Arăți groaznic. Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

– Articolul din ziar, îi zise Naomi cu voce tremurată. Este vina mea. Sora mea l-a scris, dar... dar eu i-am dat informațiile.

Megan clătină din cap nerăbdătoare.

– Știu asta. Bran i-a spus lui Tal. Dar nu s-a făcut nici un rău. Nu este nimic îngrozitor în articol, pentru numele lui Dumnezeu! Sigur, lui Bran îi place să-și apere intimitatea, dar oricine l-ar fi putut găsi aici, dacă dorea.

– Dar eu nu eram oricine. Naomi își înăbuși un suspin. Este vorba despre mine... și Bran mi-a spus să dispar din fața lui.

– Era doar nervos! Megan o sili să se așeze pe un scaun la masă. Acum stai aici și bea puțin ceai proaspăt.

Naomi trase aer în piept cu putere.

– Megan, vreau să știi că n-am câștigat nimic. Vreau să zic, bani. Închise ochii. Pur și simplu am făcut-o din dragoste.

Megan dădu din cap.

– Pentru sora ta. Îi întinse o ceașcă lui Naomi. Acum bea asta și fii fată cuminte.

Naomi înghiți ceaiul fără să țină seama de fierbințeală, apoi se ridică în picioare.

– Mulțumesc. Mai bine plec.

Megan făcu tot ce-i era în putință să-i schimbe hotărârea, dar Naomi era hotărâtă, disperată să fie cât mai departe posibil înainte de întoarcerea lui Bran. O sărută repede pe Megan, o imploră să n-o conducă, apoi își luă valiza și se îndreptă spre mașina ei. Aruncă o ultimă privire tristă spre Gwal-y-Draig, apoi se urcă la volan și conduse cât de repede îndrăzni pe drumul sinuos, simțind că a lăsat în urmă ceva din ființa ei.

*
* *

După câteva zile liniștite petrecute cu părinții ei în Cheltenham, când s-a întors la Londra Naomi a aflat că Dianei într-adevăr i se oferise slujba pe care și-o dorise atât, dar culmea ironiei, nu din cauza articolului, ci pentru că editorul de la *Chronicle* intenționase să-i ofere slujba încă de la început.

Vestea asta fusese picătura care umpluse paharul. Naomi a petrecut toată ziua de luni încercând să facă ordine în haosul din registrele contabile, pe care Rupert îl reușea în lipsa ei. Când s-a întâlnit cu Diana, în aceeași seară, era atât de obosită, deprimată și iritată încât nu avea nici un chef să se certe cu sora ei, atunci când aceasta i-a spus despre postul obținut.

Naomi îi aruncă o privire mânioasă surorii sale.

– Vrei să spui că deplasarea mea în Țara Galilor nici nu era necesară?

Rușinată, Diana aprobă din cap.

– Nu că articolul nu mi-a făcut foarte mult bine... Craig a fost încântat de el. Și înainte au fost scrise multe articole, dar nici unul despre bârlogul lui din Munții Negri. Casa mi-a dat un subiect formidabil.

– Dar pentru numele lui Dumnezeu, de ce l-ai publicat cu o săptămână mai devreme decât ai spus? Și nici nu mi-ai zis că o să trimiți un fotograf! se răsti furioasă Naomi.

Diana o privi rugătoare.

– Îmi pare rău. Am știut că nu o să-ți placă, dar Phil n-a pătruns pe proprietate ca să facă fotografia, pot să te asigur de asta, și când i-am arătat articolul lui Craig, nici n-a vrut să audă de o amânare. Și apoi ai spus că Bran Llewellyn nu citește *Chronicle*... Am considerat că n-o să vadă articolul. Făcu o pauză și privi cu atenție chipul tras al lui Naomi. Dumnezeule, Naomi, arăți groaznic. Bran Llewellyn s-a purtat ca un măgar cu tine? Ți-am zis să vii înapoi, îți amintești?

– Dar în acest caz n-ai mai fi putut să-ți scrii prețiosul articol, o repezi Naomi cu brutalitate. Și ca să știi, a meritat să lucrez pentru Bran Llewellyn. Totul a fost minunat până când a văzut articolul. A sunat la *Chronicle*, a aflat cine a scris nenorocitul ăla de articol, a măturat podeaua cu mine și m-a dat afară din casa lui.

Diana o privi îngrozită.

– Doamne, Naomi... ce îngrozitor pentru tine! Cinstit, scumpo, am încercat tot ce mi-a stat în putință să nu public articolul până când tu ai fi plecat de acolo.

Naomi făcu un gest scurt cu mâna.

– Ei bine, răul a fost făcut. Nu vreau să mai vorbim despre asta. Niciodată. Data viitoare, când mai ai vreo treabă murdară de făcut, Domnișoară Mare Ziaristă, fă-o singură!

– Niciodată n-o să-ți mai cer așa ceva, crede-mă! Diana îmbrățișă silueta mică și agitată, apoi făcu un pas înapoi și o privi în față pe Naomi. Dacă te-ai simțit atât de rău pentru că mi-ai transmis informațiile, de ce n-ai plecat imediat? Ai fi putut găsi o scuză.

Naomi roși până la rădăcina părului și se trase îndărăt.

– Atunci, deja începusem să transcriu manuscrisul lui Bran, îi răspunse înăbușit.

– Bran, repetă gânditoare Diana. Ești sigură că nu te-ai îndrăgostit până peste cap de el?

– Sigur că nu! se răsti Naomi.

Evident neconvinsă, Diana avu inspirația să nu mai discute acest subiect.

– Am aflat ce m-ai rugat despre Greg.

– Greg? Naomi o privi năucă pentru un moment. Ah... da. Nu trebuia să te deranjezi. Nici nu știu de ce te-am mai rugat.

Diana o privi de-a dreptul ușurată.

– Trebuie să-ți spun că m-a îngrijorat un pic. De ce ai vrut să știi?

– Pur și simplu din curiozitate.

– Bine. Mi-a fost groază că încă suferi după el. Se pare că Greg a părăsit-o pe Susie cea sexi ca un porc după vreo două luni,

pentru o colegă de-a ei și după ce s-a purtat ca un porc vorbindu-i de căsătorie, a părăsit-o și pe asta în favoarea unei brunete, mai tânără decât fosta prietenă Susie.

– Destul de ocupat bietul Greg, comentă Naomi, căscând.

Diana o privi uluită.

– Chiar nu-ți mai pasă, nu-i așa?

– Absolut deloc. Deși presupun că într-un fel mă satisface faptul că nu s-a purtat așa doar cu mine. Naomi căscă din nou. Perfect. Șterge-o! Și felicitări pentru post. Pur și simplu mi-aș fi dorit să-l fi obținut mai devreme. Cam cu trei săptămâni mai devreme.

– Și eu, îi spuse Diana cu regret.

– Apropo, cum merge cu Craig? Vreun progres în direcția asta?

Spre surprinderea lui Naomi, Diana roși puternic.

– De fapt, da. Aseară am cinat împreună în oraș. De asta n-am fost aici ca să te întâmpin.

Naomi zâmbi cu amărăciune.

– Îmi pare bine că sacrificiul meu n-a fost în zadar.

– Până la urmă a fost un sacrificiu? o întrebă moale Diana.

– Dacă te referi la faptul că m-am simțit mizerabil atunci când am plecat, da. Acum lasă-mă să mă duc la culcare înainte de venirea Clarei, altfel mă ține de vorbă până în zori, îi zise Naomi împingând-o spre ușă.

Diana se opri în prag.

– Apropo, ți-a plătit Bran Llewellyn pentru treaba făcută?

– Până la ultima centimă. Am primit cecul azi-dimineață prin intermediul editurii *Diadem*.

Cecul, cu suma dublă față de cea menționată în contract, fusese trimis împreună cu o carte de vizită cu numele lui Bran Llewellyn. Pe spatele cărții de vizită era scris „Primește cei treizeci de arginți". Naomi bănui că era scrisul lui Tal.

Capitolul 10

În acel an vara a venit mai repede. La sfârșitul lui mai Londra fu cuprinsă de un val de căldură, castanii și-au deschis candelabrele, iar parfumul greu de liliac a învăluit strada liniștită străjuită de copaci umbroși unde locuiau Naomi și Clare. Când soarele strălucea Naomi obișnuia să evite Hyde Park, unde de obicei își mânca sandvișul de la prânz, deoarece nu mai suporta să vadă perechile de îndrăgostiți mergând mână în mână sau întinși îmbrățișați pe iarbă. Își mânca sandvișul în biroul mic situat la subsolul clădirii și se tot asigura că într-o zi îl va uita pe Bran Llewellyn așa cum făcuse cu Greg. Teoretic, de data asta trebuia să fie mai ușor. Alături de Greg petrecuse un an întreg, în schimb alături de Bran fusese doar timp de optsprezece zile de neuitat în Țara Galilor.

– Naomi, departe de mine gândul să mă amestec în viața ta personală, dar eu și Laura credem că ceva nu merge. Cu fiecare zi ce trece fețișoara ta devine din ce în ce mai subțire. Ești toată numai ochi. Putem să te ajutăm? îi spuse într-o zi Rupert.

– Mi-e teamă că nu. Naomi îi zâmbi recunoscătoare. Dar este

foarte drăguț din partea ta, Rupert. Îmi pare rău că în ultimul timp am fost o pacoste.

– Necazuri cu un bărbat?

– Poți să spui și așa.

– Găsește-ți un alt tip, Naomi. Ochii lui Rupert sclipiră. Laura spune că toți suntem la fel, așa că o înlocuire trebuie să fie destul de ușoară.

Naomi zâmbi strâmb.

– Nu-ți fie teamă, o să trec peste asta. Într-un fel.

– Sigur că vei trece. Și ca parte a programului de recuperare, îți sugerez să nu te mai încarcerezi în fiecare zi aici și să te duci la niște licitații.

– Cum zici tu...

Rupert o bătu pe mână.

– Bună fată. În această săptămână la Sotheby's și ultima săptămâna cealaltă, joia viitoare, la Cardiff.

Naomi se strâmbă.

– La Sotheby's este perfect, dar nu la Cradiff, te rog, Rupert.

Rupert ridică din sprâncene.

– Ah! Bine. O să mă duc eu acolo și tu la Lewes.

Naomi îl aprobă din cap, recunoscătoare.

– Oriunde vrei.

– În afară de Cardiff! Rupert ridică mâna. Și nu-ți fie teamă. Cum sunt un tip discret și plin de tact, n-o să te întreb de ce.

– Mulțumesc, Rupert. Ce preț vrei să pun pe vasele astea de Bristol?

*
* *

Într-o seară, la trei săptămâni interminabile de la întoarcerea ei din Țara Galilor, Naomi cedă rugăminților Dianei și se întâlni cu ea după serviciu, la un restaurant italian situat lângă Sinclair Antiques.

– Arăți groaznic, îi spuse Diana.

– Din cauza căldurii, îi răspunse Naomi scurt și schimbă subiectul. Cum merg treburile între tine și Craig?

– Perfect. Urmă o pauză în timp ce Diana cedă în fața unei farfurii artistic aranjate cu salată de fructe de mare. De fapt mi-a cerut să ieșim împreună în weekendul ăsta, continuă ea.

– Mamă, mamă, merge treaba!

Diana oftă.

– Aveam totul aranjat pentru ca weekendul viitor să mergem la un festival literar, dar acum Craig nu este sigur că va putea merge.

– Păcat... Nu puteți merge altă dată?

– Păi, sigur. Dar zău că doream să merg la acest festival. Craig a făcut rezervările pentru vreo două prezentări. Diana zâmbi insinuant. Știi ceva, de ce nu vii tu cu mine?

Naomi clătină din cap cu regret.

– Nu-mi pot permite.

– Sigur că poți. Craig a plătit biletele și eu îți fac cinste cu o cameră... hai, vino. O ieșire îți va face bine.

Naomi se gândi puțin. Ca alternativă la un weekend petrecut în singurătate, în căldura din Londra, ceea ce-i propunea Diana era mult mai tentant.

– Cine susține prelegerea?

– Un tip pe nume Benedict Carver ține una dintre ele, îi spuse Diana plină de importanță. Ce zici de o prelegere despre ceramica din secolul al optsprezecelea?

Ochii lui Naomi străluciră.

– De ce n-ai spus așa de la început? În acest caz voi veni. Unde se ține festivalul?

– Undeva pe lângă Hereford, îi răspunse vag Diana. Vrei puțină budincă?

Sâmbăta următoare, când Diana a luat-o de la magazin, Naomi se simțea foarte bine. În dimineața însorită noul Cabriolet al Dianei înghițea foarte ușor milele, una după alta, și în timp ce străbăteau autostrada M4 îndreptându-se spre țintă, Naomi se simți bine pentru prima oară în ultimele săptămâni. Diana era un

șofer atent și după un timp pleoapele lui Naomi se îngreunară și ațipi în scaun, după multe nopți albe petrecute în singurătate.

Când se trezi, ochii lui Naomi căzură pe estuarul familiar, atunci când mașina traversă Severn Bridge.

– Stai... ce naiba căutăm aici, Diana? întrebă ea, trează de-a binelea.

– Craig mi-a spus traseul, îi răspunse sora ei când părăsi podul și coti spre Chepstow. A zis că ăsta este cel mai frumos drum.

– Și cel mai lung, ripostă Naomi, cu stomacul strâns descoperind că este din nou în Țara Galilor respirând același aer ca Bran Llewellyn. Sigur ăsta este cel mai ușor drum spre Hereford?

– Habar n-am, îi răspunse Diana liniștită. Oricum, localitatea spre care ne îndreptăm este situată la câteva mile de Hereford.

– Diana, îi zise Naomi. *Unde*, exact, ne ducem?

– Hay-om-Wye, scumpo. Unde sunt toate anticariatele. O să-ți placă acolo.

Naomi se uită îngrozită la sora ei.

– Dar, Di, ăsta este în Țara Galilor. Hay nu este departe de Llanthony! N-aș fi plecat din Londra, dacă aș fi știut.

– De asta nici nu ți-am spus, îi zise Diana neînduplecată. Acum taci din gură în timp ce eu mă ghidez după semne. Se pare că nu mergem direct la Chepstown. Se face o intersecție și Craig mi-a spus să o iau la stânga spre Itton și Devonden, apoi s-o țin drept până văd o placă spre Llansoy și Raglan. Acum că te-ai trezit, ia fă pe navigatorul.

Pufnind Naomi se lăsă în scaun, dar după un timp bunul-simț câștigă. Bay era destul de departe de Llanthony și o întâlnire accidentală cu Bran avea o șansă la un milion. Și cu infirmitatea lui, un oraș aglomerat cu turiști era ultimul loc pe care ar fi dorit să-l viziteze, chiar însoțit de credinciosul Tal. Refuză să se mai gândească la Bran și începu să privească atentă peisajul pe lângă care treceau, un drum liniștit, cu ziduri din loc în loc, dar mai ales străjuit cu garduri vii, iar dincolo de ele se întindeau câmpuri

verzi, ușor în pantă. În sfârșit văzu indicatorul pe care-l căutau și-i spuse Dianei s-o ia la stânga spre Llansoy și ambele fete scoaseră o exclamație de uimire datorată frumuseții Văii Usk, care se întindea în fața lor în timp ce drumul îngust cobora într-o pantă abruptă spre Raglan și trecătoarea Abergavenny. Pe când străbăteau drumul familiar, Naomi fu cuprinsă de durere, dar ignora hotărâtă sentimentul și o îndrumă pe Diana spre Sugar Loaf, fără să-i spună că locuința lui Bran era dincolo de munții care se apropiau cu fiecare milă străbătută. De îndată ce Abergavenny a rămas în urma lor, s-a simțit mai bine. Nu mai era nici o amintire legată de Bran Llewellyn pe drumul care trecea pe lângă Crick Adwell și mai departe spre Talgarth și Hay. Nu că ar fi avut vreuna, își zise ea în gând necăjită. El era permanent prezent în gândul ei, oriunde mergea.

Ajunseseră la Hay-ao-Wye la timp pentru a bea o cafea înainte de a face un tur prin faimoasele anticariate situate pe strada principală. Descoperiră că Hay nu era numai paradisul bibliofililor, dar și un loc încântător cu case înguste din piatră, construite de-a lungul străzilor strâmte în pantă, cu o piață acoperită și o sală de cinema plină la refuz cu cărți, în loc să prezinte filme.

– La ce oră este prima prelegere? întrebă Naomi.

– Nu înainte de ora trei. Avem o grămadă de timp să găsim capela unde va vorbi specialistul în ceramică, așa că putem lua prânzul, îi zise Diana.

– Perfect. Între timp hai să intrăm în magazinul de acolo. Aș vrea să cumpărăm, juma-juma, o hartă veche pentru tata, de ziua lui.

După un prânz luat în grădina unui restaurant mic, Naomi și Diana s-au scufundat în cercetarea unui ghid, care le informă că Hay fusese pentru normanzi o poartă spre centrul ținutului Wales.

– Tot acest trecut sângeros și plin de lupte este greu de conceput acum, îi zise Naomi clătinând din cap. Aici se spune că în ziua de azi principala distracție este vânzarea de oi și festivalul literar.

– Mănâncă puțină salată, îi porunci Diana.

– Nu mi-e foame. Naomi privi farfuria surorii sale. Nici tu

nu ai mâncat prea mult... de fapt azi ești foarte încordată.

– Cred că agitația din Hay este de vină, îi zise Diana, roșie la față. Sau poate din cauza câmpurilor verzi de pe aici. Hai, vino să facem mișcare. Dacă este capela mică, mai bine grăbește-te să-ți găsești un loc în față.

– Pur și simplu sunt surprinsă că Craig este interesat de prelegeri despre ceramică, îi spuse Naomi în timp ce se deplasau prin orașul aglomerat. Oricum nu este genul lui, asta-i sigur.

Diana o privi sfioasă.

– De fapt a făcut rezervările imediat ce a aflat că mergi și tu. Interesul lui este îndreptat spre prelegerea ținută de un reporter străin de la BBC, care va avea loc în aulă, în seara asta.

Naomi zâmbi.

– Și fără îndoială și al tău! Asta înseamnă că mai degrabă te-ai întoarce la anticariat decât să-l asculți pe Benedict Carver?

– Te-ar deranja foarte mult? o întrebă zâmbind vinovat Diana. Știu că tu ești cucerită de porțelanurile antice, dar sincer, pe mine mă lasă rece.

Naomi râse, asigurând-o pe sora ei că va gusta mai mult prelegerea de una singură decât alături de o persoană plictisită de moarte de astfel de lucruri.

– O să te însoțesc până la capelă, îi zise Diana în timp ce se îndreptau spre capelă. Uite, ai aici biletul. Ne întâlnim la cafenea la patru și jumătate. O îmbrățișă pe Naomi. Ai grijă de tine.

Asigurând-o pe Diana că nu putea să i se întâmple nimic rău la o prelegere despre ceramică ținută într-o respectabilă capelă celtă, Naomi intră și se așeză pe un scaun la capătul primului rând. Capela s-a umplut repede și era așa de cald încât fu mulțumită că cedase insistențelor Dianei în privința îmbrăcămintii. În locul inevitabililor blugi și a jerseului, purta un tricou galben, larg și o fustă verde de bumbac având un imprimeu cu lămâi. Chiar și așa, de îndată ce capela s-a umplut, era așa de cald încât era greu de respirat și s-a simțit ușurată când Benedict Carver a sosit la ora fixată și și-a început prelegerea.

De îndată ce expertul începu să vorbească, Naomi luă notițe știind că Rupert aștepta un raport complet la întoarcerea ei. Curând uită de căldură, pe măsură ce prelegerea avansa. Benedict Carver, găsi ea, nu era numai expert în domeniul lui, dar și un orator desăvârșit, și-i păru rău când prelegerea se termină și veni timpul s-o caute pe Diana.

În timp ce se îndrepta spre ușă în urma tuturor, Naomi se opri să-și ridice carnetul cu însemnări, care-i căzuse din mână, și aproape că-și pierdu echilibrul când se ciocni cu cineva. O mână o prinse de cot și o trase în sus, iar ea își ridică privirea zâmbind, ca să-i mulțumească, dar zâmbetul îi pieri când uluită, văzu în fața ei chipul încordat al lui Bran Llewellyn. Întâi roși, apoi se albi la față și simți cum o cuprinde amețeala. Pe frunte îi apăru o transpirație rece, pereții capelei să clătinară și se prăbuși în brațele puternice întinse ca s-o cuprindă. Când își reveni, era așezată pe un scaun din rândul întâi, sprijinită de un umăr mult prea familiar, în timp ce o femeie mai în vârstă îi întindea un pahar cu apă.

– Te simți mai bine, scumpo? o întrebă femeia cu simpatie. Astăzi, aici, a fost foarte cald. Vei fi bine acum? În curând intru de serviciu la aulă.

Năucită Naomi aprobă din cap, aproape sigură că avea vedenii pe când asculta asigurarea lui Bran că va avea el grijă de bolnavă. Când au rămas singuri în capelă, și-a strecurat un deget sub bărbia lui Naomi și o forță să-și ridice privirea spre chipul frumos care-i bântuia visele.

– Așa, spuse Bran moale, cu ochii strălucitori de recunoștință și încă ceva ce ea nu putea defini. Ne-am întâlnit din nou. Ce cadre culturale am ales pentru a ne întâlni, accidental, ca să fiu mai clar. Întâi la operă, acum la o prelegere despre ceramica secolului al optsprezecelea. Dar de data asta, jur că nu sunt eu acela care a intrat în tine.

Naomi îl pironi cu o privire disperată, realizând că în timp ce miracolul se produsese și Bran putea să vadă din nou, el habar nu

avea cine era ea în realitate și că de fapt o credea fata de care se ciocnise la barul din New Theatre din Cardiff.

Cu stângăcie încercă să se elibereze, dar Bran o ținu cu hotărâre de mijloc.

– În locul tău, n-aș încerca încă să mă ridic. Sprijină-te de mine. Pari total ametită.

Ametită! își zise cu ironie în gând Naomi. Pur și simplu era mai mult de atât. Era o situație fără ieșire. Dacă deschidea gura să-i vorbească lui Bran, și-ar fi dat seama cine era, dar dacă rămânea tăcută, va crede că era o idioată. Ceea ce într-un anumit fel nu era departe de adevăr.

– Nu mi-am putut crede ochilor când am dat din nou peste tine, îi spuse Bran uimind-o. Din clipa în care te-am văzut, în seara aceea, la operă, mi-am dorit să-ți fac portretul. Chipul tău mi-a redeschis pofta pentru penel.

Zâmbi, iar ochii strălucitori o făcu pe Naomi să amețească din nou.

Îl privea năucită, zâmbind tăcută și în același timp luptându-se să se ridice în picioare, disperată să scape, dar un braț lung și puternic îi bară drumul.

– Ah, nu, nu vei fugi, Cenușăreaso, îi zise el repede. Nu vei fugi de mine a doua oară... Își ridică privirea și cu un zâmbet strâmb și indiferent o privi pe Diana care intră grăbită în capela goală. Aha! Sosește cavaleria.

– Bună, zise Diana zâmbind vinovată.

– Colega mea de conspirație, presupun, îi zise Bran întinzându-i mâna. Îmi pare bine că te-am întâlnit, Diana.

Naomi se uită uluită de la unul la altul, încercând să înțeleagă. Oftă din greu, eliberând aerul din plămâni.

– Deci așa. Bran Llewellyn, ai știut de la început cine sunt. Pur și simplu te-ai jucat cu mine, îi zise cu amărăciune.

Diana o privi disperată.

– I-am trimis poza pe care ne-a făcut-o tata, anul trecut pe pajiște.

– Tu i-ai trimis lui Bran o fotografie? Cum... de ce...?

Ochii lui Naomi se umplură de lacrimi și își mușcă buza inferioară.

Bran se apropie, privind-o pe Naomi cu ochii lui verzi și de nepătruns, asemănători cu vitraliile de la geamurile capelei.

– Am luat legătura cu Diana ca să-i cer o poză de-a ta.

Naomi își privi sora cu o expresie de un reproș amar în ochi.

– De ce nu mi-ai spus?

– Nici nu știi ce eforturi am făcut ca să țin acest secret! Diana îi luă mâna, strângând-o plină de remușcări. Dar Bran m-a făcut să jur că voi păstra secretul. Voia să-ți vorbească el primul. Nu fi supărată, scumpo. Cel puțin mi-a dat șansa să-i spun că eu sunt de vină pentru tot ce s-a întâmplat.

Naomi clătină din cap.

– Nu pe de-a-ntregul. Tu ai fost aceea care mi-ai cerut să părăsesc Gwal-y-Draig în momentul în care am ajuns acolo, ții minte?

– Este adevărat? o întrebă Bran cu ochii luminoși.

– Da.

– Și de ce n-ai plecat?

– Eu... ăă... eram deja angajată în transcriere atunci. O dată ce am aflat... vreau să zic, odată...

Tresări când văzu expresia din ochii lui.

– Ai descoperit că eram orb, termină el în locul ei, apoi zâmbi la privirea ei consternată. Nu-i nimic... Diana știe.

Diana lăsă mâna lui Naomi și se încruntă.

– Nu mă privi așa... n-o să alerg la *Chronicle* cu această știre! Bran mi-a spus asta cu titlu confidențial.

Naomi își reveni și se întoarse spre Bran.

– De când vezi?

– Începusem să disting formele înainte ca tu să fugi...

– Tu m-ai expediat!

– Mă învinuiești? o întrebă el.

Necăjită, ea neagă din cap.

– Nu.

Se priviră intens în tăcere, uitând de Diana care s-a văzut obligată să tușească tare, ca să le reamintească de faptul că încă era acolo.

– Uite, îmi imaginez că voi doi aveți o mulțime de discutat, le

spuse cu stângăcie. În orice caz, mă întâlnesc în curând cu Craig, la un hotel numit Swan, așa că mă întorc acolo să-l aștept.

Naomi clipi uimită.

– Craig? Dar am crezut...

– Bran îți va explica, îi spuse Diana în grabă și-și îmbrățișă sora. Doamne, arăți groaznic. Te simți bine?

– O să fie bine, îi zise Bran hotărât. O să am grijă de ea.

Diana îl privi lung.

– Ai grijă. Atunci ne vedem mai târziu.

Între timp Naomi renunță să mai pună întrebări. Toată ziua avusese un aer de irealitate, încât n-ar fi fost surprinsă să se trezească în dormitorul din Londra, și să realizeze că a visat.

– Te simți mai bine? o întrebă Bran.

– Nu știu cum mă simt, îi răspunse privind cum sora ei se îndepărta grăbită. Se întoarse sfioasă spre el. Ar fi trebuit s-o spun de la început... mă bucur foarte mult că poți să vezi din nou, Bran. Vezi la fel de bine ca înainte?

– Acum, da. O luă de mână și o conduse spre un scaun. La început era în puncte și neclară, ca un film vechi alb-negru. Dar încetul cu încetul a devenit mai clară până când negrul a dispărut și am început să văd din nou colorat. Zâmbi zeflemitor. Deși acum știi că pot să văd, sunt surprins că încă nu m-ai întrebat. Nu te miri de ce n-am luat legătura cu tine mai demult?

– Am presupus că n-ai dorit s-o faci, mormăi ea privind în jos la mâinile încleștate în poală.

Bran le despărți și luă o mână mică în mâna lui.

– Hai să lămurim un lucru, Naomi Barry. Când ți-am spus să dispari din fața mea, în ziua aceea, am vrut să spun să dispari pentru un timp, până când îmi trecea furia, nu să dispari din viața mea! Când m-am întors am înnebunit aflând că ai plecat. Am fost atât de furios pe tine încât l-am pus pe Tal să trimită acel cec. Cel pe care de fapt l-ai trimis imediat înapoi. Când Megan a auzit ce s-a întâmplat, m-a făcut albie de porci!

A urmat o tăcere lungă.

– Asta s-a întâmplat cu ceva timp în urmă, remarcă Naomi într-un târziu.

Bran dădu drumul aerului din piept cu putere.

– Știu. Dar a fost necesar să pot vedea bine înainte să pot alerga după tine prin Londra și să te trag înapoi de păr. Apoi mi-am dat seama că habar nu aveam unde locuiești. Am sunat la *Diadem* și le-am cerut adresa ta, dar tot ce au reușit să-mi dea a fost adresa de la Sinclair Antiques, pe care ai folosit-o pe formularul de cerere. Apoi am realizat că nici nu știu cum arăți. Ar fi fost îngrozitor de neplăcut să dau năvală în magazin și să trag după mine o altă fată!

Naomi zâmbi ușor.

– Era rău și pentru Rupert. Văzându-mă trasă de păr printre rafturile cu prețioasele lui porțelanuri, sigur că ar fi făcut atac de cord.

Bran rânji.

– Adevărat. Din fericire pentru el, am abandonat acest scenariu melodramatic și am sunat-o pe Diana la *Chronicle*. M-am prezentat, am pus punctul pe *i* în vreo două probleme și apoi am ascultat cu mare interes când mi-a povestit cât de îngrijorată este din cauza ta.

Naomi se înroși, apoi se albi și involuntar Bran întinse mâinile spre ea.

Ea îi evită mâinile, clătinând din cap.

– Nu voi leșina din nou. Pur și simplu m-am simțit stânjenită având în vedere că viața mea privată a fost făcută publică. De obicei Diana nu este atât de binevoitoare cu străinii.

Sprâncenele negre ale lui Bran se ridicară ironic.

– Cu greu pot fi numit străin, când este vorba de tine, *cariad*. Și nici nu intenționez să fiu. Un lucru în privința căruia a trebuit să fiu foarte clar, înainte ca sora ta să-mi vorbească despre tine. Deși trebuie să recunosc, trista mea istorisire despre orbire a fost cea care a convins-o să te aducă azi aici.

Naomi se încruntă.

– De ce nu m-ai sunat pe mine, pur și simplu?

– Am vrut să te întâlnesc în persoană, nu să vorbesc cu o voce.

Zâmbi strâmb. Dar aveam nevoie de o fotografie ca să te recunosc.

Naomi îl privi țeapănă.

– Și în sfârșit așa mi-ai văzut chipul.

– Din nou, Naomi, nu în sfârșit. Zâmbi triumfător. Am mai văzut chipul tău și înainte, îți amintești? Cu greu am putut crede că am așa noroc când mi-am dat seama că tu erai fata de la operă.

– Noroc?

Cu inima bătându-i nebunește în piept, Naomi se holbă la el plină de neîncredere.

Bran o prinse de umeri privind-o fix în ochi.

– Da. Noroc. Soartă, sau oricum vrei să-i spui. Când am văzut fotografia am înălțat o rugăciune Dumnezeului coincidențelor!

Naomi clătină din cap.

– Nu este nici o coincidență. Din clipa în care i-am vorbit Dianei despre faptul că m-am ciocnit cu tine la operă, nu s-a putut gândi la nimic altceva decât la felul în care să-ți ia un interviu... cel pe care l-ai refuzat fiecărui membru al presei. Mai întâi Dumnezeu m-a ajutat, și la Cardiff nu te-am întâlnit. Trebuia să fac în așa fel încât să intru în vorbă cu tine și să te fac să iei legătura cu ea.

– Numai că eu n-am apărut.

– Spre marea mea ușurare. Naomi se strâmbă. Perioada a fost foarte scurtă. Diana a scos la iveală cea de-a doua schemă de acțiune!

Se priviră stăruitor, în tăcere. Naomi, încă năucită de atâtea emoții, găsi că-i era foarte greu să stea nemișcată sub privirea cercetătoare a ochilor verzi.

– Vreau să pozezi pentru mine, Naomi, îi spuse brusc Bran.

Naomi înghiți în sec, încă fiindu-i greu să creadă că el voia să o picteze.

– Atunci, lucrezi din nou?

El dădu din cap cu indiferență.

– De îndată ce medicul mi-a dat liber, am hotărât să-mi exersez mâna terminând portretul Allegrei.

Vestea avu efectul unei găleți cu apă rece aruncată în față.

– Aha, da, Allegra. A venit în fugă la tine, exact așa cum am prevăzut?

– Și-ar fi dorit asta. De ce? Ești geloasă?

– Sigur că nu!

– Atunci de ce naiba ai întrebat?

Naomi ridică din umeri.

– Din pură curiozitate.

Ochii lui Bran o priviră cu răceală.

– Întâmplător, am fost destul de fericit să o văd din nou. Pur și simplu deoarece, la fel ca grecii, a venit cu daruri. Era atât de nerăbdătoare să obțină portretul încât am lăsat-o să vină să-l ia, mai ales că avea cecul de la tăticul în mânuța ei mică.

– A fost încântată să afle că poți vedea din nou? îl întrebă Naomi cu o voce neutră.

Bran se uită furios la ea.

– Da. Cu mult mai mult decât tine, după cât se pare.

– Nu-i adevărat! ripostă Naomi mânioasă. Cum poți să spui așa ceva? Știu că este cel mai important lucru din viața ta!

El clătină din cap.

– Unul din cele două lucruri mai importante din viața mea.

Naomi aștepta încordată.

– Celălalt fiind apariția ta, Naomi Barry, care te-ai dovedit a fi fata de la operă – fata care a făcut să mă mănânce degetele de dorința de a pune mâna pe penel. Nu te uita la mine așa, adăugă el grăbit. Îți spun adevărul. După aceea te-am putut privi în voie, în locul tău de la balcon.

Naomi se holbă la el, revăzând în minte sala operei.

– Eu nu te-am văzut.

– Eram în spatele unei coloane, liber să-ți privesc chipul cât de mult doream, ceea ce era mai mult decât a putut suporta însoțitoarea mea, crede-mă. A fost foarte îmbufnată.

– Dacă aș arăta ca Allegra, aș înțelege de ce. Cu un chip ca al ei, probabil că i-a fost greu să înțeleagă de ce erai mai fascinat de al meu.

Pentru o clipă Bran se uită la ea în tăcere.

– Naomi, de ce ești atât de paranoică în legătură cu chipul tău? Foarte bine, nu ești o frumusețe convențională. În genul Allegrei sau al surorii tale. Dar osatura este frumoasă și felul în care pometii contrastează cu gura mare cu buze pline îți face chipul mult mai interesant decât al multor femei... Brusc își ridică privirea la auzul unor voci. Mai bine am pleca de aici, sau vom fi încuiați pe timpul nopții.

Din buzunarul de la piept își scoase o pereche de ochelari negri, apoi își luă pălăria cu boruri mari pe care o pusese pe scaunul de alături.

– Te deghizezi? îl întrebă Naomi pe când își punea poșeta pe umăr.

– Nu... mă protejez. Acum că mi-am recăpătat vederea, simt nevoia să o protejez.

Ieșiră afară în lumina strălucitoare a după-amiezii. Naomi era foarte conștientă de contrastul pe care-l prezentau. Bran, înalt și impunător în costumul de culoare deschisă, creația unei cunoscute firme italiene, cu pălăria înclinată ușor șmecherește deasupra ochelarilor cu lentile negre, și ea îmbrăcată în haine ieftine, ciufulită după întâmplările după-amiezii.

– Tocmai voiam să-ți spun că Craig Anthony o va însoți pe sora ta la prelegerea din seara asta și apoi va lua cina cu ea la Swan at Hay, unde vor rămâne și peste noapte, îi spuse Bran în timp ce-i petrecea mâna pe sub brațul lui. Diana mi-a spus să-ți transmit că ești bine-venită să li te alături, dacă preferi asta celeilalte alternative.

Naomi se uită la el întrebătoare.

– Ai o alternativă?

El îi zâmbi larg.

– După toate discuțiile furtunoase cu Diana ca s-o conving să te aducă aici, să fiu al naibii dacă nu am!

– La ce te-ai gândit? îl întrebă ea calmă și Bran se opri brusc în mijlocul trotuarului, obligând șuvoiul de trecători să-l ocolească. El o privi cercetător în ochi, destul de mult, apoi o trase după el mergând cu pas grăbit.

– Te duc acasă, o informă el, cu o privire care nu admitea replică. Imediat ce-i vom spune Dianei ce s-a întâmplat, te duc direct la Gwal-y-Draig și o să stai acolo cât mai mult posibil.

Pentru toată viața ar fi foarte bine, îi trecu prin minte lui Naomi, reușind cu greu să țină pasul cu Bran Llewellyn.

Întâlnirea cu Diana și Craig a fost veselă, dar scurtă, deoarece era evident că Bran era nerăbdător s-o aibă pe Naomi numai pentru el, așa că nu pierdu mult timp cu prezentările și conversația.

– Tu i-ai spus Dianei să aibă pregătită geanta mea? îl întrebă Naomi în timp ce Bran o grăbea prin parcare spre mașină.

El rânji.

– Nu. Asta a fost inițiativa ei. Ridică provocator dintr-o sprânceană, pe când descuia portiera.

Naomi se strecură pe locul pasagerului din mașina englezească joasă și lungă, impresionată să recunoască un Lotus Esprit Grey, după care tânjise mereu.

– Hai să vedem cum merge treaba, murmură ea.

El zâmbi și porni motorul.

– Te avertizez, voi face tot ce-mi va sta în putere ca să te conving să rămâi.

Naomi strânse din dinți în fața valului de dorință care o străbătu, forțându-și mintea să se gândească la ce metode de convingere ar putea folosi Bran. Din fericire, drumul pe care-l străbăteau era destul de frumos ca să-i atragă atenția. Bran se îndreptă spre sud de Hay, pe un drum ce urca treptat spre ținutul înalt din Munții Negri.

– Îi spun Gospel Pass, îi zise Bran când o văzu că privea peisajul înconjurător care dezvăluia noi priveliști cu fiecare curbă a drumului îngust și șerpuitor. Legenda spune că o fiică a lui Caractacus, conducătorul silurilor în răscoala împotriva romanilor, i-a invitat pe Sf. Petru și Sf. Pavel să predice în Gospel, în fața compatrioților ei. Drumul este mai bun acum decât atunci, deși îmi închipui că peisajul nu s-a prea schimbat, adăugă el cu un zâmbet larg.

– Este magnific, dar drumul este foarte îngust, îi spuse ea cu respirația întretăiată.

– Sunt o mulțime de refugii pentru trecere, *cariad*. Nu-ți fie teamă, le cunosc bine. În curând vom urca vreo cinci sute de metri, vom părăsi pantele dulci din Hay Bluff, vom intra în Valea lui Ewyas, apoi vom trece pe lângă Capel-y-Ffin și vom ajunge într-o zonă pe care o cunoști.

Călătoria prin Gospel Pass a fost o experiență de neuitat pentru Naomi, nu numai datorită peisajelor, ci și pentru valul de anticipație care începuse s-o cuprindă pe măsură ce se apropiau de casă. Când în sfârșit puternica mașină de culoare verde intră pe drumul care ducea spre Gwal-y-Draig, Naomi se pieptănă și se rujă, spre amuzamentul lui Bran.

Observând surâsul lui, ea ridică din umeri, zâmbind.

– Pur și simplu m-am aranjat ca s-o pot întâlni pe Megan.

Bran opri motorul și se aplecă în față ca să-i desfacă centura de siguranță.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, Naomi. Megan și Tal își petrec vacanța anuală la Gower.

Vestea o afectă pe Naomi. Bran ieși din mașină și veni s-o ajute.

– Presupun că o să gătesc din nou, îi spuse ea încercând să pară degajată în timp ce privea grădina, superbă în veșmânt de vară, unde rododendronul înverzit domina terasa principală.

– Suntem într-un loc prea retras pentru a comanda la restaurantul chinezesc, îi răspunse el scurt și descuie ușa de la intrare. Croeso, Naomi, îi spuse el și o împinse în casă.

– Ce înseamnă asta? îl întrebă ea simțind că i se taie respirația când el închise ușa.

– Pur și simplu bine ai venit, Naomi, îi răspunse el și puse geanta ei jos. O las aici... pentru un timp.

Naomi roși.

– Aș putea să urc în camera mea... adică, vreau să zic în camera de oaspeți, și să mă aranjez.

Bran zâmbi și o mângâie pe obraz stârnindu-i alți fiori pe șira spinării.

– Casa mea este a ta, așa cum se spune în Spania. Du-te sus și fă ce vrei, apoi vino în bucătărie. După cum arăți, ceva de mâncare ți-ar prinde bine. Ce ai mâncat azi?

– Doar o cafea, mormăi ea.

Gura lui se încordă.

– M-am gândit eu... du-te atunci. Nu vreau să-mi leșini din nou în brațe.

– Nu am obiceiul ăsta, protestă ea.

– Atunci de ce ai făcut-o azi?

– Din cauza căldurii, presupun. Și a șocului, adăugă ea tăios.

– Când m-ai văzut?

Ochii negri ai lui Naomi îl priviră fără să clipească.

– Da, Bran. M-a șocat apariția ta. Am crezut că niciodată n-o să vrei să mă mai vezi, după tot ce ți-am făcut.

El se apropie de ea, până când aproape că se atinseră.

– Ai greșit, *cariad*...cu totul și cu totul, îi spuse el moale, ochii schimbându-și culoarea până deveniră aproape negri. Trase aer cu putere în piept, apoi se dădu un pas înapoi clătinând din cap. Nu sta mult, Naomi. Sau vin eu să te iau.

Naomi surâse cuprinsă de bună dispoziție, strălucirea din priviri transformându-i chipul.

– Este o promisiune?

Dar înainte ca el să poată reacționa la provocare, ea își înșfăcă geanta și fugi în sus pe scări.

Sus, în camera confortabilă și drăguță, Naomi făcu repede un duș, apoi brusc fu cuprinsă de o fericire fără margini pentru că era din nou în bârlogul dragonului, unde îi era locul. Se opri dintr-o dată privindu-și chipul în oglinda aburită de la baie. Aici îi era locul. Dădu din cap la imaginea din oglindă. Din expresia ochilor lui Bran, pe care o văzuse în hol, fără să mai amintească tot ceea ce făcuse ca s-o aducă din nou aici, se pare că el simțea la fel.

Naomi își perie părul până când începu să strălucească, se machie puțin, apoi își puse costumul roz pe care Diana insistase să-l cumpere pentru ea, în cinstea noului post în care fusese

numită. Zâmbi amintindu-și cum așteptase să-l poarte la cină cu Diana, dar nici o clipă nu visase că cel cu care va lua cina va fi Bran. Cu gândul la cină își puse pantofii care se potriveau cu costumul, se parfumă, își puse cerceii cu perle și se grăbi să iasă din cameră. Îl găsi pe Bran la jumătatea scării, venind s-o ia.

– Scuze că am întârziat, îi zise cu respirația întretăiată. Am făcut duș.

– Și eu. O măsură încântat cu privirea, ceea ce o făcu să roșească. Arăți bine. De fapt ești tocmai bună de mâncat.

– Apropo de asta, mai bine mi-ai găsi un șorț. Această rochie este nouă, îl informă ea în timp ce se îndreptau spre bucătărie. Cadou de la Diana.

– Nu ai nevoie de șorț. Cina este gata, îi spuse Bran încântat și deschizând ușa bucătăriei, arătă cu un gest teatral spre o impresionantă tavă pe care se găseau farfurii cu gustări reci.

– Presupun că ai aranjat toate astea după ce ai făcut duș, îi spuse Naomi cu un râs vesel, primul pe care-l reușea din momentul întâlnirii cu Bran.

– Nu chiar, admise Bran. Pur și simplu am luat farfuriile din frigider, am scos celofanul de pe ele și gata. Bufet rece, cu ajutorul lui Megan. Ea a plecat azi-dimineață.

Și dintr-o dată timpul fu dat înapoi. Erau din nou ca înainte de articolul Dianei. Apetitul lui Naomi se reîntorsese, entuziasmul ei în fața somonului afumat și a plăcintei cu vânat, egalându-l pe al lui Bran. În timp ce mâncau el întrebă despre săptămânile pe care le petrecuse despărțită de el.

– Eram sigur că o să mă suni, îi spuse el acuzator.

– Am ridicat receptorul de atâtea ori încât am pierdut șirul, dar întotdeauna renunțam, de teamă că vei refuza să vorbești cu mine... în special după ce am primit cecul tău și biletul însoțitor, adăugă ea întunecată.

– Eram atât de furios încât trebuia să mă descarc. Gura i se crispă. Dar mi-am primit răsplata când l-ai trimis înapoi fără nici un bilet și fără nici o adresă.

Naomi îl privi direct în ochi.

– N-am putut suporta gândul că altcineva îți va citi scrisoarea mea. Și scriindu-ți adresa ar fi putut fi interpretat ca fiind o rugă de a-mi adresa un răspuns pe care știam că nu-l meritam.

Se priviră în tăcere.

– Aceste săptămâni fără tine au fost un chin, îi mărturisi Bran în cele din urmă. Singura rază de lumină a fost faptul că mi-am recăpătat vederea. Când am fost sigur că văd din nou, n-am mai pierdut timpul și am plănuit o campanie ca fără să bănuiești tu, să te readuc din nou în Țara Galilor. Prima dată a trebuit să-i conving pe Tal și Megan să-și ia vacanță cu o săptămână mai devreme, deoarece perioada coincidea cu festivalul de la Hay...

– De ce? îl întrebă Naomi.

Ochii lui Bran căpătară o asemenea expresie încât Naomi simți că se topește.

– Deoarece, scumpa mea, am dorit ca acest loc să fie numai al meu, când în sfârșit te voi aduce acasă. De aceea nu am venit val-vârtej după tine la Londra, în clipa în care mi-am recăpătat vederea. Trebuie să recunosc, la început am vrut s-o fac, dar după ce m-am gândit mai bine mi-am dat seama că nu era felul ideal de a te aborda.

– De ce nu? vru să știe Naomi melancolică, gândindu-se la necazurile de care ar fi fost scutită.

– Deoarece trebuia să te văd singură, nu împreună cu o colegă de apartament și nici la Sinclair Antiques, sub privirea vigilentă a șefului tău sau a Dumnezeu știe cui.

– Aha!

– Așa că am luat legătura cu Diana și am convins-o să te atragă la festivalul literar, lucru pentru care i-am rămas profund dator. Dintr-o dată Bran zâmbi. M-am gândit la cadoul perfect pentru ca să mă revanșez față de ea.

Naomi îl privi curioasă.

– La ce te-ai gândit?

– Îți spun mai târziu, îi zise el cu un ton misterios. Acum îți sugerez să mâncăm puțină brânză, apoi luăm cafeaua în studio.

S-ar putea să-ți fac una sau două schițe înainte de lăsarea întunericului.

Naomi îl privi printre gene.

– Adică vrei să zici că ai vorbit serios în legătură cu portretul meu?

Bran se încruntă nerăbdător.

– Sigur că am vorbit serios! Am o grămadă de defecte, *cariad*, dar nu sufăr de lipsă de sinceritate.

Ea îi zâmbi radioasă.

– Atunci, hai să mergem. Mă lipsesc de brânză. Mă ține trează.

Bran o prinse de mână și o ridică în picioare apoi o luă ușor de umeri zâmbindu-i și privind-o în ochi.

– Întâmplarea face să cunosc o metodă infailibilă de a trata insomnia, *cariad.*

– Chiar așa! îi zise ea cu respirația tăiată. Strâng eu. Știi cum să faci cafeaua?

– Habar n-am, recunoscu el fără jenă și se săltă pe un colț de masă, balansându-și piciorul în timp ce o privea făcând ordine în bucătărie.

– Dar hai să bem șampanie.

– Avem ceva de sărbătorit? îl întrebă pe când se îndreptau spre studio.

– Ah, da, *cariad*, în mod sigur, îi răspunse Bran cu indiferență, dar tonul o făcu să se înfioare.

Deschise ușa dublă și o trase în camera pe care ultima oară o văzuse printre lacrimi.

– N-am crezut că o să mai văd camera asta din nou, îi spuse ea cu voce înecată și se grăbi să se uite la tablourile de pe pereți ca și cum ar fi salutat niște vechi prieteni. Trecu de la unul la altul ca în sfârșit să se oprească în fața autoportretului lui Bran. Rămase acolo privindu-l atât de mult tinp încât Bran o strigă nerăbdător.

Se întoarse spre el, cu inima în priviri.

– Vino aici. Acum!

Naomi se duse. Zbură de-a lungul camerei ca o pasăre, și brațele lui o strânseră cu putere. O ridică și se așeză cu ea în brațe pe canapea, sărutând-o cu pasiune.

– Ce naiba ai vrut să faci când ai fugit așa? o întrebă el în sfârșit. Știai că te iubesc, femeie!

Naomi făcu ochii mari.

– Niciodată nu mi-ai spus așa ceva, șopti ea.

El o privi încruntat.

– Sigur că ți-am spus... mă rog, poate nu în așa multe cuvinte, dar sigur că acțiunile mele spuneau totul.

– O femeie are nevoie și de cuvinte, îl informă ea înțepată.

Bran zâmbi uitându-se la chipul îmbujorat.

– Atunci ascultă, scumpa mea, deoarece în viitor s-ar putea să-mi scape vreo zi în care voi uita să ți-o spun și nu vreau să fugi din nou. Niciodată în viața mea n-am iubit o femeie, bineînțeles dacă nu le pui la socoteală pe mama mea și pe Megan. M-am bucurat de compania unui număr apreciabil de femei, dar niciodată aceeași pentru mult timp. Tu ești diferită. Așa minionă cum ești, te simt ca pe jumătatea mea, piesa care lipsea ca să-mi întregească viața. Și surâse larg, cu o sclipire în ochi care aproape că o orbi. Acum este rândul tău. Spune-mi că mă iubești.

Naomi oftă din greu.

– Sigur că te iubesc. Aceste ultime săptămâni fără tine au fost atât de cumplite încât n-am putut să dorm, n-am putut să mănânc... de ce crezi că am ajuns un sac de oase?

– Grozav schelet, îi spuse el răgușit și începu s-o sărute din nou.

Ea îi răspunse încântată, corpul ei tremurând sub mângâierile lui pasionate până când brusc, Bran se ridică ținând-o în brațe și privind-o fix în ochi.

– Te doresc, îi spuse el cu glas răgușit.

Drept răspuns Naomi își îngropă fața în pieptul lui, îl sărută pe gât, iar Bran porni cu ea spre scara în spirală și urcă rapid, respirând din greu când o lăsă din brațe lângă patul lui.

– Nu te îngrijora, o liniști el surâzând. Apropierea, nu greutatea ta m-a făcut să respir în felul ăsta.

Naomi îl privi amuzată.

– Bine. Mai degrabă urc pe propriile mele picioare, decât să leșini când în sfârșit am ajuns aici!

Ochii lui Bran exprimară bucuria.

– Asta a fost o imprudență, *cariad*, un adevărat război verbal.

– Numai că eu nu vreau să lupt, îi spuse ea întinzând brațele.

O trase cu putere spre el.

– Atunci spune-mi ce vrei.

– Vreau acea pasiune sălbatică despre care Dafyde ap Gwilym vorbește atât... cea care se termină cu stăpânirea inimii.

– Deja ai inima mea în palmă! Îi ridică fața spre el. În schimb dă-mi-o pe a ta și promit să am grijă de ea, la bine și la rău, până când moartea ne va despărți.

– Asta este ceea ce-ți dorești? șopti ea, cu inima bătându-i puternic.

– Mai mult decât orice mi-am dorit până acum. Bran o sărută cu blândețe, apoi din ce în ce mai pasionat, dorința cuprinzându-i ca un val. Nu mai existau cuvinte, decât mângâieri fierbinți, mâini redescoperind corpul zvelt, acum putând mângâia și cu ochii. Și în sfârșit nu a mai fost timp și nici nevoie pentru „lungi mângâieri" poetice, deoarece corpurile lor s-au unit la unison, atât de perfect încât s-a creat o fuziune între inimă, minte și suflet.

– Întotdeauna îi voi fi recunoscător Dianei, îi spuse Bran cu o voce răgușită, mult timp după aceea.

– Pentru că te-a ajutat în planul tău de a mă aduce aici din nou?

– Nu... pentru ideea ei strălucită de a te trimite aici, în primul rând.

Naomi se trase puțin înapoi și se sprijini în cot uitându-se stăruitor în ochii verzi ca marea.

– Bran, o iubesc pe Diana și îi sunt recunoscătoare pentru dragostea și sprijinul ei în timpul perioadelor mai grele din viața mea. Dar n-am venit aici doar pentru că ea m-a convins.

Bran o privi printre gene.

– Atunci, de ce?

Naomi zâmbi cu șiretenie.

– Hai să spunem așa. Dacă Diana ar fi vrut un articol despre altcineva, aș fi refuzat-o fără drept de apel. Dar te întâlnisem, îți amintești? Cu riscul de a-ți măguli ego-ul, Bran Llewellyn, a fost destul să-ți arunc o singură privire. N-am mai putut să mi te scot din minte.

Bran se repezi s-o ia în brațe.

– Vrei să zici... ?

– Exact! După ce te-am văzut în seara aceea la operă, eu însămi n-am putut rezista tentației de a te întâlni din nou, chiar dacă prețul era să te spionez pentru Diana.

El respiră profund și o privi în ochi.

– Niciodată n-am crezut că o să ajung să mulțumesc accidentului, *cariad*, dar dacă orbirea te-a adus la mine, atunci a meritat acele săptămâni de întuneric.

Ea se agăță de el, într-o pătimașă apreciere pentru cel mai mare compliment pe care putea să i-l facă. Bran îi întoarse îmbrățișarea cu o asemenea pasiune încât au fost imediat cuprinși de un val de încântare la fel de sălbatic ca cel prezentat de poetul din Evul Mediu. După aceea au adormit unul în brațele celuilat, până când Naomi se mișcă atunci când Bran îi atinse obrazul.

– Trezește-te, somnoroaso, îi șopti el. Vreau să o sun pe Diana la Hay.

Naomi se cutremură de râs.

– Scumpule... la ora asta din noapte?

El chicoti.

– Este doar trecut de ora zece, *cariad*. Noi ne-am culcat mai devreme.

Naomi se întinse, căscă, dintr-o dată conștientă că afară era încă lumină.

– Încă nu știu de ce vrei s-o suni pe Diana.

– M-am gândit s-o anunț despre viitoarea noastră căsătorie.

Naomi rămase nemișcată, cu inima bătând cu putere la menționarea căsătoriei. Trase cu putere aer în piept, apoi se întinse să sărute gura zâmbitoare a lui Bran.

– Chiar o să-i împărtășești această veste Dianei? Îți amintești că este împreună cu Craig, și că amândoi sunt jurnaliști?

Bran o îmbrățișă, râzând.

– Asta este ideea, iubito. Este cadoul meu pentru ea... felul meu de a-i mulțumi Dianei pentru că te-a trimis la mine, în primul rând. Ce mijloc mai bun de a-i arăta aprecierea mea?

– Vrei să spui că-i acorzi exclusivitatea, când știi că toți jurnaliștii de la rubricile mondene ar fi capabili de crimă ca s-o obțină?

Bran o lipi de el, zâmbind șmecherește.

– Absolut. Chiar pot să-mi închipui titlul din *Chronicle.* „Pictorul celt se căsătorește cu frumoasa expertă în ceramică...“

Naomi chicoti.

– Nu sunt expertă. Se strâmbă. Și nici nu sunt frumoasă.

Bran îi luă fața în mâini, uitându-se serios la ea.

– Să nu mai spui asta niciodată... mai mult, nici să n-o gândești. Întotdeauna să-ți amintești că eu te văd cu ochii dragostei, *cariad*. Iar pentru mine totdeauna o să fii frumoasă.

Naomi zâmbi, ochii ei strălucind de lacrimi.

– Atunci, nimic altceva nu mai contează!

Sfârșit